

KOUDAN

Miyamoto Musashi

Koudan

Dịch giả : **HIBA NHẤT NHƯ**

Diễn giả : **ITO RYOCHO**

Dẫn nhập

Miyamoto Musashi là một nhân vật thực tại trong lịch sử Nhật Bản có nhiều đóng góp lớn về mặt văn hoá cho đất nước này và sẽ được giới thiệu bên dưới.

Khi đọc Koudan: Miyamoto Musashi thì trước hết chúng ta cần biết Koudan là gì.

Koudan (講談) là như thế này, từ Kou (講) mang nghĩa là lịch sử. Koudan tức là lối kể chuyện lịch sử để hiểu và lôi cuốn người nghe. Đây là một trong những cái "nghệ" truyền thống trong văn hóa Nhật Bản giống như Rakugo. Nhưng âm điệu của thể loại hài kịch Rakugo mang tính "kể" thì âm điệu bầy - năm của Koudan lại mang tính "đọc" và "miêu tả" nhiều hơn. Đề tài của Rakugo thường là chuyện những nhân vật không tên bình thường trong cuộc sống nhưng đề tài của Koudan thì rộng lớn, bao gồm cả quân ký (Gunki) kể chuyện quân sự, Vũ Dũng Truyện (Buyuden) kể những võ công vũ tích của các nhân vật anh hùng hào kiệt hay những chuyện rất bình thường trong cuộc sống gọi là Sewa Mono. Đối tượng nhân vật của Koudan rất đa dạng, có thể đó là các vị lãnh chúa như Tokugawa, Toyotomi hay những võ tướng như Sanada Yukimura, các bậc anh hùng như Yagyu Jubei hay những nhân vật không tên trong cuộc sống như anh Ất, chị Giáp.

Tuy đề tài chủ yếu của Koudan là những chuyện dựa vào lịch sử nhưng thực tế Koudan không phải lúc nào cũng tuân theo sự thực lịch sử. Nội dung chuyện kể Koudan chỉ mượn bối cảnh lịch sử, nhân vật lịch sử để xây dựng thế giới của riêng mình. Vì vậy trong phần Koudan : Miyamoto Musashi này chúng ta thấy nhiều chi tiết không hề có trong sử sách, những chuyện hoang đường như tiêu diệt hồ ly, hay những nhân vật mà chưa sử sách nào nhắc tới như Takemitsu Ryufuken. Tuy Musashi, Bokuden, Ganryu, Ito Ittosai,... là những nhân vật thực tại trong lịch sử nhưng có nhiều chi tiết xoay quanh nhân vật do diễn giả cố tình dựng nên.

Koudan chỉ là tên gọi sau thời Minh Trị. Trước đó thể loại chuyện kể này được gọi là Koushaku (講釈) và diễn giả kể chuyện được gọi là Koushaku shi (講釈師), sau thời Minh Trị là Koudan shi (講談師). Diễn giả kể chuyện được phép ngồi trên bục cao ba thước so với thị chúng và sử dụng một cái quạt giấy để gõ nhịp cho lời kể chuyện của mình.

Thể Koudan hấp dẫn ở chỗ nào ?

Koudan hấp dẫn người nghe ở chỗ nó thuận theo âm luật của tiếng Nhật. Câu chuyện hay dở thế nào phụ thuộc phần lớn vào lối kể chuyện của Koudan shi. Thông thường Koudan shi là những người rất âm hiểu và nghiên cứu sâu vào vận điệu, nhịp điệu của ngôn ngữ và lôi cuốn người nghe bằng chính giọng điệu của mình. Do vậy mà một tác phẩm Koudan khi được dịch sang một thứ tiếng khác thì mất đi phần lớn

giá trị. Chỉ có đọc nguyên văn tiếng Nhật thì mới có thể cảm hết cái hay của Koudan. Cái quạt trong tay của Koudan shi cũng là một vật nhiều tác dụng :

- Tạo nhịp điệu cho câu chuyện.
- Koudan shi đập quạt vào mặt bàn gây ra tiếng kêu khi đến những đoạn quan trọng, làm giấu nhãn cho câu chuyện. Việc đập quạt đúng lúc rất khó. Người ta nói phải luyện tập ba năm mới có thể gõ quạt đúng nhịp cho ăn khớp với mạch truyện.
- Tiếng đập quạt có tác dụng tập trung sự chú ý của người nghe.
- Tiếng đập quạt có thể khiến người nghe cảm nhận được sự di chuyển của không gian và thời gian trong câu chuyện.

Về phát âm, Koudan shi là những người sinh sống bằng cái lưỡi nên họ luyện phần này rất kỹ. Mỗi hơi phát ra cùng với hơi thở phải có tác dụng gây sự chú ý, tạo sự hứng khởi đối với người nghe.

Về cách kể chuyện : Koudan shi sẽ kể câu chuyện từ sự kiện này sang sự kiện khác mà trong đó từ ngữ được dùng không hề đối chọi nhau mà bổ trợ tương hỗ cho nhau. Nếu ai đã từng nghe "hô lô tô" của Việt Nam thì sẽ hiểu điều này. Ví dụ để miêu tả bề ngoài một cô gái đẹp thì Koudan shi có thể sử dụng lối so sánh ước lệ với những từ ngữ liên quan tới nhau : chim sa, cá lặn, hoa hờn, nguyệt thẹn, Bồ Tát Phổ Hiền tái thế, Dương Quý Phi tái thế, dáng đứng như Thuộc Dược, vẻ ngồi như Mẫu Đơn, tướng đi như hoa Bách Hợp. Nói chung là Koudan là một nghệ thuật truyền tải nội dung bằng lời nói có sự vận dụng, tinh chỉnh về mặt từ ngữ đến tinh mật. Cường điệu quá mức cũng là một đặc trưng của Koudan.

Lịch sử phát triển : Không ai biết chính xác Koudan xuất phát từ khi nào nhưng theo dân gian truyền thì vào thời Edo đã thấy có Akamatsu Houin (có lẽ là một nhà sư) kể chuyện Gempei Seisuiki về sự hưng thịnh và diệt vong của hai dòng họ Minamoto và Taira cho Tướng Quân Tokugawa Ieyasu nghe. Có lẽ nó đã có lịch sử khoảng năm trăm năm.

Nhưng nếu nghĩ kỹ thì có lẽ là mấy ngàn năm, không, mấy vạn năm. Kể từ khi con người biết sử dụng ngôn ngữ thì đã có nhu cầu truyền đạt lại những thể nghiệm của mình dưới dạng "câu chuyện" nên có thể xem Koudan đã có lịch sử từ khi loài người biết nói. Mà cường điệu và phóng đại vốn là đặc tính của Koudan mà !! Một diễn giả đã bông đùa như thế khi nói về lịch sử của Koudan.

Đến thời Edo thì Koudan bắt đầu mở rộng và đề tài của nó không chỉ có những chuyện quân sự hay chính trị nữa. Những nhân vật không tên thuộc tầng lớp bình dân đã đi vào Koudan với những chuyện hết sức bình thường như một ngày nặng nhọc của người thợ mộc,... Tuy nội dung giản dị nhưng vẫn thu hút người nghe qua tài sử dụng ngôn ngữ điêu luyện của Koudan shi. Lúc bấy giờ diễn giả thường kể chuyện ở góc đường nơi chợ búa nên còn được gọi là Tsuji Koushaku hay Machi Koushaku. Nhưng nhiều câu chuyện quá dài khiến người nghe mỏi mệt. Vì thế đã hình thành nên những cơ sở hạ tầng như dẫy ghế dài cho người ngồi nghe, dựng lều chắng gió, che mưa nắng. Thời kỳ hưng thịnh nhất của Koudan là khoảng thời gian cuối Edo đến thời Minh Trị. Lúc này có khoảng năm, sáu trăm người làm nghề Koudan shi và có những dinh thự to lớn để Koudan shi kể chuyện. Tới những năm Taisho, Showa, Heisei thì Koudan đã đi vào thời kỳ suy vi. Hiện tại chỉ có khoảng bảy mươi người hành nghề này và không có một địa điểm, hội trường cố định như trước. Nữ giới chiếm một phần ba trong số Koudan shi hiện nay. Hiện nay những Koudan shi này đã liên kết với nhau lập ra một hiệp hội về Koudan.

Ngày nay Koudan không còn được thịnh hành như trước là vì nhiều lý do. Nguyên nhân chính là : quá khó để trở thành Koudan shi và tốn rất nhiều thời gian để tu luyện trước khi vững vàng bước vào nghề. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến những cái "nghệ" truyền thống khác của Nhật Bản ngày càng có ít người theo.

Một yếu tố khác nữa có lẽ là sự xuất hiện của nhiều phương tiện truyền thông giải trí hiện đại.

Tuy thế ngày nay lại thấy một hướng mới của Koudan. Số là một số ký giả báo chí đi xem Koudan cảm thấy hứng thú đã ghi lại những lời kể chuyện này và đóng thành sách. Những quyển sách như vậy lại được nhiều người ưa chuộng đến nỗi ngày nay đã hình thành một thể loại " Koudan viết" nghiêng nhiều về văn chương hơn.

Koudan : Miyamoto Musashi vốn được diễn giả Ito Ryocho diễn trước chiến tranh Thế Giới thứ hai, sau được Koudansha đóng thành sách xuất bản mà mọi người đọc ngày nay .

Vài lời về Miyamoto Musashi

Như nhiều người đã biết, Miyamoto Musashi trước khi mất đã để lại hai bộ sách có giá trị là Gorin no sho và Dokkodo. Về Gorin No Sho thì đó là một quyển sách chỉ nam về kiếm thuật, nhưng người ở những giới khác nhau lại thấy được trong nó những giá trị khác nhau. Những nhà quân sự luôn xem đó là một quyển sách không thể thiếu trong tủ sách chiến thuật, binh thư trong khi những nhà mỹ thuật lại không thể xem nhẹ nó. Những nhà kinh doanh, giáo dục đều có những đánh giá cao về quyển sách viết về kiếm thuật này. Ở đây không có ý định đi sâu vào phần này mà xin để một dịp khác. Còn Dokkodo là quyển sách mang nhiều ảnh hưởng của Chứng Đạo Ca (Shoudouka), một quyển sách về Thiền, nó thể hiện nhân sinh quan của Musashi đối với cuộc đời trong cõi Ta Bà. Luôn đứng trên đôi chân của mình và đi trên đôi chân của mình, không dựa vào tha lực, không mong cầu vào tha lực. Nó thể hiện sự tinh tấn dũng mãnh cũng như tinh thần cầu đạo tích cực của Musashi . Musashi còn là một nhà mỹ thuật tuyệt vời mà người ta không thể không nhắc đến khi nói về tranh thủy mặc, điêu khắc và thư pháp. Rất nhiều tác phẩm của Musashi ở ba lĩnh vực nghệ thuật này còn được lưu giữ đến ngày nay. Trong số đó có nhiều họa phẩm Thiền không xa lạ với chúng ta, như bức Bồ Đề Đạt Ma (Bodai Daruma) và con hổ, Bồ Đại (Hotei) với cặp gà chọi,... Musashi còn là đề tài bất tận cho không biết bao nhiêu loại hình nghệ thuật, giải trí như điện ảnh, văn chương, hội họa và ngày nay là đề tài cho nhiều tác phẩm Manga, Anime,Game...

Miyamoto Musashi còn được biết đến nhiều qua bộ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Yoshikawa Eiji sống vào thời Meiji. Ông viết rất nhiều, nhưng có lẽ chính bộ tiểu thuyết Miyamoto Musashi mới là thứ làm cho tên tuổi ông sống mãi với thời gian.

Có thể nói người trong Thiên Hạ đã quá quen thuộc với hình ảnh Miyamoto Musashi qua bộ tiểu thuyết này. Đó là hình ảnh một vĩ nhân, vâng, một vĩ nhân thực sự với xuất phát điểm rất bình dị như chúng ta, thậm chí có phần thấp kém hơn. Napoleon, Alexander, cùng bao nhiêu vĩ nhân khác, họ giống như những pho tượng đẹp đẽ mà chúng ta chỉ có thể từ xa đứng nhìn chứ không thể trực tiếp chạm vào. Nhưng đối với Miyamoto Musashi , chúng ta có thể thấy được hình ảnh của chính mình trong nhân vật này qua một quá trình rèn luyện liên tục, lâu dài, từ cái ấu trĩ đi lên cái vĩ đại. Ngày hôm nay thấy mình tốt hơn hôm qua và ngày mai thấy mình mạnh hơn hôm nay. Ngay cả khi đã được xem là danh nhân trong Thiên Hạ, vẫn thấy mình còn quá nhiều yếu kém. Miyamoto Musashi chính là hiện thân của một tinh thần tinh tấn dũng mãnh, một tinh thần cầu đạo hướng thượng và là hình mẫu Samurai điển hình. Ngoài ra Musashi còn là một biểu tượng của sự phá chấp, huỷ bỏ hết mọi chấp ngã, trong suy nghĩ lẫn hành động. Ở điểm này có thể nói Musashi là một thiền sư lớn, một nhà sáng tạo, một người luôn có những cách tân và gắn với những khoa học gia chân chính. Không đi theo lối mòn, luôn tìm kiếm cái mới, đã phá những cổ chấp trong bản thân.

Nhưng có những cái nhìn khác nhau về Miyamoto Musashi . Yoshikawa viết trong tiểu thuyết của mình:

" Tori no naki oto mo, naku tokoro ni yotte chigau. Mata, hito no kokoro ni yottemo chigau."

Cùng là tiếng chim hót, nhưng hót ở những nơi khác nhau và tùy tâm trạng người nghe thì nó khác nhau. Cùng đối với một sự việc, nhưng ở từng hoàn cảnh, từng góc nhìn khác nhau thì chúng ta thấy khác nhau. Có nhiều sử liệu không thống nhất với nhau về nhiều chi tiết trong cuộc đời của Musashi nên từ đó phát sinh nhiều thuyết khác nhau về nhân vật này. Và một trong những thuyết đó được diễn giả Itou Ryocho đề ra trong quyển sách "Koudan Miyamoto Musashi".

Đây là quyển sách được Dai Nippon Yubenkai Koudansha (bây giờ là Koudansha) phát hành name Showa thứ tư do diễn giả Itou Ryocho diễn. Koudan (giảng đàm) là một hình thức hùng biện về các vấn đề lịch sử, nhân vật lịch sử mà qua đó các diễn giả trình bày những lý luận, sử liệu mình tìm được về các nhân vật, sự kiện này. Đây là một loại diễn thuyết rất phổ thông thời Minh Trị. Quyển sách này với lời văn giản dị, mạch lạc lôi cuốn người đọc từ đầu chí cuối. Đây là một trong những quyển sách hấp dẫn nhất mà tôi từng đọc được, thú thật tôi đã không muốn buông tay ra mỗi khi cầm nó, như có một ma lực mãnh liệt khiến tay tôi lật từ trang này sang trang khác cho đến hết. Vì thế tôi thấy mình cần phải làm một việc gì đó có ích, có thể chỉ là để thoả mãn cho cá nhân tôi, nhưng tôi nghĩ ít ra nó cũng truyền tải được điều gì đến với bạn đọc Việt Nam.

Quyển sách được viết bằng ngôn ngữ cổ Nhật Bản nên việc chuyển nó sang tiếng Việt hiện đại là một vấn đề không đơn giản. Và cũng do quỹ thời gian rất hạn hẹp nên việc biên dịch rất sơ sài, không hề có bất cứ sự chuẩn bị nào và cốt chỉ để truyền đạt những thông tin chính đến độc giả. Rất mong bạn đọc thông cảm, lấy tinh thần làm trọng và bỏ qua cho những sai sót về tiểu tiết. Hy vọng trong thời gian gần tới tôi sẽ đăng tải nguyên bản tiếng Nhật để mọi người cùng đóng góp và sửa chữa cho những phần dịch không thích đáng.

(Quyển sách này có những từ ngữ, những tư tưởng không hợp với giá trị đạo đức, nhân quyền ngày nay nhưng xin được giữ nguyên)

Sài Gòn ngày 13 tháng 8 năm 2006.

Phần một

Thiên tài mười ba tuổi.

(Nguyên văn : **Jusansai nishite Gishin ni Iru**)

Thời Chiến Quốc, nhất là vào những năm Genki, Tensho là thời quần hùng cát cứ, chư hầu tranh bá, là thời đại khốn nạn mà hễ kẻ có chút tài năng võ nghệ đều có thể xưng bá một phương, làm thành chủ một vùng. Miyamoto Musashi Masana, danh nhân Thiên Hạ thời Chiến Quốc, sau nhập đạo và lấy tên là Niten Genshin. Lúc trai trẻ là gia thần của vị Tướng Quân (Shogun) lừng danh Kato Higo no Kami Kiyomasa (gọi văn tắt là Kato Kiyomasa). Sau khi nhà Kato bị diệt thì được nhiều chư hầu lớn nhỏ tranh nhau lôi kéo. Nhưng tôi trung không thờ hai chúa, đó là đạo lý của người võ sĩ nên Musashi đã lấy bút làm bạn với thơ, sống cuộc đời an nhàn cho đến khi mãn hạn trời. Thực đúng là một điển hình mẫu mực của võ sĩ thời Chiến Quốc .

Người này, vào thời Chiến Quốc có hàng trăm lưu phái võ nghệ khác nhau, đã khai sinh ra lối đánh song kiếm mang tên Shinmen Nitoryu được lưu truyền cho đến tận ngày nay. Nói đến Musashi người ta không thể bỏ qua phái song kiếm Nitoryu này. Trong cuộc đời của mình, Musashi đã đấu hơn sáu mươi trận và chưa hề thất bại, thực đáng được tôn xưng là vị thần của võ nghệ. Và câu chuyện này sẽ kể về cuộc đời của vị tuyệt đại anh kiệt này từ lúc nhỏ cho đến khi thành nhân.

Cha của Musashi là Yoshioka Taro Zaemon, một hào sĩ văn võ song toàn (bunbu ryodou) làng Akamatsu xứ Harima. Có lần ông được Tướng Quân (Shougun) lúc bấy giờ là Ashikaga Yoshiteru cho vời đến dự cuộc ngự tiền tỉ võ cùng với mười bảy vị anh kiệt khác. Mười sáu người kia đều bại trận dưới tay của Taro Zaemon và đến người thứ mười bảy là Takemitsu Ryufuken thì trận đấu bất phân thắng bại, đến người thứ mười tám là kiếm sĩ nổi danh bấy giờ là Tsukahara Bokuden cũng bất phân thắng bại. Tướng quân Yoshiteru rất đổi vui mừng và phán rằng "Người đứng là thiên hạ không có hai" (thiên hạ vô nhị- Tenka Muni) . Và từ đó đổi tên thành Yoshioka Munisai. Sau khi nhà Ashikaga diệt vong thì Munisai thờ họ Mouri vùng Geishu và có được hai người con trai. Con trưởng là Mondo, con thứ là Shichi No Suke mà sau này là Miyamoto Musashi, nhân vật chính của phần chuyện kể này. Con trưởng Yoshioka Mondo là người yếu đuối mang nhiều bệnh tật trong khi thứ nam Shichi No Suke lại là người tráng kiện chưa từng biết phong hàn cảm mạo là gì. Lúc bảy, tám tuổi thường đến võ đường luyện tập kiếm đạo và tỏ rõ khí thế của bậc thiếu niên anh hùng. Năm mười ba, mười bốn tuổi thì gia nhân rất kính sợ tài nghệ và cho rằng người nổi nghiệp tiên sinh Munisai chỉ có thể là thứ nam Yoshioka Shichi No Suke. Lời đồn ra tiếng vào đến tai Munisai, ông nghĩ một đứa trẻ mười ba, mười bốn tuổi thì làm được những gì. Nhưng cũng phải kiểm tra xem thế nào. Rồi một ngày họ

- Này, Shichi no Suke, Shichi no Suke !

- Dạ.

- Mang trà lại đây

- Vâng ạ.

Shichi No Suke mang trà lại thì

-Này Shichi no Suke, đằng kia có con mèo đang ngủ.

- Vâng ạ.

Trên nền đá ngoài sân là một con mèo đang cuộn tròn nằm ngủ.

- Hãy chém nó thử xem!

Shichi no Suke toan đứng dậy thì bị gọi lại

-Này này, chém làm sao đừng để lại vết trên viên đá.

-Vâng.

Cứ tưởng đứa con sẽ từ chối vì khi con mèo nằm áp bụng trên nền đá và nếu chém từ trên xuống thì mũi kiếm sẽ chạm nền đá và để lại vết ngay.

- Vâng con hiểu rồi.

Shichi no Suke không chút do dự nhận lời ngay . Munisai không biết nó sẽ làm thế nào để chém đứt đôi con mèo và vừa mới chớp mắt thì Shichi no Suke đã thoăn thoắt nhảy ra vườn, vừa cố ý đạp mạnh chân gây tiếng động khiến con mèo tỉnh giấc. Con mèo bị tiếng ồn làm mở mắt nhưng không bỏ chạy, nó vươn dài bốn chân và ưỡn người. Thật là khó nghĩ. Cố tình đánh thức con mèo đang ngủ để nó tỉnh giấc, vươn vai... Khi con mèo vừa vươn chân thì

- Eittt...!

Shichi no Suke trở tay chém một nhát, con mèo đứt làm đôi. Yoshioka Munisai trông thấy không khỏi ngạc nhiên và nhủ thầm

- A thằng này khá. Không ai để ý đến việc làm cho con mèo vươn vai thì một thằng nhóc mười ba, mười bốn tuổi lại có thể làm được sao. Nếu như nó trưởng thành vô sự thì nhất định sẽ trở thành danh nhân võ nghệ trong thiên hạ. Còn nếu như có sai sót gì thì sẽ không tránh khỏi phương hại cho họ Yoshioka.

Phần hai

Công phu song kiếm

(Nguyên văn : **Nitou no kufu**)

Rồi một năm trôi qua, Shichi no Suke đến tuổi mười lăm. Hằng ngày đốn cây mang về đẽo thành hai thanh kiếm gỗ, mang lên ngọn núi gần nhà từ sáng sớm đến chập tối mới trở về. Đây là lúc đầu tiên Musashi quyết chí đôn công phu vào lối đánh song kiếm. Yoshioka Munisai vẫn không để ý thấy điều ấy cho đến một ngày, khi ông đang dạy kiếm cho đám môn hạ.

- Thưa phụ thân, tại sao lúc nào người cũng làm điều mất tự do như thế ạ?

Munisai ngoảnh lại thì thấy Shichi no Suke đang đứng mỉm cười.

- Shichi no Suke, mất tự do là như thế nào hả?

- Vâng, phụ thân lúc nào cũng sử dụng một thanh kiếm gỗ và con nghĩ rằng việc dùng một kiếm là không có tự do.

-Im đi! Thiên hạ bao nhiêu người vẫn sử dụng một kiếm khi chiến đấu đó thôi.Ta chưa từng nghe nói ai sử dụng hai kiếm cả.

-Vậy người như phụ thân đã cũ quá rồi.

- Cũ là thế nào, con người cũng có cũ mới sao?

- Vâng thưa có chứ ạ. Người như con gọi là mới và như phụ thân gọi là cũ. Giống như những thứ nên treo trang trí ở cửa hàng đồ cũ thì hơn.

- Im đi, đừng có nói xằng ! Tại sao lại nói sử dụng một kiếm là cũ hả?

- Vâng, đúng vậy. Con đã nghĩ ra cách đánh song kiếm. Lối đánh đơn kiếm như bây giờ rất là bất tiện vì khi chém vào địch ta cũng phải xoay mình, nín thở và khi bị địch công kích thì phải tránh né hoặc phải lấy lại thế kiếm, nên chậm mất một nhịp. Trong lúc đó mà bị địch bồi thêm thì thật là nguy to. Nhưng nếu sử dụng song kiếm sẽ không có chuyện đó. Khi ta đánh bằng kiếm phải, trong khi địch đỡ thế kiếm của ta thì tiếp tục bồi thêm kiếm trái và thắng lợi dễ dàng.

Munisai nghe xong thì bật cười:

- Người chỉ mới là đứa trẻ, không nên nói điều này. Vì ta là phụ thân của con nên không sao chứ nếu nói với người khác thì sẽ bị cười cho đấy.

- Tại sao lại bị cười? Nếu kẻ nào cười thì đó là kẻ ngốc rồi.

- Chớ có nói xằng. Hãy nghĩ kỹ xem. Như con nói khi sử dụng song kiếm, lúc địch đỡ thế kiếm của ta thì bồi thêm nhát nữa. Quả là nói thì dễ nhưng thực tế không như lời nói. Khi dụng kiếm mà có chút lơ là thì quyết tâm sẽ không đủ, tức là tâm lực dồn vào một chiêu kiếm sẽ không đủ. Còn khi sử dụng một kiếm sẽ không có sơ hở đó. Hễ đánh thì quyết phải hạ được địch. Song kiếm thiếu mất ý chí đó. Cũng giống như là đuổi theo hai con thỏ cùng lúc sẽ không bắt được con nào hết .

- Ahahahahahahaha..

- Tại sao lại cười ?

- Sao lại cười? Vì phụ thân là người đã cũ rồi.

- Im đi, thực hỗn láo.

- Phụ thân nổi giận con không dám. Nếu tranh khẩu luận với phụ thân sẽ chẳng đi đến đâu. Thôi thì để xem thử lối đánh song kiếm con nghĩ ra có lợi hay lối đánh truyền thống của phụ thân là có lợi, chúng ta hãy thi đấu xem.

-Thi đấu.... Thực là đứa con trời đánh.

Quả là ông Munisai nhìn thấy thái độ ngạo mạn bất tôn của con trai. Nhưng đó không phải là ngạo mạn. Miyamoto Musashi là nhân vật từ mọi chuyện cho đến võ nghệ đều là người có lòng tự tôn rất cao và không nhượng bộ trước bất cứ ai, nên nếu nhìn từ góc độ của người khác thì rõ ràng là ngạo mạn. Ông Munisai tuy nghĩ là con mình nhưng nay chẳng phải là một dịp tốt để cho nó một bài học, chỉnh lại thái độ ngạo mạn đó sao, liền nói

- Này Shichi no Suke, có phải mày đã nghĩ ra lối đánh song kiếm?

- Thưa vâng. Con đã công phu được trong thời gian gần đây. Để con sẽ chỉ cho phụ thân xem.

- Thực hỗn láo. Thôi cũng được, này thì đấu một trận.

Rồi hay người vào võ đường. Shichi no Suke mang hai thanh mộc kiếm đeo bằng tay không biết tự bao giờ, kiếm phải dài hai thước ba thốn, kiếm trái dài một thước tám thốn. Ông Munisai thì mang thanh mộc kiếm dài hai thước ba thốn trước sau đã quen dùng vào võ đường. Cả hai cùng thét kiai rồi vào thế thủ. Munisai nhìn thấy con trai cầm kiếm phải thủ ở trung đoạn, kiếm trái ở hạ đoạn. Thật là thế thủ kỳ lạ. Đây gọi là thế thủ Âm Dương trong phái song kiếm. Nhưng nhìn qua là thấy thế thủ này không kín chỗ nào, toàn là sơ hở. Hahaha, tuy nói thì giỏi nhưng chẳng qua chỉ là đứa trẻ. Ông Munisai cười thầm trong bụng rồi thét to một tiếng xông vào.

Hai kiếm của Shichi no Suke đang ở thế tả hữu bỗng dưng chuyển sang thế chữ thập, khoá chặt thanh mộc kiếm của Munisai vào giữa. Ông Munisai lấy làm lạ bèn rút kiếm ra nhưng không tài nào làm được. Ông lùi một bước thì Shichi no Suke tiến một bước. Ông đẩy tới để phá thế khoá chữ thập nhưng nó vẫn không mảy may động đậy. Ông lại toan rút ra thì nó lại tiến tới.

- Yatt !!

Tiếng thét kiai của ông làm rung chuyển cả võ đường. Khuôn mặt Munisai đã trở nên xám ngắt. Hễ mà rút kiếm ra không khéo thì hai kiếm tả hữu của đối phương bay đến liền. Không thể kinh thường. Nghĩ thế là Munisai không còn cười nổi. Đây là lần đầu tiên Shichi no Suke thực thi song kiếm nhưng không có một sơ hở, vừa khoá chặt kiếm của bố vừa nghe hơi thở dồn của Munisai. Ông Munisai không thể tiến lên hay lùi lại được nửa bước.

- Haa, phụ thân khổ rồi. Như thế này cũng là đủ rồi.

Nghĩ thế Shichi no Suke thét to một tiếng rồi mở thế chữ thập. Sau đó là đòn đánh thẳng vào ông Munisai. Tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường không nhìn thấy nổi. Munisai đang nghĩ đến cảnh trúng đòn bỗng nghe tiếng con trai đánh đánh

- Phụ thân có làm sao không?

- Ta thua rồi.

Kiếm phải của Shichi no Suke đã tới bên vai trái của Munisai.

- Phụ thân không sao chứ? Vậy song kiếm có hiệu quả không?

- Ừm....

Munisai nhìn mặt đứa con trai, tuy kiếm chế nhưng không giấu nổi hai hàng nước mắt, nói gặng từng tiếng

- Hãy nhớ lấy, song kiếm của con chỉ có thể chế ngự được phụ thân nhưng thiên hạ vốn quảng đại vô cùng. Danh nhân trong thiên hạ không phải là ít. Quyết không được ngạo mạn và hãy tu tập để trưởng thành, không để thua bất cứ anh hùng hào kiệt nào.

Ông Munisai không còn nói gì được với kiếm thuật của con trai. Nhưng là người cha ông lo lắng với khí chất mạnh mẽ của nó, cho dù có giỏi như thế nào nhưng vạn nhất có gì xảy ra thì nguy to. Nghĩ rồi Bèn gửi Shichi no Suke vào chùa Sho An Ji ở làng Sho An, cho tu tập bên cạnh trưởng lão Taizan là chỗ thân tình với ông. Và lúc này Yoshioka Shichi no Suke đổi tên thành Yoshioka Heima. Heima là đứa con hiếu thuận nên quyết không thể cãi lời cha, bèn đến tu tập bên trưởng lão Taizan. Đây cũng là lúc Miyamoto Musashi tiếp xúc với Chân Ngôn Mật Giáo . (Mật Tông, một trong ba tông phái chính của Phật Giáo, thịnh hành ở các xứ Ấn Độ, Tây Tạng)

Phần ba

Nhóm mười lăm tên áo tím

(Nguyên văn: **Murasaki Baori Jugonin gumi**)

Từ thời Chiến Quốc tại Nhật Bản kéo dài cho đến những năm Kan Ei là thời kỳ võ nghệ phát triển rực rỡ. Vì vậy mà các võ sĩ giang hồ từ khắp nơi kéo đến võ đường Yoshioka thách đấu không ngày nào là không có. Thời đó có một bọn mười lăm tên võ sĩ giang hồ ăn mặc giống nhau, áo tím và Hakama (phần quần) trắng vùng Kokura điểm hoa văn đen, đến các võ đường dạy kiếm thách đấu rồi phá phách. Người ta gọi chúng là nhóm mười lăm tên áo tím, thủ lĩnh là tên Arima Kihei Jinobu Kata thân cao hơn thước, là một danh nhân của phái đánh gậy Shinden Arima Ryu. Ngoài ra hẳn còn đặc ý về tài dùng Kusari gama (một loại vũ khí có nguồn gốc từ nông cụ, một đầu là lưỡi hái được cột dây xích có thể ném ra xa thu kiếm đối phương , móc lại và chặt tay nếu đối phương không chịu buông kiếm). Đây là kẻ có chút đỉnh tài nghệ nên rất ngạo mạn về võ thuật của mình. Từ vùng Kouchi xứ Tosa quê hương hẳn, từ làng Sagawa đến Kyoto, Matsubara, những nơi hẳn đi qua đều xây dựng võ đường và cho dựng nhiều biểu ngữ tuyên truyền như bảng hiệu của nhà buôn, trên có ghi rằng : nếu muốn hiểu về Phật Pháp hãy hỏi Thích Ca, nếu muốn biết Nho Giáo hãy hỏi Khổng Tử, còn nếu muốn học tuyệt chiêu võ nghệ thì hãy đến gặp Arima Kihei Jinobu, thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn Shinden Arima Kihei JinobuKata.

Diễn giả Koudan ngồi ở ghế cao, không vì mua bán lợi danh mà xưng tên YuiMinbu Nosuke Tachibana no Shousetsu. Nhưng thực ra thì chỉ cần Yui Shousetsu là đủ rồi. Nhưng như thế không phân biệt được nên mới ghi rõ Yui Minbu Nosuke Tachibana no Shousetsu. Takeda Shingen cũng thế (Takeda Shingen:một trong các chư hầu mạnh nhất thời chiến quốc, sau bị Oda Nobunaga diệt) tự xưng một cách dài dòng đến ngỡ ngẩn là Takeda Daizen Dayu Ken Shinano no Kami Harunobu, nhập đạo pháp danh là Shouin Kizan Shingen đại cư sĩ. Tuy dài nhưng nay là có bao gồm cả pháp danh. Còn như Arima Kihei Jinobu vì bán lợi buôn danh mà viết dài dòng thế thì thật chán.

Nhưng rồi giới quý tộc ở Kyouto vốn ghét Arima là kẻ hỗn láo ăn nói loạn ngôn đã ra lệnh đuổi hẳn đến sở ty. Nhưng hẳn vẫn chứng nào tật đó không sửa đổi. Bọn quý tộc láo toét, ta sẽ làm cho các người phải hối hận. Thế thì cần phải làm tên tuổi mình vang khắp thiên hạ mới được. Đúng, hãy chu du khắp đất nước Nhật Bản này và đánh bại hết các võ sĩ trong thiên hạ. Như thế danh tiếng ta mới vang dội khắp nơi được. Nhất là Yoshioka Munisai ở vùng Geishu. Đây là danh nhân đã đạt danh hiệu Muni (vô nhị), nếu ta đánh bại người này thì... Thế rồi Arima Kihei dẫn theo mười bốn môn đệ, ăn mặc giống nhau chu du qua các vùng thách đấu phá võ đường.

Một thời gian sau bọn chúng đến vùng Geishu Hiroshima, trọ ở quán Nataya dưới thành. Lúc bấy giờ ở Hiroshima có ba võ đường, trong đó hai căn đã bị bọn chúng phá, chỉ còn lại võ đường của nhà Yoshioka.

Ngày hôm đó, đúng là lúc Yoshioka Munisai mắc cảm nặng, phải nằm trên giường bệnh suốt. Rồi, ngoài hiên có tiếng gọi

- Xin thứ lỗi !

Bọn môn đệ vừa ra cửa xem sao thì thấy ngay một võ sĩ thân thể cao lớn dữ tợn, mình mặc áo tím, Hakama trắng hoa văn đen, đi giầy đỏ mang quạt sắt đứng ngay cổng. Phía sau là mười bốn người ăn vận như một, mắt lấp lánh .

- Biết rằng đây là võ đường của tiên sinh Yoshioka Munisai, mỗ là võ sĩ phái Shinden Arima Ryu tên gọi Arima Kihei Ji Nobukata, xin mạn phép được thụ giáo với tiên sinh một chiêu. Rất mong các hạ chiếu cố.

Hắn nói lớn tiếng, bọn gia nhân hoảng cả lên .

-Này, này đừng lại đây!

-Cái gì mà đừng lại đây?

-Không, không.. là nói chúng tôi. Xin ngài chờ cho một lát.

Bọn gia nhân hốt hoảng chạy vào nhà trong. Bên giường của Munisai là anh trai của Heima, Mondo cùng bọn gia nhân đang chăm sóc.

- Thưa, nguy rồi !

- Này này hãy yên tĩnh. Người không thấy phụ thân ta đang bệnh sao? Hãy bình tĩnh mà nói chuyện.

- Không không thể bình tĩnh được. Nguy to rồi !

- Chuyện gì?

- Hiện bây giờ có võ sĩ phái Shinden Arima Ryu là Arima Kihei Ji Nobukata mình mặc giáp đầu đội mũ trụ, hông đeo giáo lớn cứ nằng nặng xin gặp Yoshioka Munisai để đấu một trận!

- Nói láo.

- Nhưng hắn cứ nằng nặc đòi đấu ngoài cửa ạ. Arima Kihei là võ sĩ rất mạnh, thủ lĩnh của bọn mười lăm đứa áo tím và thiên hạ đồn là chúng đã phá tan võ đường Hattori và võ đường Mizuno dưới thành rồi. Lần này hắn là chúng đến phá chúng ta. Không biết nếu bị bọn chúng đánh thì sẽ ra sao nhỉ. Thôi thì trong lúc này ngài hãy đưa tiên sinh đi trốn thì hơn.

- Câm ngay. Người nói gì thế?

Mondo tuy ngoài miệng mắng dữ nhưng trong bụng không khỏi hốt hoảng. Hắn đã nghe tin đồn về bọn này và nghĩ rằng bọn chúng chắc chắn sẽ đến nay. Nhưng không ngờ là chúng đến vào lúc này. Thật là tai họa. Nếu như phụ thân không mắc bệnh thì không việc gì phải lo nhưng bây giờ thì khác. Nếu thay phụ thân đấu với chúng, nếu thắng thì không vấn đề gì, nhưng đối phương là mười lăm người. Vạn nhất xảy ra bất trắc thì chẳng phải là tổn hại đến danh tiếng nhà Yoshioka sao. Nếu có Heima ở nay, hai người cùng hợp sức có thể được, nhưng Heima bây giờ đang ở chùa Sho An... Nếu báo cho phụ thân biết chuyện này, thì cho dù đang có bệnh nhưng chắc chắn người sẽ không bỏ qua. Thân thể đang bệnh nặng, lại thêm mười lăm tên là đối thủ, chắc chắn sẽ không hay.... Phải làm sao đây? Mondo là người hiểu thuận, vắt óc suy nghĩ kể sách.

- Xin thứ lỗi . Xin thứ lỗi !

Ngoài cổng là tiếng gọi lớn của Arima Kihei. Hắn đã chờ lâu quá mà không thấy trả lời.

- Phải làm sao đây? Hắn lại giục nữa kìa. Hay là ta chuẩn bị trốn đi.

- Người lại nói thế nữa à?

Lúc bấy giờ ông Munisai đang ngủ bỗng mở mắt rồi trở mình.

- Mondo, Arima Kihei đến rồi à?

- Thừa phụ thân, người đã tỉnh giấc rồi ư. Con đang tính kế.

- Hãy đưa chúng đến võ đường. Để ta lo.

- Thừa như thế không được, vạn nhất có chuyện gì...

- Không, đối với một võ sĩ cho đến lúc chết thì khi có người thách đấu thì cho dù có bệnh cũng không được từ chối. Hãy dẫn ta đến võ đường, nhanh lên.

Ông Munisai là người đã nói ra thì không nghe bất kỳ ai, Mondo không cưỡng lại được liền bảo gia nhân :

- Thế thì hãy nhanh chóng dẫn chúng vào võ đường.

Rồi bọn gia nhân chạy ra đưa mười lăm tên áo tím vào. Ông Munisai đầu nặng như búa bổ, trông đáng rất khổ sở.

- Thừa phụ thân, hay để con thay người.

- Không, người không đương nổi đâu. Để ta.

Ông toan đứng lên thì lại lao đảo ngã xuống giường bệnh. Mondo đỡ lấy

- Với bệnh thể này thì phụ thân không thể đấu được. Hay người cứ nói là mang bệnh và hẹn để lần sau.

- Ừm..Ừm.,.

Ông Munisai chỉ bật ra hơi và trông rất yếu ớt.

Vừa lúc đó có người xe gió chạy vào, đó là Heima.

- Huynh, hình như Arima Kihei đã đến rồi.

- Ồ, Heima hả, chú đến đúng lúc quá! Tên Arima đã đến rồi. Phụ thân thì như thế này. Ta nghĩ nếu có chú thì hai chúng ta hợp sức lại có thể đuổi chúng đi. Nhưng chú lại đang ở chùa Sho An còn phụ thân thì cứ đòi đấu. Nhưng với bệnh trạng này...

Chưa nói hết lời Heima đã ngắt

-Không, huynh chớ lo lắng. Phụ thân xin người cứ nghỉ đi. Thằng Arima Kihei cứ để mình con lo.

- Heima, chú cứ nói thế nhưng bọn chúng có mười lăm tên....

- Mười lăm tên hay hai mươi lăm tên cũng chẳng có gì đáng sợ. Để mình đệ xử lý chúng. Xin huynh chăm sóc cho phụ thân...

- Này chờ chút.... Phụ thân, Heima nó nói thế người thấy thế nào?

Ông Munisai yêm lặng trong giây lát rồi nói

- Cứ mặc Heima. Nếu là nó thì có thể thay ta được. Hãy để nó làm theo ý nó.

Mondo tỏ vẻ bất bình. Bản thân mình thì không được cho thay cha ra đấu, còn đối với Heima thì ông Munisai lại cho phép. Thế thì khác nào khinh thường mình đâu. Toan nói ra nỗi bất bình nhưng vì là người ôn hoà, nên lại thôi và lặng thinh chịu đựng.

- Phụ thân nói thế, nhưng đối phương có mười lăm người. Heima chỉ có một mình. Hay là để con...

- Không không cần con phải động tay. Thôi hãy tin tưởng Heima và đừng làm phiền nó nữa.

Nỗi bất bình của Mondo lại gia tăng, khuôn mặt lộ rõ vẻ khổ sở. Ông Munisai lại nằm xuống giường bệnh.

Trong lúc đó thì Heima đã đến võ đường tự bao giờ.

- Thăng ngốc Arima Kihei là người hả?

- Cái gì mà thăng ngốc?

- Thăng ngốc thì không đúng sao? Người may mắn, đấu với những kẻ yếu đuối nên từ trước đến nay toàn thắng. Nhưng người không biết thân phận nghĩ rằng không ai hơn mình nay đến làm loạn võ đường ta thì thật đúng là kẻ không biết gì. Người há không biết thiên hạ quảng đại lắm sao?

- Cái gì? Thăng này nói điều hỗn xược. Thiên hạ quảng đại thì đã làm sao?

- Thiên hạ quảng đại thì anh hùng hào kiệt cũng nhiều. Nhất là chủ võ đường này, Yoshioka Tarou Zaemon Munisai là một danh nhân thiên hạ. Nay người đến quấy chốn danh nhân này thì thực đúng là thăng ngu không biết điều. Munisai không thể đấu với một thăng ngu như người được.

- Á, thăng này nói lắm điều láo. Ngày xưa chắc mẹ mày sinh cái mồm ra trước quá. Mày ăn nói hay lắm thăng nhóc. Munisai không thể đấu với ta là vì Munisai đã sợ Kihei này rồi.

- Im đi. Hạng võ sĩ thời như người thì vùng này có nhiều lắm. Ta sẽ đấu với người.

- Cái gì, người đấu với ta á? Hahahahahaha một thăng nhãi như người có thể đấu với ta sao?

- Nhỏ không thể đấu với lớn sao? Người há chẳng biết ớt tuy nhỏ nhưng cay lắm sao? Nam tử to lớn như người nhưng thật sự đáng buồn. Trí tuệ của người chẳng cao bằng nửa thân xác của người đâu.

- Mày đúng là thăng nhãi lắm điều, chắc ta phải xé miệng người ra để nói cho thoả nhé. Mày là ai?

- Là con người.

- Là con người thì ta biết rồi, nhưng là môn nhân tên gì nói mau?

- Ta là Heima, thứ nam của Yoshioka Tarou Zaemon Munisai, năm nay mười sáu tuổi, sinh năm Dần.

- Đúng có lắm điều. Ta nghe nói Munisai có đứa con dùng song kiếm, hoá ra là người à? Người ta nói này nói nọ chẳng qua là tán dương một thăng nhóc. Nhưng một thăng nhãi mà nghĩ ra cách đánh song kiếm thì hẳn cũng có chút sức. Để ta dạy cho người một trận. Trong khi ta sửa soạn đấu với người thì hãy vào báo với Munisai ngay đi.

- Câm mồm. Phụ thân ta mang trọng bệnh không thể đánh nhau. Heima ta sẽ tiếp người.

- Ahahahahaha Munisai bệnh hả. Hẳn là sợ Arima Kihei này quá hoá bệnh rồi. Lại còn cho thăng nhãi như người ra tiếp ta nữa. Quả là chuyện nực cười. Nhưng nếu là bệnh thật thì hôm nay không cần phải đấu. Ta còn ở lại Hiroshima này thì cũng có ngày gặp lại. Nhưng đã mất công đến đây thì để ta dạy người một trận. Nào lại đây!

- Không không đấu ở đây. Hôm nay phụ thân ta bệnh nặng, nếu đập mười lăm đũa các người tại đây sẽ ảnh hưởng đến người. Ta hẹn người ngày mai lúc khắc tư đến đồi Yayoi ga Oka sẽ đánh một trận. Vì vậy hôm nay hãy về đi, về đi.

- Này thằng nhóc, mày định biến chúng ta thành lũ ngốc à? Mày nói thể là định chuẩn hả ?

-Im mồm, nếu sợ các người mà chạy thì không phải Heima. Nếu đấu trong võ đường này sẽ chẳng thấy được võ nghệ của ta. Nếu đấu ở chỗ cao ráo như đồi Yayoi ga Oka thì nhiều người qua lại sẽ nhìn thấy ta đánh người và hiểu rõ sự vô dụng của các người.

- Á, thằng này nói điều lếu láo. Thôi được, cứ như người nói. Ngày mai sẽ đấu tại đồi Yayoi ga Oka. Nhưng đừng có chuẩn nhé thằng nhãi.

- Người cũng đừng chuẩn nhé!

Hai bên giao hẹn rồi Arima Kihei dẫn đám môn đệ rộn rịp rời khỏi võ đường Yoshioka.

Yoshioka Mondo lo lắng cho em trai nên đã lẫn trong bóng tối quan sát tự nãy giờ.

- Heima, chú nói điều to gan thế, có sao không?

- Không sao không sao. Huynh chớ lo. Ngày mai đệ sẽ dạy bọn chúng một bài học để không còn cần quấy nữa. Huynh cũng đến đồi Yayoi ga Oka xem nhé.

Rồi phá lên cười to. Thật là đại đảm bất địch. Miệng Mondo há hốc dường như không ngậm lại được.

Chú thích của dịch giả : Ở Nhật Bản, từ thời Chiến Quốc đến thời Edo là lúc võ thuật nở rộ. Các lưu phái võ nghệ tranh nhau mọc lên như nấm sau cơn mưa. Chỉ riêng các phái kiếm cũng hơn con số 300, chưa kể các môn võ khác. Cái gì nhiều thì tất sinh tạp. Mà hễ có tạp thì sẽ có loại trừ. Thời bấy giờ các võ sĩ có tục đi phiêu bạt giang hồ gọi là tu hành võ nghệ (Musha Shugyo) . Họ đi từ vùng này đến vùng khác nhằm rèn luyện bản thân với sự khắc khổ, cũng là để trau dồi thêm kiếm thuật, võ nghệ và nhân sinh quan, tri thức. Trên đường đi thường xuyên đối mặt với giặc cướp cũng như những kẻ ám sát, ganh ghét cùng những lời thách đấu. Bản chất của việc "tu hành" là rèn luyện với mục đích tốt, nhưng nhiều người đã lạm dụng và biến cuộc hành trình "tu hành" của mình thành ra đẫm máu với những cuộc thách đấu suốt dọc đường. Có người đến các võ đường địa phương thách đấu .Thường thì đấu bằng kiếm gỗ và không có đổ máu. Hễ chủ nhân mà thua thì coi như không có thực lực, danh dự của lưu phái bị bôi nhọ và võ đường bị phá (thường thì kẻ thắng cuộc chỉ đập bảng hiệu của võ đường) . Đây cũng là cách loại trừ hạng tạp nhạp. Những võ đường trụ lại được là những lưu phái tiếng tăm và có thực lực. Thật xui xẻo cho Arima Kihei khi hấn mò vào võ đường Yoshioka.

Phần bốn

Song kiếm và Lưỡi hái.

(Nguyên văn: **Nitou to Kusari Gama no shiai**)

"Kẻ đại ngốc vô song nước Nhật Bản Arima Kihei Ji không biết trời cao đất dày, hôm nay Yoshioka Heima sẽ dạy bọn bay một trận"

Khi dẫn theo mười bốn môn đệ đến đồi Yayoi ga Oka, Arima Kihei thấy cái bảng này thì tức điên lên. Hấn nhổ nước bọt rồi đến bên cái bảng toan nhổ nó lên thì người đã kéo đến đông nghịt. Khu đồi Yayoi ga Oka này có nhiều cây hoa Sakura và Kaede,

phần trung ương là một vùng đất bằng phẳng và rộng, đến mùa hoa nở thì dân chúng dưới thành thường kéo đến vui chơi cả ngày. Lúc bấy giờ là giữa mùa thu, lá cây đã chuyển sang sắc đỏ vì vậy nơi đây trở thành một nơi ngoạn cảnh thu hút nhiều người. Khi nhìn thấy Arima Kihei thì quần chúng lên tiếng.

- Sao? Đẳng kia là Arima Kihei Ji thủ lĩnh mười lăm tên áo tím à. Hắn trông có vẻ bản lĩnh chứ?

- Ừ, nhưng đó là bọn ác ôn. Hình như con thứ của tiên sinh Yoshioka sẽ đấu với chúng tại đây. Mà sao chưa thấy bóng dáng cậu chủ nhà Yoshioka nhỉ?

Vừa lúc đó thì Yoshioka Heima, mình không trang bị gì ngoài bộ thường phục tay mang hai thanh mộc kiếm xuất hiện.

- Đến rồi đến rồi. Ông trẻ nhà Yoshioka đến rồi. Chà thân thể cao lớn quá, hình như là tài giỏi hơn cả tiên sinh Yoshioka nhỉ.

- Ừ nhỉ, nhưng bọn áo tím chẳng phải vừa, chúng đi khắp nơi và đã phá không biết bao nhiêu võ đường rồi. Cho dù ông trẻ có giỏi thế nào đi nữa thì bọn chúng cũng có đến mười lăm tên.

- Ừ, tên Arima Kihei Ji có vẻ dữ nhỉ.

- Thế nào đi nữa tôi cũng muốn ông trẻ thắng, nhưng nguy hiểm quá.

Nhân tình là thế. Dân địa phương kéo đến xem và cầu nguyện cho ông trẻ thắng trận. Heima chậm rãi tiến lên.

- Kihei Ji, người quả là đã không bỏ chạy nhỉ.

- Im đi, mà đến muộn lắm đấy. Làm gì mà lề mề thế, hãy nhanh chóng chuẩn bị đi!

- Không, đấu với các người thì chẳng cần chuẩn bị gì cả.

Nói rồi Heima thủ kiếm hai bên tả hữu, múa hai, ba vòng.

- Nào lại đây.

- Được.

Rồi bọn lâu la áo tím sáu, bảy đứa tranh nhau tiến lên. Kihei Ji lên tiếng

- Này này đấu với một đứa trẻ không cần lên cùng lúc sáu, bảy đứa như thế. Hãy lên từng người một.

- Khoan đã! Tại sao lại là đệ tử lên trước? Sao người không đấu trước?

- Đây là luật lệ. Đầu tiên người phải thắng môn nhân trước đã rồi mới gặp ta. Nhưng chẳng bao giờ đến lượt ta đâu.

- Hừ ta chẳng thích đấu với bọn ruồi muỗi này. Thôi được, nếu có cái luật thế thì chịu vậy. Nhưng từng đứa từng đứa thì phiền lắm. Cả mười bốn đứa cùng xông lên nào!

Bọn môn đệ nghe vậy nổi xung

- Thắng nhãi nói xằng!

Rồi cả bọn say máu, nhanh như chớp, chúng chia làm hai bên tả hữu từng năm tên xông vào Heima. Đám đông thấy vậy la lớn

- A Thật bỉ ổi. Đấu với một đứa trẻ mà cả đám xông lên cùng lúc. Thật bỉ ổi!!

Đám đông tỏ vẻ lo lắng thì Heima vẫn thản nhiên như không, lùi một chân xuống rồi thét kiai, vào thế thủ Âm Dương.

- Eitt !!!

Thân thể Heima như con chim lượn bên này vờn bên kia. Hai thanh mộc kiếm tả hữu loang loáng vung lên hai, ba lần bốn, năm lần thì có năm thân thể đổ ào xuống đất. Tiếp tục thêm hai, ba tên nữa xông vào. Chỉ trong chốc lát Heima đã hạ gục hết mười bốn tên môn đệ. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy không ai nghĩ rằng đó là do một con người gây ra. Đám đông sững sốt không thốt nên lời.

Arima Kihei Ji trông thấy nổi sung, hùng hổ bước ra, trên tay hẳn là món binh khí đặc ý Kusarigama, một lưỡi hái cột dây xích. Đây là một món võ khí có nguồn gốc từ một nông cụ của người dân vùng Okinawa và người sử dụng thành thạo có thể bắt và bẻ gãy kiếm của đối phương dễ dàng.

Trông tập sách " Vang bóng một thời", nhà văn Nguyễn Tuân của Việt Nam cũng đã miêu tả những tay anh chị xứ Bắc Kỳ có sử dụng một biến thể của món vũ khí lợi hại này và gọi là cây "bút chì".

Tay trái hẳn cầm cán lưỡi hái, một đầu của cán là một đoạn dây xích dài chín thước, đầu kia là một cái móc sắt sáu cạnh. Tay phải Kihei cầm cách móc sắt một thước, nói

- Này thẳng nhãi, mày khá lắm, đã hạ được môn nhân của ta. Nhưng như thế chưa đủ để so với ta. Nếu mày đặc ý với song kiếm thì ta cũng đặc ý với món này. Hai thứ đặc ý đấu với nhau, hãy xem cái nào thẳng, nào lại đây!!

- Ồ, trước đây toàn kiếm đấu với kiếm ta chẳng thấy thú vị. Nay kiếm đấu với món độc địa này, hay lắm, tới đây!

Nói rồi Heima chuyển sang thế thủ Âm Dương.

Kusarigama :

- Không cần nói nhiều.

Arima Kihei tay phải cầm đoạn xích quay vòng vòng rồi thét một tiếng ném nó ra. Dưới sức nặng của cái móc câu, đoạn dây xích rít lên lao thẳng vào Heima. Heima nhanh tay dùng tả kiếm toan gạt ra nhưng sợi dây xích đã nhanh chóng quấn lấy thanh mộc kiếm. Vừa lúc này Kihei Ji liền kéo dây xích lại. Nếu là người bình thường khi bị dây xích quấn lại thì sẽ hết hoảng kéo lui, nhưng Heima không mảy may dao động, thử kéo lui xem sao thì sợi xích quấn rất chặt không động đậy chút nào. Kiheiji kéo từng đoạn xích một, khi kéo đến gần thì hẳn có thể bật lưỡi hái ở tay trái ra chém vào cổ đối phương. Đó là đặc điểm của món binh khí Kusarigami. Heima biết điều này, tuy biết nhưng vẫn cứ bị hẳn kéo đến gần. Đám đông trông thấy thì thất kinh, mặt biến sắc lo lắng. Heima tuy bị kéo nhưng lưỡi kiếm phải vẫn không lơ là, chăm chú vào kẻ địch. Nhưng Kihei Ji không chú ý đến điều đó. Hẳn đang mãi kéo Heima đến gần và hoàn toàn bị đoạn dây xích chi phối sự chú ý. Hẳn dồn hết sức để kéo Heima về mình thì Heima cũng dồn sức để không bị kéo lại. Kiheiji gồng người, thu hết mười phần sức lực kéo Heima lại. Đúng lúc đó thì Heima bỗng buông tay thả thanh mộc kiếm. Vì đã dồn hết sức vào đòn kéo mà Heima thả tay nên Kiheiji chới với, nhanh như cắt Heima xông đến, thét một tiếng kiai rồi bỏ mộc kiếm trên tay phải xuống. Dự định là sẽ chém vào vai hẳn, nhưng lúc đó Arima Kihei lao đảo đứng không vững nên lưỡi kiếm đã đi thẳng xuống đầu hẳn. Với tiếng thét kiai này uy lực thì thanh kiếm gỗ cũng như kiếm thật, chém xuống thì đầu Kihei vỡ ra. Máu từ mắt, mũi, miệng phun ra rồi hẳn ngã vật ra. Đám đông thấy thế quá đổi vui mừng hò reo. Lúc này bọn môn nhân của Kihei thấy vậy lại nổi sát khí

- Nó đã giết sư phụ. Thẳng nhãi đã giết sư phụ. Đừng có chạy!

Thế rồi chúng chia làm tám hướng, nhất tề rút gươm bao vây Heima vào giữa.

- Lần này là chém thật rồi!

Đám đông sợ hãi bắt đầu tán loạn, tản ra xa đứng xem. Heima vốn không định giết Arima Kihei, nhưng sự đã thế này rồi thì không còn cách khác. Tay phải lăm lăm

thanh mộc kiếm hai thước ba thốn, tay trái rút đoản đao đeo bên hông sẵn sàng chém vào bất cứ đứa nào xông vào.

Trong chốc lát đã có hai, ba tên bị chém ngã. Nhưng bọn đồ đệ của Kihei thấy sư phụ bị giết thì say máu, và lại thời Tensho lúc bấy giờ thiên hạ chưa ổn định và là thời kỳ mà đến ngọn gió thổi qua cũng làm người ta say máu, tính khí con người rất cộc cằn và dữ tợn. Bọn đồ đệ của Arima nay lại nổi bản chất của phường vô lại, cùng rút gươm chĩa vào Heima. Quả thực là Heima phải khốn đốn rồi.

Lúc này bỗng xuất hiện một võ sĩ, chân đạp đất cát mù mịt xông vào. Bên hông cặp ngọn giáo cán dài chín thước.

- Ta đến cứu Yoshioka Heima đây!

Vậy người võ sĩ này rốt cuộc là ai ? Muốn biết xem phần sau sẽ rõ.

Phần năm

Anh hùng trợ lực

(Nguyên văn: **Eiyu no suke dachi**)

Khi Yoshioka Heima đang khổ chiến với đám môn đệ của Arima Kihei thì bỗng đâu xuất hiện một võ sĩ chân đạp tung đất cát xông tới. Trông tuổi tác thì là một lão nhân đã gần sáu mươi nhưng thần sắc hãy còn uy nghi, nhãn quan mạnh mẽ, thân cao sáu thước (khoảng 180 cm) , cặp bên hông là một ngọn giáo lớn

- Ta đến giúp Yoshioka Heima đây.

Vừa nói rồi xoay ngọn giáo vù vù đâm ngang bụng một tên áo tím lèn ra sau lưng Heima định chém tới. Hẳn rú lên một tiếng rồi ngã ra đất. Thấy thế bọn áo tím lại nổi cơn say máu, không cần biết phải trái toan lao vào chém chết lão nhân. Lão võ sĩ vừa vẩy máu trên ngọn giáo vừa nói :

- Các người hãy nghe cho rõ đây. Ta là Miyamoto Bu Zaemon Masatomo gia thần của tướng quân Kato Kazue no Kami Kiyomasa, thành chủ Ajiro xứ Higo. Bọn bay ý đồ cướp một đứa trẻ thế cô thật là bỉ ổi. Vì chỗ thâm tình với nhà Yoshioka ta giúp Heima một tay. Xác bọn bay sẽ chất thành núi tại đây. Đứa nào chán sống thì lại đây!

Vừa nói vừa trừng trừng đôi mắt, nhãn quan loang loáng, miệng như thể phun ra lửa, hình tướng dữ dằn. Lão nhân xoay ngọn giáo vun vút, thực là uy dũng không thể tả xiết. Bọn áo tím nhất tề lùi lại một bước, nhưng chúng vốn là phường vô lại không biết gì. Lão già kia thì làm được những gì. Thế là cả bọn lại lao vào chém tới. Heima nãy giờ được sự trợ lực như hổ mọc thêm cánh. Buzaemon lâu nay không có dịp động gân cốt nên trong lòng buồn bực, nay gặp lúc bọn vô lại hiếp người cô thế, nhìn thấy ánh đao loang loáng thì tinh thần sáng khoái hẳn lên không chịu được.

- Eitts!

Thét lớn một tiếng rồi xoay ngọn giáo một, hai vòng. Tức thì hai bên tả hữu ngã xuống hai đứa đang xông vào. Heima cũng rút thanh mộc kiếm trên tay trái mà rút đoản đao, uy dũng còn hơn cả phụ thân Yoshioka Munisai. Dũng sĩ mười sáu tuổi, cổ kim đặc ý với lối đánh song kiếm, nay cầm kiếm thật lợi hại vô cùng. Trong chớp nhoáng có bốn, năm tên đang trở mắt nhìn bỗng ngã vạt ra. Buzaemon thấy thế liền cười

- Hay lắm hay lắm. Tuy là trẻ con nhưng cũng không thua lão già này. Được, một hai đứa lên thì phiền lắm. Năm, sáu đứa cùng xông lên nào !

Trong cơn phấn chấn võ sĩ thật đáng sợ, ngọn giáo đâm vào đầu là chỗ đó dẫn ra. Chỗ nào tiến lên là giáo đâm vào. Tốc độ nhanh không kể xiết, như là ánh chớp loé giữa bầu trời đêm. Chỉ trong sát na đã có năm, sáu tên ngã gục. Nhìn thì không thể nói được đó là do một lão nhân sáu mươi làm được. Bọn áo tím còn lại thấy không thể đương nổi bèn thu đao chạy tuốt.

- Hỡi bọn bỉ ổi, hãy quay lại đây ngay!

Lão nhân gọi với theo, nhưng bọn chúng cứ tưởng hễ quay đầu lại là làm mối cho ngọn giáo kia nên cắm cổ chạy mất dạng.

- Ahahahahaha hoá ra là phường vô lại. Nhưng lâu ngày cũng được một dịp sướng tay.

Buzaemon vừa nói vừa chùi máu trên ngọn giáo rồi đưa cho đám tùy tùng. Heima cũng lau chùi hai thanh kiếm, tra vào vỏ rồi đến bên cạnh lão nhân.

- Xin đa tạ ân nhân đã trợ lực trong cơn nguy khốn. Dầu gan óc lầy đất quyết chẳng dám quên ơn này. Đã nghe tôn danh ngài nhưng dám hỏi có phải là bá phụ Miyamoto ở vùng Higo không?

Thái độ thực ân cần lễ phép, khác hẳn với thái độ lúc chém mười mấy tên vô lại. Buzaemon nhìn mặt thiếu niên rồi nói

- Đúng rồi ta đây. Heima, con đã lớn khôn chừng này rồi. Ta thật cảm động. Ta đang định lâu ngày đến gặp phụ thân con, dọc đường gặp chuyện thế này không thể bỏ qua. Chờ đã, để Buzaemon này cho sứ giả làm nhân chứng.

Rồi ra lệnh cho đám tùy tùng báo lại toàn bộ sự việc với nhà Kinoshita. Miyamoto Buzaemon là gia thần của tướng quân Kato Kiyomasa, lúc bấy giờ là thành chủ Ajiro xứ Higo hai mươi tám vạn thạch (Thạch là đơn vị đo lường thể tích, khoảng 1 đấu 180 lít. Thời phong kiến tại Nhật Bản, võ sĩ, lãnh chúa được cấp lương bằng gạo và ngũ cốc. Tước vị và thực lực càng cao thì số thạch gạo càng lớn) , sau chuyển sang thành Kumamoto cũng ở xứ Higo với năm mươi vạn thạch, rồi vì công khai phá đất hoang mà lên đến chín mươi ba vạn thạch. Nhưng vào lúc này mới chỉ là lãnh chúa hai mươi tám vạn thạch của thành Ajiro mà thôi. Nhân vật Miyamoto Buzaemon này đã cùng chúa công Kato Kiyomasa vào sinh ra tử, lập được không biết bao công trạng. Sự uy dũng không hề thua kém bất cứ gia thần sức địch ngàn người bên cạnh Kiyomasa như các dũng sĩ Inoue Dai Kurou, Kimura Matazou, Iida Kakubei, Izutsu Onna no Suke, Saitou Ritsuhon.

Buzaemon vâng lệnh chủ đến Edo, dọc đường muốn ghé thăm người bạn cũ Yoshioka Munisai ở Hiroshima để hàn huyên câu chuyện. Munisai nguyên ngày xưa là thực khách tá túc ở nhà Buzaemon rồi hai người kết giao huynh đệ. Lúc bấy giờ Buzaemon chỉ dẫn theo mười tên tùy tùng, đang trên đường đến võ đường Yoshioka thì hay tin con thứ của Munisai là Heima đang bị vây đánh thì lập tức đến nơi trợ lực.

Lúc bấy giờ Hiroshima là lãnh địa của tướng quân Mouri Umanokami Terumoto. Người đã cho gia nhân điều tra xem bọn áo tím là gia thần nhà nào, thì hoá ra chỉ là lũ vô lại xứ Tosa. Gặp đúng dịp có nhân chứng là Miyamoto Buzaemon, một danh tướng bên cạnh Kato Kiyomasa nên gia nhân trở về không ngớt lời khen ngợi tài năng của Heima.

- Được rồi được rồi. Xác chết thì cứ để quạ hay chó xử lý. Hãy mau đưa ta về nhà đi.

Chà, võ sĩ thời chiến quốc là thế, khi người ta đã quá quen với sự chết chóc và chém giết diễn ra hàng ngày. Heima nhặt lấy hai thanh mộc kiếm rồi dẫn Buzaemon về võ đường Yoshioka. Yoshioka Mondo cũng theo sau đến đôi Yayoi ga Oka xem trận đấu. Khi thấy mười bốn tên áo tím rút gươm định trả thù cho sư phụ Arima Kihei Ji thì hốt hoảng, toan vào trợ lực thì may thay Miyamoto Buzaemon xuất hiện và

Heima bình an vô sự. Mondo thờ phảo nhẹ nhõm rồi tức tốc về nhà nhất nhất báo lại với phụ thân. Nghe tin có Miyamoto Buzaemon thành Ajiro đến thăm thì Munisai như quên cả bệnh, vui vẻ ngồi dậy tiếp khách thì đúng lúc Buzaemon đến, khí khái dương dương. Buzaemon là người tính cách đơn giản đạm bạc nên tiến thẳng vào trong nói oang oang.

- Yoshioka, đã lâu không gặp mà quan bác đã hoá bệnh rồi à.

- Đã lâu không gặp. Vừa rồi quan bác đã cứu Heima khỏi chốn nguy, thật không biết nói gì để tỏ lòng cảm kích.

- Không không giúp cái gì. Không cần ai giúp thì một mình Heima cũng là dư rồi. Nhưng thân già này đã lâu không vận động, gân cốt rên rỉ cả ra. Vừa gặp lúc xin làm phiền Heima tí. Ahahahahaha. Yoshioka, các hạ có đứa con thật quý hoá, tag hen với các hạ rồi đây.

Rồi chẳng chào hỏi gì, cứ không ngớt lời khen ngợi Heima.

Phần sáu

Một cuộc đàm phán nhận con nuôi

(Nguyên văn: **Notsu piki sasenu Youshi no Danban**)

Nhân dịp vui, ông Munisai dường như quên cả bệnh, hàn huyên câu chuyện ngày xưa đến tận khuya rồi Buzaemon trở lại nhà trọ. Từ đó mỗi ngày hai người đều gặp nhau trò chuyện vui vẻ. Bệnh trạng của ông Munisai tuy nặng nhưng không phải hiểm nghèo, chỉ là một cơn cảm mạo hành ông một thời gian rồi khỏi. Chẳng bao lâu ông đã ra khỏi giường bệnh, lại gọi Buzaemon đến mở yến tiệc chiêu đãi.

Munisai nói

- Nếu nghĩ lại thời còn ở xứ Higo, trong lúc sinh kế khó khăn đã quấy quá quan bác. Nhờ ơn rộng lượng mà được trợ giúp. Ôn này quyết chẳng bao giờ quên. Bây giờ lại thêm tính mạng thẳng Heima được quan bác cứu vớt, thực chẳng có lời nào tả xiết công ơn này. Nếu như quan bác có điều gì dạy bảo thì miễn cho dù phải bỏ mạng cũng chẳng dám khước từ.

Buzaemon nghe xong liền nhìn mặt Munisai, lát sau tiến lại gần

- Các hạ thực sự nhớ tới chút công lao của thân già này chứ?

- Vâng, không thể không nhớ. Đây là ơn nghĩa chồng chất như núi.

- Ừm. Nếu là lời Buzaemon này nói thì thì đừng từ chối nhé.

- Xin chớ nghĩ bàn.

- Thế thì, Buzaemon này có một ước nguyện, xin các hạ hãy nghe cho.

- Không biết là điều gì, nhưng nếu là ước nguyện của quan bác thì...

- Ừm. Xin đa tạ. Ước nguyện của Miyamoto Buzaemon này không là gì khác ngoài Heima.

- Hà...?

- Buzaemon năm nay sáu mươi một tuổi mà không có đứa con nào. Nếu là Heima thì chắc nó sẽ làm rạng danh nhà Miyamoto, miễn muốn nhận Heima làm dưỡng tử nhà Miyamoto để nó nối nghiệp Buzaemon này, đừng nói là không được nhé.

- Xin quan bác thứ lỗi, không thể dâng tặng Heima được.

- Cái gì ? Không thể ?

Vâng, tuy Heima là thứ nam nhưng nó chính là người thừa kế của nhà Yoshioka này. Xin thất lễ, duy chỉ chuyện này...

Buzaemon nghe xong thì biến sắc, tay với lấy thanh gươm bên cạnh

- Nay Yoshioka, các hạ nói gì thế ? Không phải đã nói là nếu là lời nói của Buzaemon này thì không thể khước từ đó sao? Võ sĩ đã nói phải giữ lấy lời. Hay là các hạ có hai cái lưỡi ?

- Không không phải như vậy. Chỉ là Heima thôi...Nếu là chuyện khác thì chuyện gì cũng được...

- Ta không muốn chuyện gì khác ngoài việc nhận Heima làm dưỡng tử.

- Nếu là dưỡng tử thì, quan bác xem trong đám môn nhân có đứa nào ưng ý thì xin cứ chọn. Hoặc giả là Tarou Zaemon này đến làm dưỡng tử cho quan bác cũng được...

- Cái gì ? Ta nhận ông già sắp đi nằm như người làm dưỡng tử thì còn ra sao? Chẳng phải người đã có con trưởng là Mondo rồi đó sao? Còn Heima chỉ là con thứ. Thôi được, nếu không muốn giao Heima thì cũng chẳng có cách nào. Nhưng kết giao với phường võ sĩ nuốt lời thực là điều tủi nhục cho Buzaemon này. Nào chúng ta hãy ra vườn đấu một trận nào!

Nói rồi tay lăm lăm thanh gươm đứng dậy.

- Khoan xin đừng nóng, hãy cứ chờ, xin đừng nóng nảy...

- Chẳng phải là nóng nảy, nào ra vườn nào hỡi kẻ đã phản bội lời nói của mình.

- Xin đừng.

- Thế thì có chịu giao Heima ra không?

-Chết thật.

Tuy Munisai đã có con trưởng là Mondo, nhưng so với Heima chả khác nào đem con sẻ sánh với phượng hoàng. Ông dự định cho Mondo giữ lại nếp nhà Yoshioka nhưng Heima mới chính là người kế thừa sự nghiệp của ông, của kiếm phái Yoshioka. Dù thế nào thì cũng không thể giao nó cho người khác. Nhưng trong lúc cảm thán ông đã trót nói điều đại dột, bây giờ phải làm sao đây? Thực là trong lòng ngổn ngang trăm mối, nghĩ mãi vẫn không thông.

- Nào sao lại im lặng thế? Muốn đấu một trận hay là giao Heima cho ta, hay lời nói lúc nãy chỉ là hí ngôn?

Munisai chẳng biết tính làm sao. Ôn nghĩa của Buzaemon chẳng hề nhỏ chút nào. Đến tuổi này mà không có lấy một đứa con. Anh hùng hào kiệt trong thiên hạ vẫn thường phải lo về khoảng này. Nghĩ lại thì thấy Buzaemon thật tội nghiệp, trong lòng Munisai cũng bắt đầu dao động.

- Quan bác Miyamoto, tôi sẽ giao Heima.

-Ồ ồ, đồng ý giao cho ta hả? Xin đa tạ. Yoshioka Tarou Zaemon Munisai, các hạ quả là người khảng khái, Miyamoto Buzaemon này rất cảm phục.

Hết nâng lên rồi lại hạ xuống, thực là một ông già lẩn thẩn.

- Heima con lại đây.

- Vâng.

- Bây giờ con hãy nghe cho rõ. Ngài Miyamoto đây không có con trai rất muốn nhận con làm dưỡng tử. Ta đã nghĩ và định tặng con cho nhà Miyamoto, như nãy giờ con nghe thấy nay. Hãy nhớ rõ điều này.

- Vâng con biết rồi ạ.

- Một khi đã là dưỡng tử nhà Miyamoto thì con là con nhà ấy, quyết không được nghĩ gì đến nhà Yoshioka. Hãy toàn tâm toàn ý làm rạng danh nhà Miyamoto.

Tuy ngoài miệng nói mạnh nhưng trong lòng ông hối tiếc vô cùng, trong ngực thổn thức. Trái lại Buzaemon lại vui mừng quá đỗi.

- Heima, từ bây giờ con là con trai của Buzaemon này. Xin đa tạ. Có đứa con như con thì khi trở về Higo ta cũng nở mày nở mặt với chúa công và các tướng lãnh. Nào uống mừng một chén !

Thế rồi như đúng giao hẹn, Heima trở thành con nuôi nhà Miyamoto. Vì Buzaemon còn phải đi Edo nên gửi Heima lại bên Munisai một thời gian, khi nào quay lại Hiroshima sẽ dẫn về Higo. Một thời gian sau Buzaemon từ Edo trở về dẫn theo Heima vào ra mắt chúa công Katou Kiyomasa.

- Bẩm chúa công, thần lần này đi Edo đã nhật được một thứ đáng giá.

- Há ? Cái gì thế ? Đi công cán cũng nhật được à?

- Sau nhiều chuyện xảy ra, thần đã nhận con thứ của Yoshioka Munisai là Heima làm con nuôi trở về bên chúa công đây.

Rồi bẩm rõ đầu đuôi câu chuyện. Kiyomasa nghe xong rồi phán

- Ồ, ta đã nghe nhiều về con trai của Munisai rồi, hãy nhanh nhanh dẫn nó vào đây.

Rồi Buzaemon dẫn Heima đến bên ngự tiền.

Phía chính diện là chúa Katou Kiyomasa ngồi trên đài cao, bên cạnh có Izutsu Onna Nosuke đứng hầu. Nhân vật Izutsu Onna Nosuke này sau này là giám sát các võ sĩ giang hồ ở Edo Teranishi Yazaemon Kanshin, khác với nhân vật Teranishi Kanshin xuất hiện trong kịch Kyogen của Suke Roku. Teranishi Kanshin thời Suke Roku chính là Tanjirou Kanshin, võ sĩ của chúa Katou xứ Ozu được ban danh hiệu là Yazaemon Kanshin đời thứ nhất, sau trở thành giám sát võ sĩ giang hồ Teranishi Tanjirou Kanshin. Yazaemon Kanshin đời thứ nhất trước tên là Izutsu Onna Nosuke, tên nghe có vẻ yếu ớt nhưng thực ra đó là một đời hào kiệt bên cạnh Katou Kiyomasa.

- Thưa đã dẫn Heima đến rồi ạ.

Chúa Kiyomasa nhìn một hồi rồi phán

- Heima há, lại gần đây lại gần đây.

Heima thận trọng tiến lại gần chúa, lễ phép cúi thấp đầu. Lúc bấy giờ chúa Kiyomasa đưa mắt liếc Izutsu Onna Nosuke đứng bên cạnh. Izutsu đứng dậy với lấy ngọn giáo Garyumaru dâng lên chúa Kiyomasa. Katou nhận lấy ngọn giáo rồi bước chân phải xuống bực, đưa ngọn giáo cách đầu Heima đang phủ phục dưới đất.

- Heima, được rồi , hãy ngẩng đầu lên đi.

Miyamoto Buzaemon thấy thế lấy làm lạ. Chúa công đang có ý định gì đây? Heima mà ngẩng đầu lên sẽ đập vào ngọn giáo mắt.

- Dạ...

Dứt tiếng trả lời Heima đã bay ra sau sáu thước, lễ phép ngẩng đầu lên. Vì vậy ngọn giáo trong tay Kiyomasa trở thành vô dụng.

- Này Heima, người đã thấy gì mà lại nhảy lùi xa thế?

- Vì chúa công cầm trong tay ngọn giáo cách cán hai, ba thốn, thần sợ sẽ bị đâm phải khi đứng dậy nên lùi ra thế này.

Ồ, Heima đang phủ phục dưới đất, hai tay chạm đất mặt cúi gằm thì làm sao nó biết trên đầu có giáo chứ? Nó còn biết cả chuyện mình cầm cách cán chỉ có hai, ba thốn. Không lẽ trên đầu nó có mắt, hay là loài ếch nhái có mắt phía sau. Kato Kiyomasa rất đổi ngạc nhiên.

- Tinh thần cảnh giác của võ sĩ quả nhiên tuyệt vời.

Rồi chúa phán

- Cái tên Heima nghe trẻ con lắm. Từ nay ta đổi tên cho người là Takezou.

- Xin đa tạ chúa công.

Kể từ đó Heima đổi thành Takezou, thay mặt dưỡng phụ dạy những bí thuật dụng song kiếm cho môn nhân. Vì đây là thuật đánh song kiếm có khác với cách sử dụng kiếm bình thường nên chẳng mấy chốc tất cả các nước xung quanh đều biết đến cái tên Takezou.

Đã được năm năm trôi qua, khi Takezou đến tuổi hai mươi thì đột nhiên có thư khẩn cấp từ Mondo đến. Mở ra xem thử thì thấy ghi là Yoshioka Munisai đã bị một người tên Sasaki Ganryu ám sát, còn mình thì đang bệnh nặng không thể báo thù cho cha nên hỏi ý em trai có thể thay mình rửa hận được không. Takezou thất kinh bầm chuyện này lên dưỡng phụ Buzaemon.

- Như thế không thể bỏ mặc được. Con hãy mau mau đi báo thù. Để ta viết sớ trình lên chúa công xin cho con một thời gian.

Nói rồi Buzaemon viết sớ gửi đến tổng quản của chúa Kiyomasa là Kato Yozaemon. Nhưng sớ bị trả lại. Buzaemon nghĩ rằng chắc có gì sai sót, liền đính chính rồi gửi lại lần nữa. Nhưng lần này sớ cũng bị gửi trả lại, vả lại phong bì vẫn còn nguyên chưa được bóc ra. Buzaemon bất bình tìm đến chỗ Katou Yozaemon.

- Xin thứ lỗi.

- Vâng xin mời vào.

- Ngài có nhà chứ.

-Vâng.

- Tôi có câu chuyện muốn nói với ngài.

Buzaemon vào nhà trong diện kiến Yozaemon.

- Thưa tổng quản, ngài hiện đang giữ chức gì cho chúa công?

- Sao lại hỏi thế, hiện ta đang giữ trọng trách cho nhà Kato, là tổng quản.

- Là tổng quản sao?

- Ừ là tổng quản.

- Ngài không phải là tổng quản, nói thế không sai chứ?

- Ngài đùa đấy à?

- Thằng Takezou nhà tôi có sớ xin được đi báo thù đã hai lần gửi đến ngài nhưng đều bị trả lại. Lần đầu tôi nghĩ có gì sai sót nên đã đính chính và gửi lại. Nhưng lần sau ngài thậm chí không mở ra xem mà trả lại, vậy ngài có phải là tổng quản không?

-Thật là không phải. Takezou có sớ xin đi báo thù?

Vâng.

- Yozaemon tôi đã nghe từ ngài, lúc Takezou vào nhà ta ngài đã nói gì? Chẳng phải là ngài nhận nó làm dưỡng tử từ Yoshioka Munisai đó sao? Đúng.

Tôi thật không hiểu cái lễ của kẻ đã bỏ nhà mình sang làm dưỡng tử nhà khác rồi lại xin đi báo thù cho nhà cũ. Chuyện như vậy không thể trình lên chúa công được nên lần thứ hai tôi nghĩ cũng giống lần trước mà không mở phong đã trả về. Thế thì có gì sai? Nếu muốn xin phép chúa công ra ngoài thì hãy viết sớ với lý do tu hành võ nghệ, tôi sẽ trình lên chúa công và người sẽ dễ chấp thuận.

Buzaemon nghe đã thông, liền quỳ gối

- A hoá ra là vậy, thật thất lễ. Quả nhiên ngài nói không sai. Ngài đúng là tổng quản, đúng là tổng quản. Được rồi tôi sẽ viết sớ xin cho Takezou được ra ngoài trau dồi võ nghệ mong ngài chấp thuận.

Rồi Buzaemon viết sớ ngay tại đó trình lên Katou Yozaemon. Rồi chẳng bao lâu sớ được trình lên chúa Kiyomasa. Dĩ nhiên chúa đã nghe tin Yoshioka Munisai bị ám sát và ngài thừa hiểu đây là chuyện báo thù. Nhưng trong sớ xin là ra ngoài một thời gian để tu dưỡng võ nghệ. Rồi ngài cho vời Takezou vào.

- Nay Takezou, ta đã chấp thuận cho người được ra ngoài trau dồi võ nghệ nhưng ta chưa từng được thấy công phụ dụng song kiếm của người. Vì vậy hôm nay người hãy cho ta xem công phụ cực ý của người ra sao.

- Xin tuân lệnh chúa công.

Chúa Kiyomasa nhìn quanh rồi bảo

- Matazou!

- Có thần..

- Người hãy đấu với Takezou xem.

Người này là Kimura Matazou Masakatsu, một dũng sĩ bên cạnh Kiyomasa.

- Takezou, Matazou ta sẽ đấu với người. Đừng nường tay nhé.

- Vâng, xin làm phiền ngài.

Miyamoto Takezou Masana trên hai tay là hai thanh mộc kiếm tả hữu, hét kiai một tiếng rồi vào thế thủ. Kiếm trái ở thế đâm thẳng ra, kiếm phải giơ cao ngang đầu chực bổ xuống, đây là thế thủ Hoạt Động của phái song kiếm Shinmen Nitouryu. Matazou trông thấy thì lấy làm lạ.

- Eitt!!

Cả hai cùng hét kiai rồi Matazou đánh tới trong tiếng hét, lúc này kiếm trái của Takezou đang thủ ở trung đoạn gạt phẳng ra.

- Không xong.

Matazou nói rồi bồi thêm nhát thứ hai, kiếm trái lại gạt ra. Lần thứ ba Matazou đánh tới thì hai bên kiếm tả hữu bỗng chuyển sang thế Âm Dương chặn lưỡi kiếm của Matazou lại. Chưa hết bàng hoàng, Matazou rút kiếm lại nhưng không xong, nay tới lại không được. Lần này thử đặng từ trên xuống xem sao thì khoá chữ thập không may may dao động. Từ dưới phá ngược lên cũng không xong. Ngay cả Matazou cũng không làm gì được.

Rồi bỗng nhiên kiếm của Matazou bị hất lên, chưa kịp định thần thì lưỡi kiếm của đối phương đã đánh tới.

- Ta thua rồi... Thực là lạ.

Matazou phồng má rút lui. Người tiếp theo là Morimoto Gidayu.

- Matazou người làm cái gì thế? Tại sao đang đánh lại để nó chặn lại thế?
 - Bị nó kẹp thì chẳng có cách. Ta chưa kịp nghĩ gì thì đã bị nó kèm chặt rồi.
 - Đừng có nói ngốc thế, cho dù là bị kẹp thì cũng có cách chứ. Lần này hãy xem ta đánh đây. Miyamoto, lần này là Gidayu ta đây.
 - Vâng, lần này đến lượt ngài.
 - Này Miyamoto, tuy người đã thắng được Matazou nhưng không làm gì được Gidayu ta đâu. Ta đã lấy không biết bao đầu địch tướng ngoài trận mạc.
- Cả hai cùng thét kiai rồi vào thế thủ. Gidayu là kẻ nóng tính nên nhảy vào tấn công ngay, rồi lại bị kẹp chặt trong thế khoá chữ thập của Takezou.
- Hừ..ừ..
 - Sao thế Gidayu? Cho dù bị kẹp thì cũng có cách mà.
- Matazou đứng ngoài nói với vào.
- Im đi.. Hừ..ừ..ừ
- Gidayu nay tới hay rút lui đều không thể được. Takezou lựa lúc thích hợp phá thế khoá, Gidayu chưa kịp làm gì thì kiếm trái của Takezou đã đến bên vai hấn.
- Ta thua rồi.
 - Đã làm thương tổn đến ngài.
 - Đừng nói sáo rỗng.
- Rồi tiếp theo là Inoue Daikurou, rồi đến Saitou Ritsuhon rồi tất cả nhân vật anh hùng hào kiệt dưới trướng Kiyomasa đều ra đấu với Takezou nhưng kết quả chỉ có một. Chúa Kiyomasa ngồi ở chính diện chứng kiến tự nãy giờ
- A quả nhiên là công phu tuyệt hảo. Thật chẳng khác nào vầng trăng sáng ở Musashino. Từ bây giờ hãy gọi là Musashi.
- Rồi chúa ban danh hiệu Musashi, Ayano Kouji Sadatoshi, Hiko Shirou Sadamune. Takezou và Musashi tuy đọc khác nhau nhưng chữ viết lại là một.
- Trong thời gian tu hành võ nghệ nếu gặp được mục tiêu hãy bắt nó về đây.
 - Xin tuân lệnh chúa công.

Phần bảy

Phút cuối cùng của ông Munisai

(Nguyên văn: **Munisai no saigo**)

Rồi Musashi uống chén rượu từ biệt ngự tiền và dưỡng phụ Buzaemon , chuẩn bị cho chuyến du hành rời khỏi thành Kumamoto xứ Higo. Nguyên lúc này chúa Kato Kazue no Kiyomasa ngài đã chuyển từ thành Ajiro xứ Higo sang thành Kumamoto. Musashi rời khỏi Kumamoto đến Hagi của vùng Choushu thăm anh trai Mondo. Một tên gia nhân là Jusuke ra đón.

- Ô hoá ra là cậu ấm, cậu lại đến chơi. Nào cậu ấm, xin mời vào mời vào.
- Này này Jusuke. Đừng có gọi là cậu ấm như thế. Trước đây còn nhỏ nhưng năm nay ta đã hai mươi tuổi, là Miyamoto Musashi Masana. Đừng có một điều cậu ấm hai điều cậu ấm như thế.
- Thật thất lễ. Nào xin mời vào mời vào.

Rồi đi theo Jusuke vào nhà trong, thấy anh trai Mondo bệnh trạng lâu ngày nên mặt mũi hốc hác, má hóp, tình trạng thực thảm thương.

- Huynh!

- Ô Heima à?

Huynh đệ lâu ngày nay gặp lại vội nắm tay nhau, tức thì hai hàng nước mắt lăn chã.

- Đệ nhận được thư huynh vội vàng đến đây ngay, không biết phụ thân đã...

- Thực đáng tiếc...đúng lúc ta định tìm kẻ báo thù thì lại phát bệnh nặng...Jusuke !

- Dạ.

- Hãy thay ta kể lại câu chuyện của phụ thân.

Vừa nói vừa lau hàng nước mắt ròng ròng.

Jusuke là nô bộc trong nhà Yoshioka đã từ lâu, một lòng đối với chủ nhân hết mực trung thành.

- Thưa ông trẻ bây giờ con xin phép kể câu chuyện. Lúc ông trẻ vừa đến chỗ ngài Miyamoto xứ Higo thì lão gia nhà ta được chúa Mouri mời đến làm chức giáo đầu, lương ba ngàn năm trăm thạch nên đã chuyển đến vùng Hagi này ạ. Từ đó số gia nhân ngày càng tăng lên và được thiên hạ hết lời khen ngợi. Nhưng thời gian gần đây do tuổi tác nên thân thể lão gia hay đau, chúa Mouri đã cho phép lão gia thời gian một trăm ngày đến điều trị suối nóng tại vùng Sesshu Arima. Lúc đó có con đi cùng. Rồi sau khi sức khoẻ người khá lên, khi trở về có ghé qua vùng Himeji trọ ở quán Wakasaya. Ở quán trọ có một đứa bé trai khoảng năm tuổi rất dễ thương nên con đã cống nó đi dạo chơi khắp phố. Đang đi thì bỗng nghe có tiếng tập kiếm tre, nghĩ rằng chắc đâu đây có võ đường dạy kiếm, ngó xung quanh thì thấy một cái bảng lớn đề là võ đường Sangoku Ichi Muteki Ryu Sasaki Kentousai Ganryu (Phái kiếm tam quốc vô địch của Sasaki Kentousai Ganryu). Cái gì mà tam quốc vô địch, con nghĩ rằng kẻ này chắc hẳn chẳng biết trời cao đất dày. Bên ngoài võ đường có cây hồng lớn đang mùa quả chín rất sai. Đứa bé trên lưng con cứ nằng nặc đòi xin hái, con không thể trèo lên được nên đã nhặt lấy viên đá mà ném cho trái rụng . Ai ngờ viên đá bay vào bên trong võ đường và trúng vào đầu một đệ tử của Sasaki là Oshida Sakichi, đây là nguyên nhân của mọi ồn ào.Rồi tên Oshida đó cùng hai người nữa là Aoyama Bunpei, Sawada Moku Zaemon ra ngoài hỏi vì cớ gì mà ném đá. Con nghe nói ba tên này là đệ tử thân tín bên cạnh Sasaki. Bọn đó thực chẳng biết lý lẽ gì, xin lỗi mãi mà chúng chẳng nghe, nhất quyết mang đứa bé vào nhốt lại. Cho dù là đứa bé của quán trọ nhưng cũng không thể bỏ mặc, con tức tốc chạy về bẩm báo chuyện này với lão gia. Đúng là lão gia người thật nhân từ, tuy chỉ là chuyện do gia nhân gây ra nhưng người không thể bỏ mặc nên đã tự thân đến võ đường Sasaki nói chuyện xin trả đứa bé về. Nhưng ngược lại Sasaki đã không nghe, còn nói võ sĩ gặp võ sĩ cứ nằng nặc xin giao đấu một trận. Lão gia ngài nói thân mình đã có chủ, chỉ được phép trăm ngày đi điều trị nước nóng và đang trở về Choushu,hỏi ý kiến chúa Mouri. Nếu người đồng ý thì sẽ hẹn đấu sau. Rồi từ biệt trở về Hagi. Vì trong trận đấu thì dù bên nào thua cũng rất phiền phức nên lão gia muốn tránh đi. Nhưng không biết Sasaki đã nghĩ gì, hẳn bẩm chuyện thi đấu với thành chủ Himeji là chúa Kinoshita Wakasanokami Katsutoshi. Rồi chúa Kinoshita lại đến báo với chúa Mouri, đây là chuyện ước hẹn giữa hai võ sĩ nên không thể tránh. Lão gia được chúa Mouri cho phép nên xuất phát đến thành Himeji thi đấu với Sasaki Ganryu tại vùng Kamejima trước sự chứng kiến của chúa Kinoshita và gia thần của ngài. Trong trận đấu Sasaki đã bị lão gia đánh bại dễ dàng như khi chơi với trẻ con, rồi người mau chóng trở về Hagi để khỏi phải nhận thêm lời thách đấu lần nữa. Rồi sau đó Ganryu

xin với chúa Kinoshita cho phép ba năm đi tu hành võ nghệ, dẫn ba đệ tử là Aoyama, Sawada và Oshida rời khỏi thành Himeji xứ Banshu.

- Ừm.. Chắc là hẳn cảm thấy mình còn non nớt.

-Không phải vậy ạ. Tu hành võ nghệ chỉ là cái cơ bề ngoài. Hẳn hận vì đã thua lão gia nên tìm mọi cách bí ổi để trả hận, nhằm vào lão gia nên đã mò đến Hagi này. Ừm...

- Rồi cái ngày con không thể nào quên (năm Tensho 18) ,ngày mười ba tháng chín, hôm sau là ngày thượng trăng tròn nên trong thành mở tửu yến. Dĩ nhiên lão gia cũng được mời nhưng đúng dịp đó phát sốt, phải nằm suốt. Tuy con đã hết sức khuyên người không nên đi nhưng lão gia cười không nghe. Thế là con phải đi theo ngài đến dự yến.

Ừm.

Tửu yến kéo dài đến hơn canh tư mới kết thúc. Khi trở về đi qua cầu thì bỗng đâu có tiếng súng nổ, viên đạn bay xuyên suốt thái dương lão gia. Cho dù có là cao thủ kiếm thuật đi nữa thì trong đêm tối bị đánh lén cũng khó tránh khỏi. Ám khi đánh trúng yếu huyệt nên lão gia không chịu được, người kêu to một tiếng rồi ngã ra đất từ biệt thế gian.

Nói rồi Jusuke đưa tay gạt nước mắt tiếp tục câu chuyện.

- Trong khi con chưa hết bàng hoàng thì phía sau có bốn kẻ đáng ngờ tiến ra vây lấy con vào giữa. Chúng định giết luôn cả con để diệt khẩu. Con nghĩ nếu thế sẽ không còn ai làm nhân chứng nên mau chân thoát được chạy về báo cho thiếu gia đây.

- Khi nghe Jusuke báo, mặc dù đang bệnh nặng nhưng ta lập tức đến nơi, thì không thấy bóng dáng bọn vô lại đâu. Nằm đó chỉ là thi thể phụ thân tội nghiệp, ta gọi mấy lần nhưng không có tiếng trả lời... Ôi thực thảm thiết cảnh phụ tử chia lìa. Rồi khi nhìn quanh ta phát hiện vật này....

Vừa nói Mondo vừa rút trong tay áo ra một mũi dao nhỏ. Musashi cầm lấy nhìn kỹ mấy lần,

- Trên ám khí có khắc hoa văn của Sasaki. Đích thị kẻ thù là Sasaki Ganryu.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Miyamoto Musashi tay siết chặt, toàn thân rung bần bật răng nghiến ken két.

- Thực là bí ổi không thể tả xiết. Thế có biết tên Sasaki đó ở đâu không?

•-Thực đáng tiếc ta không biết nó đã đi hướng nào. Bên ngoài nó xưng là đi tu hành võ nghệ ba năm, chắc là sau ba năm nó sẽ trở lại thành Himeji xứ Banshu mà thôi. Ta là trưởng nam nên việc báo thù cho phụ thân đáng lý phần ta, nhưng thân lại mang trọng bệnh nên không thể không nhờ đến đệ. Thực là không ra sao khi nhờ đến đệ đã làm con nuôi nhà khác, nhưng ta có một thỉnh cầu trong suốt cuộc đời này là hãy thay ta đi báo thù.

Nói rồi hai hàng lệ ứa ra.

- Đệ thật không dám. Tuy thân đã là con nuôi nhà người nhưng gặp chuyện phụ thân mình không thể khoanh tay đứng nhìn. Việc báo thù hãy để cho đệ. Xin huynh hãy cứ ở đây đợi đệ đi báo thù trở về.

Rồi đêm đó hai người hàn huyên câu chuyện đến tận khuya. Sáng ra thì Jusuke hốt hoảng chạy vào

- Ông trẻ, không xong rồi ! Không xong rồi! Thiếu gia đã tự sát rồi!!

-Sao?!

Hốt hoảng chạy vào phòng Mondo thì thấy chỉ để lại một phong thư, người thì đã về nơi chín suối. Musashi Masana nhặt lấy phong thư xiết chặt, trong cơn bi thương bỗng đổ lệ. Trong này có ghi lý do Mondo tự sát. Thân là con trưởng trong nhà võ sĩ, phụ thân bị hại lại không thể báo thù mà nhờ vả đến em trai đã sang làm con nuôi nhà người. Đối với một võ sĩ thì không thể chấp nhận. Cho nên Mondo mổ bụng là điều đương nhiên. Tác giả kịch Kyogen đã dựa vào câu chuyện này mà viết lại vở kịch với nhân vật chính là Roku Suke làng Keya trong Hikosan Gongen Chikai no Sukedachi. Nhân vật Roku Suke này chính là Musashi. Musashi thưở nhỏ tên là Shichi (7) Nosuke, tác giả đã lấy bớt một thành ra Roku(6) Suke. Rồi một đơn vị đó chuyển đi đâu? Tác giả Kyogen đã chuyển nó vào Munisai, thành ra nhân vật trong kịch có tên là Yoshioka Ichi (1) Misai. Vì nếu kịch Kyogen không có phụ nữ và trẻ em thì tình tiết sẽ không trôi, cho nên Ichi Misai còn có thêm hai đứa con gái là Oson và Okiku. Tác giả dựa vào chuyện này đã để lại nhiều án danh văn bất hủ.

Rồi Musashi bầm chuyện lên chúa Mouri, thu hồi bổng lộc ba ngàn năm trăm thạch của nhà Yoshioka. Vì thế sau này Musashi không thể trở về Hagi xứ Choushu. Người đã sang nhà khác làm con, còn nhà mình đã không còn thì không có lý do gì để quay lại. Musashi không theo nghiệp nhà mình mà chọn ra trong số môn nhân cho nối chí nhà Yoshioka, chuyện này sẽ nói rõ trong phần sau. Còn mình thì lưu lại Hagi chịu tang anh trai. Mãn hạn một trăm ngày của Mondo thì rời khỏi Hagi đến thành Himeji xứ Banshu.

Phần tám

Gặp nạn bão.

(Nguyên văn: **Bou Fuu no nan**)

Vừa hết một trăm ngày Musashi rời khỏi Choushu, vừa lúc có thuyền đi Osaka ngang qua Banshu. Khách trên thuyền xuất thân và hoàn cảnh khác nhau, đến những nơi khác nhau và mục đích cũng không giống nhau. Nhưng khi lên thuyền thì lại hàn huyên chuyện trò như là đã quen biết nhau từ lâu. Đó cũng là lẽ thường thấy của nhân tình. Thuyền đã ghé nhiều cảng, cập nhiều bến cùng không biết bao kẻ xuống người lên. Qua mấy ngày đã đến vùng nước chảy xiết xứ Harima. Buổi sáng trời không gợn gió, hành khách vui mừng vì thời tiết tốt. Nhưng đến quá trưa thì đằng tây xuất hiện một đám mây nhỏ màu lông chuột. Nó dần dần vươn rộng cánh tay ra bốn phương. Ông lái thấy thế kêu lên

- Gay rồi gay rồi

Hành khách nháy dựng lên hoảng hốt.

- Này ông lái, có bão hả?

- Thì hãy nhìn đi, đằng tây có đám mây màu lông chuột. A vừa mới nói nó đã to ra. Sắp có bão rồi bà con! Gay go rồi. Bà con hãy tự chuẩn bị cho mình đi!

- Đừng có dọa người ta chứ !

Rồi trong lúc nhốn nháo, bầu trời trong lúc sáng nay đã bị đám mây xám xịt bao phủ, rồi dần dần chuyển sang đen nghịt. Vù một trận gió lạnh thổi qua rồi một cơn mưa nặng hạt kéo tới.

- Á, bà con hãy xuống đi, bão dữ lắm không biết có cứu được không. Bà con hãy niệm Phật đi !

- Ồi không hay rồi, tai họa tai họa!

Lúc này mặt biển cũng đen ngòm không khác đám mây trên trời. Một cơn sóng dữ dậy lên như có gió thổi từ bên dưới rồi một trận mưa xé đám mây rơi xuống. Rồi mỗi lúc một mãnh liệt hơn cùng những cơn sóng dồn dập. Biển như phần nộ mặc sức tung hoành, con thuyền như chiếc lá bị vùi dập trong vùng biển Harima. Mưa và gió mỗi lúc một mạnh hơn, trên thuyền mọi người hết hoảng, giữa tiếng la hét náo loạn lại có giọng nói tức giận, kẻ thì than phận trách phận, lại có tiếng râm râm niệm Phật. Nước Nhật tự cổ chí kim luôn chịu nhiều ảnh hưởng của Phật Giáo. Từ thời cổ người ta đã tin mãnh liệt vào câu niệm " Nam Mô A Di Đà Phật" của phái Tịnh Độ nên trong lúc bất trắc đó trở thành câu cửa miệng của giới bình dân. Con thuyền bị vùi dập trong sóng nước, hành khách không còn đủ sức kháng cự cứ bám chặt vào mạn thuyền mặc cho số phận. Rồi ầm một tiếng động khủng khiếp vang lên, thuyền dao động như sắp lật. Ông lái tức thì đứng dậy

- Đá ngầm !

- Sao!!

- Thuyền va vào đá rồi ! Cứ nghĩ cứ mặc như thế này may ra còn thoát được nhưng đã đụng phải đá rồi ! Đáy thuyền hỏng rồi! Bà con hãy chuẩn bị đi!

Đáy thuyền bị đá ngầm đâm thủng, nước biển thay nhau tràn vào.

- Không xong rồi, thuyền chìm mất !!

Ông lái nói với trong cơn mưa gió. Cả bọn nhốn nháo chạy quanh, có kẻ ngã nhào ra đấy. Vết nước mỗi lúc một rộng thêm rồi phần đuôi thuyền bắt đầu bị hút sâu vào lòng nước. Lúc lên thuyền Musashi đã chuẩn bị trước cho những tình huống xấu nên đã mang theo một tấm ván nhỏ. Nay gặp tình cảnh này với tay mở cái túi đen trên lưng lấy tấm ván, toan leo lên mạn thuyền thì ùm một cái, con thuyền lật úp vào trong sóng nước.

Phần chín

Qua cơn nguy khốn

(Nguyên văn : **Musashi ayauku sukuwaru**)

- Khách quan đã tỉnh giấc rồi ư?

Musashi Masana vừa mở mắt, nhìn quanh thì thấy bên cạnh là một người đàn ông ra dáng là ngư dân vùng này, tuổi chừng năm sáu mươi, nước da cháy nắng. Ngồi bên là một người phụ nữ đoán chừng là vợ của ngư dân. Đằng kia là ngọn đèn dầu đang leo loét cháy.

- Khách quan ngài đã tỉnh rồi....Vậy thì khách quan hãy thuốc này rồi hẳn hay. Nóng quá nhỉ.

- Ừ.

Người phụ nữ lên tiếng.

- Xin khách quan đừng quá lo lắng. Cơn bão dữ đã qua rồi.

Lần đầu tiên Musashi được biết đến cái cảm giác được quan tâm thân mật. Chỉ nhớ từ khi với lấy tấm ván rồi bị cuốn vào lòng biển, còn sau đó thì sao thì không thể nhớ nổi. Musashi nghĩ rằng chắc là mình đã bị sóng đánh dạt vào bờ rồi được ngư ông này phát hiện và cứu giúp. Nghĩ đến đây bỗng thở phào nhẹ nhõm.

- Xin đa tạ tiền bối đã cứu giúp. Tiểu sinh chỉ nhớ rằng thuyền mình gặp bão va phải đá ngầm rồi....

- Ừ, gần đây có nhiều thuyền gặp nạn bão trong vịnh Harima này và thi hài những kẻ xấu số thường trôi dạt vào đây. Già nghĩ chắc thế nào cũng có người chết ngoài bãi nên cùng với mấy người nữa ra cứu giúp. Ngoài khách quan ra thì còn có một khách hành hương và ba thương nhân nữa, nhưng có cứu chữa thế nào thì họ cũng không qua khỏi. Chỉ một mình khách quan là người sống sót, thật là may mắn làm sao.

Musashi lặng lẽ ngồi dậy rồi nói

- Tiểu sinh đã nghĩ rằng mình đã vùi thân nơi đáy biển. Nhờ ơn tiền bối mà được tái sinh. Công ơn này dầu gan óc lầy đất quyết chẳng dám quên. Xin đa tạ.

Nói rồi lễ tạ ngư ông.

- Gì thế, xin khách quan đừng khách sáo già này tổn đức. Khách quan đã tỉnh rồi xin mạn phép hỏi ngài từ đâu đến.

- Tiểu sinh từ vùng Hagi xứ Choushu đi thuyền đến đây. Thế đây là....

- Vâng, đây là vùng Shikama xứ Banshu. Già là ngư dân vùng này tên gọi Kita Roku. Xin quan khách cứ thông thả mà tịnh dưỡng.... Này bà nó ơi, xem thuốc đã được chưa?

- Vâng, mang tới đây.

Người phụ nữ pha thuốc vào chén trà rồi mang đến.

- Đây mời khách quan phục thuốc. Thật là may mắn.

- Xin đa tạ đã cứu mang cứu giúp.

- Này khách quan xin chớ khách sáo. Ông nhà tôi hề thấy có bão là vội đi cứu người và đem về nhà ngay. Đây là đạo nghĩa của lương dân đấy.

Musashi đỡ lấy chén thuốc rồi uống một hơi.

- Khách quan, khăn gói và thanh gươm của ngài già để đằng kia.

Rồi đến sáng hôm sau thì cơ thể Musashi hoàn toàn bình phục, cứ như vậy thì khoản hai, ba ngày sau là có thể xuất phát. Tuy thế trong lòng vẫn lấy làm quyến luyến vào cảm phục ngư ông .

Phần thứ mười

Canh tháp thành Himeji.

(Nguyên văn : **Himeji jou no Tenshuban**)

Miyamoto Musashi Masana, từ khi gặp nguy và được cứu mạng, nghĩ đến đây thật là người may mắn. Từ vùng Shikama xứ Banshu này đến thành Himeji cũng không còn bao xa. Vừa lúc bình phục vội cáo biệt ngư ông Kita Roku, rời Shikama để đến thành Himeji. Tại đây Musashi trú chân ở nhà trọ của Izutsu Yajubei và nhờ ơn giúp đỡ của Jubei mà được vào tạm trú trong Karasu gumi, lính trơn canh tháp thành Himeji. Tại đây có thể quan sát mọi động tĩnh và tin tức về Sasaki Ganryu. Musashi không biết rằng Sasaki đã trở về sau ba năm tu hành võ nghệ hay chưa nên đã giả danh là Takimoto Mata Saburou, con trai của Takimoto Shuzen, vị chức sắc trông nom đền thần Asogatake Myoujin xứ Higo vào trú trong nhóm lính trơn Karasu Gumi. Từ trước đến nay mọi việc làm của Musashi đều có dụng ý. Thủ lãnh đám lính trơn là Makino Souhachi.

- Này Takimoto ta có chuyện muốn nói.

- Vâng...

- Đối với chúng ta thì việc có thêm một người bạn là điều không gì bằng. Nhưng nhóm Karasu Gumi có thông lệ là mỗi khi kết nạp thành viên mới thì người đó phải khao cả bọn một bữa, gọi là lễ ra mắt anh em.

- Vâng.

-Gọi là khao chứ chẳng phải to tát gì. Chỉ là một bữa chè chén nho nhỏ. Những kẻ không uống được thì mua cho chúng ít bánh trái, đó là cái lệ của chúng ta xưa nay. Rồi thì chỉ tốn khoảng hai lượng, đó là cái lễ trong giao tiếp và mặt mày người cũng được rạng rỡ.

- Vâng tiểu sinh cũng nghĩ vậy, đang định bàn với tiền bối về chuyện này. Thật may mắn tiền bối đoái hoài tới.

Rồi Musashi bỏ ra hai lượng mua rượu và ít bánh trái , tập hợp thành viên trong nhóm Karasu Gumi lại,gọi là yến ra mắt của người mới đến. Makino Souhachi tiến lên trước cả bọn

- Xin thưa với toàn thể anh em, người này là Takimoto Mata Saburou hôm nay mới gia nhập nhóm Karasu Gumi chúng ta. Xin các vị lưu tâm và giúp đỡ... Takimoto, hãy lễ ra mắt mọi người đi.

- Vâng.... Tiểu sinh là Takimoto Mata Saburou, rất mong được giúp đỡ.

Musashi thi lễ, phong thái vừa lễ phép hợp nghĩa, lại vừa đĩnh đạc ung dung, lại khí khái phi phàm. Cả bọn thấy vậy tỏ vẻ vui mừng. Rồi cả bọn lần lượt tự giới thiệu. Xong đâu đó phân chia ngôi thứ mà nhập cuộc chè chén. Có kẻ say quá gõ chén mà hát. Nhưng Musashi để ý thấy có gã tên là Nakano Kosaburou thỉnh thoảng lại dựa cột mà thở dài từng hơi.

- Nakano tiền bối, có chuyện gì không vui ư?

- Không, chẳng có gì là không vui. Chỉ là ta có việc lo lắng nên không thể nào vui vẻ chè chén với anh em được.

- Xin tiền bối chớ lo lắng. Có chuyện gì thì tiểu sinh xin được tiếp chuyện...

- Không chẳng phải là chuyện gì đáng để nói. Số là hôm nay phải đến lượt ta phải canh tháp nên...

- Haaa thế không phải nhiệm vụ của chúng ta là canh tháp sao?

- Đúng nhiệm vụ của chúng ta là canh tháp. Nhưng Takimoto, nhà người mới vào nên không biết đấy thôi. Nhưng thành Himeji này có ngọn tháp cao năm tầng, kể từ khi Thái Cáp điện hạ (Chỉ Toyotomi Hideyoshi) xây dựng cho đến nay thì cấm hẳn người lên đỉnh tháp. Vì vậy mà mới giao nhiệm vụ canh tháp cho chúng ta. Nhưng gần đây lại hay xảy ra nhiều chuyện quái gỡ.

- Hahaha thế là những chuyện kỳ dị nào?

- Vào giữa đêm bầu trời đầy sao lại có tiếng mưa rơi, rồi lại có những âm thanh kỳ dị. Rồi vào những đêm không có gì thì ở căn phòng ngàn chiếu (một căn phòng tại Nhật Bản được xác định diện tích căn cứ vào số chiếu trải được. Phòng càng rộng thì số chiếu càng nhiều) dưới tháp có trận gió lạnh thổi qua, rồi không biết từ đâu đến mà ác ma xuất hiện, kẻ canh tháp tưởng như bị nuốt chửng vào bụng nó. Vẩy nước cho tỉnh thì hấn rung bần bật. Thật là hãi hùng không kể xiết. Đêm nay đến lượt ta canh tháp. Vì vậy mà trong khi anh em đang vui vẻ thì nghĩ đến đây ta không thể nuốt trôi được rượu.

- Ahahaha hóa ra chuyện là thế. Thôi được đêm nay tiểu sinh sẽ nhận nhiệm vụ giúp tiền bối.

- Cái gì...??

- Nếu không bận tâm xin cứ giao lại việc canh tháp đêm nay cho tiểu sinh..

- Không phải là không bận tâm nhưng nếu quả vậy thì ta thật lòng cảm tạ, Takimoto. Nhưng người thật là...

-Không, đây cũng là cái nghĩa tiểu sinh phải làm trong lần đầu gia nhập. Việc đêm nay xin cứ giao lại cho tiểu sinh, mời tiền bối vào chung vui với anh em.

- Thật à. Thế thì xin đa tạ. Ta an tâm rồi, này Kimura, mang rượu lại đây.

- Này Nakano, người thật khéo nói. Kimura nói.

- Thật là may mắn, thế này thì đừng khách sáo nữa, rót rượu đầy vào.

Thật là những kẻ thực dụng, chẳng chốc đã vui vẻ chèn chén. Rồi giờ khắc canh tháp đến.

- Này Takimoto, đã đến giờ canh tháp rồi. Xin giúp ta đêm nay.

- Được rồi, tiểu sinh hiểu. Đến giờ khởi hành đây, xin các vị cứ tự nhiên.

Nói rồi Musashi trong vai Takimoto Mata Saburo cáo biệt, chẳng sửa sang gì mà một mình đến thẳng tòa thất ngàn chiếu dưới chân tháp vào lúc chuông điểm canh tư.

Phần thứ mười một

Minh Thần quấy nhiễu.

(Nguyên văn: **Osakabe Myoujin no Tatari**)

Nguyên tháp chính thành Himeji này có sự tích là vào năm Tenshou thứ tám, lúc bấy giờ Thái Cáp Toyotomi Hideyoshi còn là Hashiba Chikuzen Nokami nhập thành Himeji. Nhưng lúc đó thành còn nhỏ hẹp lắm, với khí tính của Hideyoshi thì ngài không thể để như vậy được. Rồi Hideyoshi ra lệnh cho sửa sang lại thành Himeji với quy mô rộng lớn hơn. Thành Himeji cho đến ngày nay vẫn được xem là một trong những công trình kiến trúc tuyệt mỹ của Nhật Bản và nhân loại, thành còn có tên gọi khác là thành Hạc trắng (Shira sagi jou). Người ta đồn rằng thành Himeji được Minh Thần Osakabe bảo vệ là con chồn đặc đạo bảo vệ.

Lúc bấy giờ trong thành có một chòm lão mộc đại thụ, cành lá xum xuê và tương truyền rằng hằng mấy trăm năm qua không hề có vết dao búa chạm vào. Phía sau những cành lá um tùm đó có một ngôi miếu nhỏ thờ minh thần Osakabe. Tục truyền rằng đây là thần bảo vệ của thành Himeji mà bản thể là một con hồ ly già đã thành tinh. Nơi đây nếu xây dựng tháp chính thì không gì bằng. (tenshukaku : Các thành quách ở Nhật Bản luôn có nhiều tháp canh,tháp chính lớn nhất gọi là Tenshukaku, là biểu tượng quyền lực của lãnh chúa trong thời bình và là điểm trọng yếu nhất trong thời chiến.)

- Xin hãy chọn nơi khác xây tháp đi. Tục truyền rằng hễ mà chạm vào ngôi miếu này sẽ không hay đâu.

Có ý kiến nói như thế. Nhưng Hideyoshi là người nói ra đâu để bị bẻ, hơn nữa lại là chuyện thần linh quấy nhiễu thì quyết chẳng chịu nghe. Rồi ngài thuê nhiều nhân công đốn rừng cây, kéo đổ ngôi miếu nhưng đúng lúc đó một trận mây đen kéo tới, mưa trút ào ào, gió thổi cát đá bay bốn phương tám hướng. Thế là hôm đó công việc bị đình lại. Rồi hôm sau khi đám thợ thuyền ra làm việc thì chuyện quái dị hôm trước lặp lại. Đã hai ngày liên tiếp xảy ra điềm gỡ nên đám thợ thuyền vô cùng hoang mang.

- Đây nhất định là Minh Thần Osakabe, ngài đã nổi giận vì nơi cư ngụ bị phá hủy. Cho dù là mệnh lệnh của điện hạ đi nữa thì chúng ta cũng không làm được.

Rồi có nói gì đi nữa thì đám thợ nhất quyết không chịu làm. Thế là chuyện được bẩm lên Hideyoshi. Ngài nghe xong nổi trận lôi đình

- Minh Thần Osakabe, lần đầu tiên cô mới nghe thấy. Nhưng cô cũng không nói là vứt bỏ ngôi miếu đó đi. Hãy chọn nơi đất khác mà kiến tạo thử xem. Đại phong đại vũ như thế này quyết chẳng phải thần linh làm mà là bọn hồ ly yêu quái đó thôi. Nếu còn có gì thì cô sẽ trị bọn yêu này.

Mệnh lệnh truyền ra, lại sai đám thợ dựng nên tháp chính tại đây và trên đỉnh tháp người ta thờ linh hồn của minh thần Osakabe. Dưới chân tháp là căn phòng rộng ngàn chiếu, tầng hai rộng tám trăm chiếu, tầng ba sáu trăm chiếu, tầng thứ tư bốn trăm chiếu và tầng thứ năm, đỉnh tháp rộng một trăm chiếu. Quả là một tòa tháp cao gần trời.

Sau này cháu trai của Hideyoshi là Kinoshita Wakasa Nokami Katsutoshi ngự tại thành Himeji này. Dòng họ Kinoshita sống tại đây nhưng vì đã có lệnh nên không một ai dám leo lên đến đỉnh tháp. Người ta đồn rằng hễ mà lên đến tầng năm là có chuyện quái dị xảy ra, có khi nguy đến tính mạng.

Khi Takimoto Mata Saburou đến nơi thì trời tối đen như mực, xòa bàn tay trước mặt cũng không thấy năm ngón đầu. Không có lấy một ngọn đèn.

- Tối om. Nếu có cái gì thì đỡ quá.

Nói rồi nắm chuôi kiếm tiến thẳng vào trong căn phòng ngàn chiếu rồi ngồi xuống giữa phòng, liếc mắt nhìn bốn phương tám hướng nhưng chẳng thấy gì. Rồi cơn buồn ngủ kéo đến, chưa dứt cơn ngáp đã chìm vào trong giấc mộng.

Bọn lính trợn đến sáng không thấy Takimoto trở về thì lo lắng

- Này Nakano, Takimoto thế nào rồi

- Hẳn chưa về

- Không phải là chưa về, thật không phải là chuyện nhỏ. Lần đầu tiên đến tháp có lẽ hẳn đã sợ quá mà bất tỉnh rồi, hay là bị hồ ly yêu quái ăn thịt mất rồi.

- Thế sao?

- Nói gì thì nói, chuyện này cũng liên quan đến chúng ta. Đến đó thử xem sao.

Cả bọn lính trợn kéo đến nơi thì thấy Mata Saburou nằm hình chữ đại giữa phòng, tiếng ngáy sang sảng.

- Này sao thế, nó đang ngủ mà.

- Đang ngủ. ..Không phải là chết rồi hả?

- Chết gì, nó đang ngáy đó thôi. Người chết mà biết ngáy sao. Này, Takimoto, Takimoto.

Bị lay tỉnh giấc, Mata Saburou mở mắt

- Ư...Um. Aa..Thật sáng khoái.... Mọi người đến cả đây rồi ư, định đi đâu thế?

- Không đi đâu hết. Đến sáng không thấy người trở về nên chúng ta đến đây xem. Thế nào?

- Vâng, tiểu sinh đã ngủ một giấc ngon lành.

- Đêm qua không có gì xảy ra sao?

- Có chứ.

- Sao, có gì?
- Vâng, là một cô nương tuyệt đẹp tuổi chừng mười tám, mười chín.
- Một cô nương.. thế rồi sao?
- Cô nương ấy đến bên tiểu sinh rồi nói : "Takimoto chàng ơi, thiếp đã đợi chàng từ rất lâu. Ngày đêm thiếp vẫn thương thầm nhớ trộm hình bóng chàng"
- Đừng đùa nữa. Hóa ra Takimoto là kẻ ưa bông đùa.
- Vâng, xin lỗi đã đùa cợt. Tiểu sinh nghĩ rằng nếu có hồ ly yêu quái gì xuất hiện sẽ bắt nó mang về làm quà cho các vị. Nhưng tiếc quá chẳng có gì hết.
- Không có gì sao, thật là lạ. Nhưng người có sợ không?
- Không, nếu có gì xảy ra thì tốt quá. Nhưng chẳng có gì khiến tiểu sinh buồn mà ngủ mất.
- Ngủ.... người ngủ được hả?
- Một mình một nơi rộng thế này, lại yên tĩnh nữa thì sao không ngủ được.
- Trời ơi, Takimoto, người là kẻ to gan lớn mật lắm.

Cả bọn đều cho rằng Takimoto là kẻ đại đờm bất địch. Rồi đêm hôm sau hẳn lại thay bọn lính trôn canh tháp. Đêm sau nữa cũng vậy. Và từ đó trở đi việc canh tháp đều do một tay Takimoto đảm nhiệm. Bù lại công việc ban ngày bọn lính trôn làm hộ, lâu ngày sinh buồn chán. Khi bọn lính trôn làm xong việc thì chúng thường tụ tập đánh kiếm luyện võ. Musashi trông thấy chẳng khác gì trò trẻ con. Dưới con mắt của một danh nhân thì dù kỹ năng có trác tuyệt đến đâu cũng chỉ là trò trẻ con. Vì thế mà vẫn cười thầm bọn lính.

- Này này Takimoto người đang cười đấy à.
 - Vâng.
 - Vâng cái gì. Tuy là lính trôn nhưng chúng ta phải năng luyện tập võ nghệ. Người đừng cười hão nữa mà hãy vào đây luyện tập với chúng ta.
 - Xin đa tạ.
 - Nào hãy tập chém theo ta nào, mang kiếm gỗ lại đây.
 - Vâng xin giúp đỡ.
- Musashi chọn ra trong số kiếm gỗ hai thanh dài ngắn, tiến ra.
- Này Takimoto, chỉ một thanh là đủ rồi.
 - Không, tiểu sinh dùng hai thanh.
 - Dùng hai thanh.... Ahhahahaha. Người có khùng không? Một thanh còn dùng chưa xong thì người nghĩ hai thanh được à? Một hay hai gì cũng vậy. Thôi mang một thanh lại đây.
 - Không, tiểu sinh đặc ý với song kiếm.
 - Hai thanh, ba thanh thôi cũng được, Nếu sợ không phải là ta. Nào lại đây!
- Rồi Musashi vào thế thủ, thả lỏng hai kiếm xuống dưới.
- Thật là thế thủ lạ lùng. Này Takimoto, như thế được ư?
 - Vâng được rồi.

Nếu là danh nhân kiếm thuật mà trông thấy thế kiếm này của Musashi tất sinh sợ hãi mà không dám xông vào. Nhưng bọn lính trôn này không biết gì, thấy thế lao vào. Thật là điếc không sợ súng.

-Eitt!!

Rồi thét to lao vào, tả kiếm hữu kiếm của Musashi chập thành thế chữ thập kẹp vấp giữa.

- Thế thủ quái gì đây.

Rồi tên lính đẩy tới, rút lui thì thế chữ thập như có keo dính, cũng tiến lùi theo bước khiến hẳn không làm gì được. Vừa lúc thế chữ thập mở ra thì một tiếng thét vang lên, thanh tả kiếm đã bay đến bả vai.

- Thua rồi.

- Tiền bối không sao chứ.

- Nhanh quá. Takimoto, người khá đấy.

Khá là sao? Đây là danh nhân kiếm thuật, khai tổ của phái song kiếm Shinmen Nitouryu mà. Rồi cả bọn thay nhau xông vào nhưng rốt cuộc kết quả chẳng có khác.

- Thật lợi hại, Takimoto, hãy dạy cho chúng ta đi.

- Tiểu sinh xin từ chối.

- Tại sao thế?

- Vì nếu dạy thì phải là người có chút ít cơ bản lực lượng mới học được. Còn các hạ thì không có cơ bản.

- Thế thì làm thế nào.

- Tiểu sinh sẽ chỉ điểm cho.

- Thế à, này, Takimoto nhận lời rồi.

Rồi kể từ đó, hàng ngày mỗi khi xong việc là bọn lính trôn tập trung vào phòng hăng say luyện tập kiếm đạo dưới sự dẫn dắt của Musashi. Lúc này bọn lính đã đổi cách xưng hô, một điều tiên sinh hai điều tiên sinh.

Phần thứ mười hai

Công phu song kiếm được thừa nhận.

(nguyên văn : **Mitomerareta nitou no ude**)

Rồi một hôm có Kinoshita Shogen là tổng quản của nhà Kinoshita, là bậc khí lượng hơn người văn võ song toàn, nghe một hiệu mười ngài đi ngang qua căn phòng nơi Musashi dạy võ nghệ cho bọn lính trôn. Tổng quản tuổi chừng ngũ tuần, thân hình cao lớn vạm vỡ. Khi ngài ngang qua căn phòng của bọn lính trôn thì nghe thấy tiếng kiếm gỗ va vào nhau chan chát nên lấy làm lạ dừng lại xem.

- Này này Tousuke

- Dạ

- Ta nghe có tiếng kiếm gỗ. Ở đâu vậy?

- Thưa vâng, hình như là từ phòng bọn lính trôn Karasu Gumi.

- Thật sao? Bọn chúng tuy thận phận hèn mọn nhưng cũng không quên rèn luyện võ nghệ, thật là phúc đức.

Rồi ngài dừng bước trước cửa phòng, ghé nhìn vào kẽ hở thì thấy một người lính trẻ hai tay cầm hai thanh mộc kiếm vừa thoăn thoắt di chuyển vừa gạt đỡ những

đòn đánh của bọn lính trôn vây quanh. Chỉ cần nhìn qua là biết đây chẳng phải hạng tầm thường, tổng quản nhìn không chớp mắt

- Này này Tousuke. Nơi này do ai quản lý?
- Thưa nơi này do Makino Souhachi quản lý.
- Gọi hần đến đây ngay.
- Thưa vâng...

Rồi Tousuke bước vào phòng.

- Makino san.
- Aa là Tousuke san, các hạ đến đây có chuyện gì?
- Đến đây một tí đi.

Cả hai bước ra ngoài. Makino Souhachi phát hoảng khi thấy tổng quản Kinoshita Shougen đứng đó.

- Chẳng phải đây là ngài tổng quản sao. Nô bộc thất lễ...có việc gì xin ngài cứ chỉ dạy kẻ nô bộc quyết chẳng dám sai.

- Không không ta chẳng cần nhờ người việc gì. Tha thấy trong phòng có gã trẻ tuổi dùng song kiếm. Có đúng thế không ?

- Thưa vâng.
- Gã đó là ai?
- A đó là tên lính mới gia nhập tên là Takimoto Mata Saburou ạ.
- Um.Hắn là người phương nào?
- Hình như là người Kumamoto vùng Higo.
- Hắn lúc nào cũng dùng song kiếm sao?

- Vâng hắn lúc nào cũng dùng song kiếm. Không những thế hắn là kẻ đại dõm bất địch. Nô bộc nói ra điều này thật không phải nhưng việc canh thá

ở đây đều do một tay hắn đảm nhiệm. Bọn nô bộc nghe đến việc canh thá thì ai cũng ngại không muốn đi nhưng gã đó từ khi mới vào đây đã tỏ ra can trường, đêm đầu tiên hắn canh thá thay nô bộc và đã ngủ ngon lành ở đó. Kể từ đó trở đi hắn luôn thay...

- Ừm, vậy sao. Ta có chuyện muốn nói với hắn. Tí nữa người hãy dẫn tên Takimoto đó đến gặp ta, nghe chưa.

- Nô bộc tuân lệnh.
- Nhớ dẫn đến gặp ta đó.

Kinoshita Shougen nói rồi ngài quay bước trở về dinh. Makino biến sắc trở vào phòng

- Takimmoto hãy lại đây ngay.
- Tiền bối có việc gì chỉ dạy?
- Chẳng việc gì cả. Chẳng quan chuyện này ta đã định nói từ lâu nhưng rất cuộc bây giờ đã lộ rồi.
- Haahaa tiền bối đã làm gì không phải à?
- Đừng có đùa. Không phải ta mà là người đó.
- Haaha... là tiểu sinh à. Thế đã lộ chuyện gì?

- Chẳng phải là chuyện gì. Đến như ta cũng lấy làm lạ. Lúc này có lão tổng quản nhà Kinoshita đi qua đây người thấy được công phu song kiếm của người và nói có chuyện cần gặp người, sai ta dẫn người đến dinh của ngài. Ta đồ là chuyện chẳng lành, nếu có gì thì ngay lúc này đây hãy trốn đi, đây là nể tình quen biết lâu ngày, phần còn lại ta lo liệu.

- Làm gì mà phải trốn đi đâu.

- Thôi đủ rồi hãy nói thật đi. Takimoto Mata Saburou chẳng qua chỉ là một cái tên giả để trốn thế gian. Thực ra chẳng phải là bậc hào sĩ có tài tranh thiên hạ sao?

- Ahahahahahaha. Tiền bối cứ hay đùa. Tuy không biết là tổng quản ngài cần việc gì nhưng xin hãy dẫn tiểu sinh đi.

- Có sao không?

Rồi hai người đến dinh tổng quản Kinoshita, người không tiếp đãi như với một tên lính trốn mà trái lại rất trịnh trọng.

- Takimoto Mata Saburou là các hạ đó sao?

-Thưa vâng.

- Lúc nãy ta có thấy các hạ dùng song kiếm luyện tập cho bọn lính trốn. Các hạ đặc ý về song kiếm?

- Thưa vâng.

- Thế xuất sinh từ phương nào?

- Thưa ở Kumamoto vùng Higo.

- Kumamoto vùng Higo ta cũng đã nhiều lần đi qua, nghe nói nơi này có tiên sinh Miyamoto Musashi là gia thần của chúa Kato có tài dụng song kiếm. Nghe nói tiên sinh Miyamoto hiện đang chu du thiên hạ tu hành võ nghệ, nay được thấy công phu của các hạ thì mạn phép suy đoán rằng người chính là tiên sinh Miyamoto...

Bị chất vấn, Musashi vốn tính ngay thẳng nên chẳng dấu giếm gì

- Nhãn lực của ngài quả thật phi phàm. Tiểu sinh chính là Miyamoto Musashi Masana.

-Ồ! Hóa ra là tiên sinh Miyamoto. Tiên sinh đã quá bộ đến chơi sao lại trú cùng bọn lính trốn?

Musashi vì muốn tìm Sasaki Ganryu báo thù cho cha nên đã ẩn danh tính, nay được hỏi cũng không muốn nói thật. Thật là một điều bất đắc dĩ.

- Thực ra khi đến đây tiểu sinh có nghe nhiều chuyện quái dị trên tháp canh, dám nghĩ rằng đó là do bọn hôm ly yêu quái gây ra nên sẵn dịp muốn trừng trị bọn chúng, đã vào ngụ nơi bọn lính trốn.

- Hahaa hóa ra là vậy. Thế này ta phải bấm lên chúa công.

Nói rồi Kinoshita Shogen cho lui. Người lấy làm lạ rằng bọn ma quỷ con người nhìn thấy được thì cũng đánh chúng được. Còn lũ ma không nhìn thấy thì không đánh chúng được. Một anh hùng hào kiệt công phu phái song kiếm thì tại sao lại làm chuyện khinh suất như thế này. Há chẳng phải là có nguyên do gì sâu xa. Nghĩ rồi bấm lên chúa Wakasa Nokami Katsu Toshi.

- Thế thì được, dẫn người đó đến đây.

Chúa nghe xong cho người dẫn Musashi đến, ban cho vật phẩm rồi khẩn khoản mời Musashi ở lại dạy song kiếm cho binh sĩ trong thành. Chức kiếm thuật chỉ nam (chức giáo đầu) cũng hợp với sở nguyện nên Musashi nhận lời rồi nấn ná trong thành ít lâu.

Phần thứ mười ba

Những chuyện quái dị trên tháp canh.

(Nguyên văn: **Tenshudai no Kaii**)

Trong những năm gần đây tự dưng xuất hiện nhiều tin đồn về yêu quái hiện hình trên tháp canh năm tầng của thành Himeji, nào là có kẻ thấy những quả cầu lửa bay ra từ tầng thứ năm, nào là quái vật đen thui từ trên tầng năm xuất hiện rồi bay về phía đông. Tin đồn lọt vào tai chúa Kinoshita Wakasa Nokami, một hôm chúa cho vời các gia thần lại bàn bạc về việc này.

- Gần đây ta có nghe nói về việc yêu quái xuất hiện trên tháp canh. Việc này không trước thì sau cũng ảnh hưởng đến thanh danh nhà Kinoshita. Có ai là kẻ dám vì ta đứng ra thối trị loài hồ ly yêu quái không? Kẻ hàng phục được yêu quái sẽ được thưởng công lao xứng đáng.

Một lời nói ra, quả nhiên gia thần của chúa một thành có khác với bọn lính trơn. Một võ sĩ trẻ tiến ra, đó là Katayama Kyushiro, một kẻ võ nghệ tự mãn năm nay vừa tuổi hai lăm.

- Thưa chúa công, việc hàng phục yêu quái trên tháp canh xin giao cho thần.

- Ồ Kyushiro hả, người hàng phục được yêu quái sao.

- Trước mặt chúa công không dám nói ngoa, nhưng thần là học trò phái nhất đao. Tuy không biết là loại hồ ly yêu quái gì nhưng quyết chẳng phải kẻ thấy yêu mà sợ, thấy quái mà run.

- Ừm vậy ta giao cho người đêm nay đi hàng phục yêu quái.

- Thần tuân lệnh. Bọn yêu quái trên tháp chắc chẳng qua là phường hồ ly chồn cáo. Nếu là chồn thần xin bắt sống nó về, dám xin chúa công cho chuẩn bị nồi canh.

- Chuẩn bị canh để làm gì?

- Để nấu thịt chồn kho các vị đây một bữa.

Katayama Kyushiro nói rồi cáo lui. Hắn đợi đến lúc trời tối hẳn, chuẩn bị đầy đủ, mang theo một cái lồng đèn rồi đường vệ tiến vào tháp thiên thủ. Đến dưới chân tháp thì trời tối om. Hắn vừa chiếu đèn vừa leo lên tầng hai, rồi tầng ba. Không khí thật quái đản ma quái, đến nỗi ngay cả Kyushiro cũng không có đủ dũng khí để tiến lên tầng thứ tư.

- Chắc là ai cũng sợ không dám lên đây, bây giờ mình có nói leo lên đến tầng năm thì cũng chẳng có kẻ dám leo lên kiểm chứng. Thôi thì xem tình hình ở đây cũng được.

Hắn nghĩ rồi lặng lẽ ngồi xuống trong bóng tối, đưa mắt nhìn quanh bỗng nghe có tiếng bước chân dồn dập.

- Katayama chàng ơi!

Kyushiro quay lại nhìn, thì ra là nữ tì hầu hạ trong dinh chúa Kinoshita tên gọi Oshima.

- Là Oshima sao?

- Vâng, Katayama chàng làm gì ở nơi này thế?

- Làm gì à, số là gần đây có tin đồn yêu quái xuất hiện ở tháp canh này. Ta đến đây để hàng phục bọn chúng.

- Thế sao.

- Oshima, nàng làm gì ở đây?

- Thiếp từ lâu vốn mong mỗi một tấm chồng là anh hùng hào kiệt trong thiên hạ nên đêm đêm đều lên đây cầu xin Minh Thần Osakabe. Đêm nay lại gặp vị anh kiệt trừ ma diệt quái, hẳn là Minh Thần ngài đã dẫn dắt cho chúng ta gặp nhau. Thiếp vẫn thường xuyên thương nhớ chàng da diết, nếu chàng đoái hoài thân phận hèn mọn này thì đêm nay xin được hầu hạ chàng.

- Haa thế sao.

Kyushiro nghĩ thầm nơi này yêu quái xuất hiện, đến cả đàn ông ai cũng sợ chẳng dám leo lên. Thế mà người phụ nữ này lại xem như không. Biết đâu người này chẳng phải là hồ ly yêu quái hiện hình. Nghĩ rồi liếc nhìn Oshima, hẳn chiếu đèn vào thì thấy rõ hoa văn trên áo kimono trong đêm tối. Người ta nói rằng yêu quái thấy rõ hoa văn dù trong đêm tối. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là yêu quái. Kyushiro nắm chặt chuỗi kiếm, bất thần hét to một tiếng rồi chớp nhoáng rút gươm chém vào Oshima.

Hắn định chém vào vai người đàn bà nhưng trong lúc bất thần cổ tay lệch đi, lưỡi gươm quét rụng một cánh tay rơi xuống. Một tiếng hét ghê rợn vang lên rồi người phụ nữ tự dưng biến mất.

- Đúng là yêu quái. Thật là tiếc đã để người chạy thoát, nhưng lần sau gặp lại quyết không tha.

Hắn liếc nhìn bốn phương, vạn vật lặng ngắt như tờ. Lúc bấy giờ phương Đông bắt đầu ửng sáng. Kyushiro đem cánh tay về phòng, cẩn thận gói nó vào tấm vải trắng rồi ra trước ngự tiền chúa Wakasa Nokami.

Thì ra các gia thần khác cũng đã tụ tập trước ngự tiền tự bao giờ đợi Kyushiro trở về. Kyushiro dáng vẻ vênh vang tự đắc mang tấm vải trắng gói cánh tay tiến lên trước ngự tiền.

- Kyushiro, người làm thế nào rồi?

- Haa..Thưa chúa công, ngày xưa gia thần của Minamoto Raikou là Watanabe no Tsuna chém được cánh tay quý mà danh tiếng vang rền khắp thiên hạ. Nhưng chém được tay quý quyết không phải chỉ có mình Watanabe mà thần, Katayama Kyushiro cũng là một.

- Haa nghĩa là thế nào?

- Đêm qua thần lên tháp canh và đã chém được cánh tay yêu quái.

- Cái gì? Chém được hả?

- Thưa vâng. Yêu quái biến hóa thành một mỹ nữ đến quấy nhiễu, thần định trừng trị nó nhưng đáng tiếc nó lại chạy mất. Nhưng thần cũng đã kịp chém gãy tay nó.

- Tốt quá, mau mau cho ta xem.

- Vâng xin mời chúa công.

Kyushiro dáng vẻ tự mãn tiến lên trước chúa lấy ra một tấm vải trắng. Bọn gia thần cũng nhốn nháo cả lên vì ai cũng muốn trông cho rõ cánh tay quý là như thế nào. Chúa Wakasa Nokami tự thân mở miếng vải trắng, vừa mở ra thì chúa ồ lên một tiếng phát cười. Bọn gia thần thấy thế cũng cười theo.

Hóa ra chẳng phải là tay yêu quái gì cả mà chỉ là một cành cây khô.

- Nay Kyushiro, cái này là tay yêu quái hả?

- Ủa...

- Con mắt người nhìn cái này ra cánh tay yêu quái hả?

- Đích xác thần đã gặp yêu quái và chém gãy tay nó....

- Người chém cái gì đây? Cái này thì đến trẻ con nó cũng chém gãy được. Người chẳng những không trị được quái vật mà còn bị nó lừa bịp. Thôi lui đi, lui đi ,đồ vô dụng.

Kyushiro xanh mặt, bẽn lẽn lui về.

- Đồ yêu quái khốn kiếp. Đêm nay có ai trị được nó không?

Lúc này một người trẻ tuổi bước ra.

- Thưa chúa công, việc thối trị yêu quái đêm nay xin giao cho thần.

Thì ra là Shindou Kurouji, một Samurai trẻ bên cạnh chúa Kinoshita.

- Shindou, người trị được yêu sao?

- Thưa chúa công, họ Katayama chém cành cây che mắt chúa công, chắc là đã không leo lên đến đỉnh tháp. Đêm nay thần xin đi trừng trị yêu quái.

Thần Shindou Kurouji là hào kiệt thiên hạ.

- Hào kiệt thiên hạ sao, được rồi ta giao cho người.

- Xin tuân lệnh.

Đêm đó không biết Shindou nghĩ gì, mình mặc giáp,đầu đội mũ trụ,tay phải mang thanh giáo lớn lên tháp. Đến tầng hai, tầng ba thì không khí ngột ngạt

đáng sợ như đêm trước.

- Nghĩ ở đây chút đã. Ta không việc gì phải leo lên tầng năm, cứ ở đây rồi yêu quái sẽ xuống thôi.

Lại là suy nghĩ giống kẻ trước. Shindou dùng ngọn giáo hươ bốn phía trong đêm tối nhưng chẳng có gì xảy ra. Rồi cơn buồn ngủ kéo đến lúc nào không hay, hấn gục xuống đất và ngủ cho đến sáng. Khi mở mắt ra thì trời đã sáng.

- A trời sáng rồi. Hóa ra là yêu quái sợ dũng khí của Shindou này mà chẳng dám ra.

Rồi với dáng vẻ tự đắc Shindou để nguyên áo mũ trở về, tiến lên trước ngự tiền. Chúa Wakasa Nokami cùng các gia thần đã chờ ở đó tự bao giờ.

- Ô Kurouji, dáng vẻ thật dũng mãnh làm sao. Trông cứ như ở chiến trường về. Việc hàng yêu thế nào rồi?

- Ha, thần định thối trị yêu quái nhưng nó không xuất hiện.

- Không xuất hiện sao?

- Yêu quái sợ dũng khí của thần mà không dám xuất hiện chẳng.

- Ừ phải, trông hình tướng nhà người thế kia thì yêu quái phải sợ. Nhưng này Shindou, đứng trước mặt ta mà không bỏ mũ ra sao?

- Hat! Thần thất lễ.

Kurouji quên cởi mũ, nay nghe nói bỗng luống cuống. Khi bỏ mũ ra thì chúa Wakasa Nokami cùng các gia thần đều bật cười. Kurouji trong lòng nghi hoặc không biết mình có chém cành cây giống kẻ trước hay không.

- Này Kurouji, đầu người sao thế kia?

- Đầu thần...

Hắn sờ tay lên đầu thì, không biết tự lúc nào đã nhẵn nhụi như thầy tu.

- Chết!

- Người đã bị yêu quái chọc ghẹo rồi. Bị cắt hết tóc mà không biết, chẳng khác nào cái cây chết. Thôi lui đi lui đi, đồ vô dụng.

Kurouji bẽn lẽn lui ra.

Chúa Wakasa Nokami thấy thế nổi trận lôi đình

- Bọn yêu quái to gan khốn kiếp, không những trêu một mà cả hai gia thần của ta. Mau mau xuất đại binh vây bắt quái vật!

Phần thứ mười bốn

Linh hồn Osakabe.

(Nguyên văn: **Osakabe hime no rei**)

Lúc bấy giờ bỗng có người cất tiếng

- Xin chúa công chờ một lát.

Chúa Wakasa Nokami nhìn lại, hóa ra là tổng quản Kinoshita Shougen

- Shougen, tại sao lại cản ta?

- Thưa chúa công, việc gia thần của ngài bị yêu quái chọc ghẹo, nay lại xuất đại binh thối trị bọn chúng, nếu việc này lọt ra ngoài thì hóa ra nhà Kinoshita không có lấy một hào kiệt dũng sĩ nào đủ khả năng hàng yêu phục quái. Điều này sẽ tổn hại đến thanh danh của nhà Kinoshita.

- Thế chẳng phải là không có lấy một kẻ trị được yêu quái hay sao?

- Thưa chúa công, hai người Shindou và Katayama chẳng những không thối trị được yêu quái mà còn bị chúng trêu ghẹo. Nhưng người có khả năng hàng ma phục quái thì chúng ta không thiếu.

- Người nói sao? Chúng ta có dũng sĩ trị được yêu quái à?

- Thưa vâng....

- Đó là kẻ nào ?

- Là Miyamoto Musashi hiện đang trú tại thành Himeji. Không biết ý chúa công thế nào?

- Ồ, thế sao. Hãy gọi Musashi lại đây.

Một lời nói ra, mệnh lệnh được truyền hỏa tốc đến chỗ Musashi.

- Nay Musashi, ta được sự ủy thác của Thái Cáp Điện Hạ (Toyotomi Hideyoshi) quản lý thành Himeji này. Thời gian gần đây trên tháp canh năm tầng thường xuất hiện nhiều yêu quái. Nay ta lệnh cho người thối trị bọn chúng.

- Thưa vâng....

Musashi nhận lời nhưng trong lòng nghĩ thầm đây là chuyện không hay. Nếu như trị được yêu quái thì không việc gì nhưng vạn nhất xảy ra điều gì thì chẳng những ảnh hưởng đến bản thân mà còn phương hại đến cố chủ. Nhưng nếu đã là hồ ly yêu quái thật thì quyết phải trừng trị chúng một phen mới nghe!

Rồi Musashi lập tức chuẩn bị, đợi đến khắc hẹn thì đến dưới tháp Thiên Thủ. Vì trước đây đã thạo đường đi nước bước nên mang đèn mở cửa vào không mấy khó

khăn. Rồi khép chặt cửa, chiếu đèn toan đặt chân lên cái thang gỗ dẫn lên tầng hai thì vù một tiếng xé gió, một vật gì đó bay đến. Musashi nhanh người tránh khỏi thì vật kia đã bay sang bên kia. Soi đèn xem kỹ thì hóa ra là một con sóc bay. Kể cũng lạ, tháp Thiên Thủ luôn đóng chặt cửa mà loài sóc bay lại lọt vào sinh sống được. Cũng có một câu chuyện tương tự tại cổng Hộ Pháp của chùa Asakusa Quan Âm. Cổng này đóng chặt trong nhiều năm liền và không có lấy một kẻ hở nhưng khi mở ra thì người ta thấy có loài sóc bay sinh sống. Musashi soi đèn rồi từng bước, từng bước đi lên cầu thang.

Trên tầng hai là một loạt thùng gỗ lớn nằm xấp hàng, tất cả đều được đóng hoa văn kim loại, bên trong chứa toàn giáp sắt mũ trụ. Musashi nhìn qua một lượt rồi khi toan đặt chân lên cầu thang dẫn lên tầng ba thì vù, một đám lửa từ trên bay xuống. Musashi phản xạ cực nhanh toan lui lại thì ầm ầm, ầm ầm, cả tháp Thiên Thủ bây giờ rung chuyển cứ như sắp đổ. Musashi nhanh chóng nằm xuống sát đất, mắt nhắm nghiền. Chỉ trong sát na mà đã xảy ra không biết bao thiên biến vạn hóa. Nói thì chậm nhưng lúc ấy lại nhanh. Một lúc sau mở mắt ra thì chấn động cũng dừng, Musashi toan bước lên cầu thang thì đám lửa lại bay xuống. Musashi căng mắt nhìn xem thì thấy đám lửa không phát ra ánh sáng, trong lòng lấy làm lạ rồi lại bình tĩnh bước lên cầu thang. Đám lửa cũng theo bước chân Musashi mà đi lên, nhưng khi đến tầng ba thì đột nhiên biến mất.

Không chút lơ đãng, Musashi đảo mắt nhìn tứ phía. Tầng ba cũng chất đầy những thùng gỗ lớn chứa đầy binh lương. Rồi tầng thứ tư, thứ năm cũng tương tự những thứ như vậy, thật là nhiều không tả xiết. Hideyoshi quả thật là người tính toán khôn lường. Rồi từ tầng thứ tư lên tầng thứ năm có nhiều lỗ châu mai. Ngoài kia trời đầy sao lấp lánh chiếu vào. Musashi soi đèn xem kỹ thì chính giữa gian có một bệ thờ làm từ loài cây gỗ trắng. Trông kỹ thì thấy ánh sáng lấp lánh phát ra từ một miếng vàng dùng cho việc cúng tế dính trên cổ một bình rượu tế. Chà mọi vật trong gian thờ Minh Thần Osakabe đều toàn là vàng. Vì vậy mà Hideyoshi không đưa người lên tháp và cấm hẳn việc dâng tháp. Những thứ này nếu lọt vào mắt con người hẳn sẽ gợi lên dục vọng.

Musashi đến gần gian thờ chiếu đèn xem xét. Phải đem cái gì về làm bằng mới được. Nếu chỉ nói là đã lên đây thì chẳng ai chịu tin. Trong gian thờ có một chai rượu tế dáng cao, trên cổ dính miếng vàng. Musashi tháo miếng vàng kẹp vào áo, quan sát bốn bề một lúc lâu không thấy gì mới toang bước xuống, vừa hay boong boong, boong boong có tiếng chuông vang lên. Đếm nhắm trong bụng thì vừa đủ tám tiếng. Vào thời đó tám tiếng chuông vào khoảng hai giờ sáng. Trời cũng sắp sáng. Musashi định bụng sẽ đợi trời sáng rồi leo xuống. Qua lỗ châu mai trên tầng năm, những kẻ đi lại bên dưới có thể thấy được đêm qua Musashi đã lên đây. Nghĩ vậy liền quay lại gian thờ, ngồi ngay ngắn, với tay kéo thanh kiếm Hikoshirō Sadamune lại bên gối rồi cẩn thận liếc mắt nhìn kỹ tám phương. Trời mỗi lúc một sáng, Musashi thấy không có gì nguy hiểm liền đánh một giấc.

Rồi

- Tráng sĩ ơi, hãy tỉnh giấc. Tráng sĩ ơi, hãy tỉnh giấc!

Một giọng nói lạnh lạnh như tiếng chuông ngân vang lên. Musashi chợt mở mắt thì hốt nhiên hiện ra trước mặt là một mỹ nữ dung nhan rực rỡ, mình vận áo Juni Hitoe mười hai lớp, mặt trang điểm nhẹ, làn tóc đen cột lại thả dài ra sau lưng, trên tay là chiếc quạt đồ đang xòe rộng.

- Quái vật, đứng yên đó !

Nói rồi với tay lấy thanh kiếm Sadamune bên cạnh, toan xoay cổ tay rút gươm thì thấy toàn thân tê liệt không cử động được.

- Xin tráng sĩ hãy nghe đây. Ta là Osakabe, thần bảo vệ tháp Thiên Thủ thành Himeji này. Thời gian gần đây tháp trở thành nơi cư ngụ của ác ma, do điện hạ

(Hideyoshi) cấm người lên tháp nên ác ma càng hoành hành, với năng lực của ta thì không làm gì được chúng. Nay nhờ tráng sĩ mà đã đuổi được ác ma. Vậy thanh kiếm này xem như món quà tặng tráng sĩ. Xin nhớ kỹ là đừng cho ai biết chuyện này.

Musashi toan nói thì mỹ nữ hốt nhiên biến mất. Giật mình tỉnh giấc thì hóa ra là một giấc mộng, toàn thân mồ hôi ra như tắm. Lặng nhìn kỹ bốn phương thì thấy phía trước có một hộp gỗ trắng. Lúc này trời đất đã tờ mờ. Tháo sợi dây buộc mở hộp ra thì thấy bên trong là một hộp nhỏ, mở hộp nhỏ ra thì thấy một thanh đoản kiếm sắc xanh ánh ngời được gói cẩn thận trong miếng nhiễu đỏ.

Musashi cảm tạ Minh Thần rồi mang cái hộp xuống tháp, thông dong trở về phòng.

Phần thứ mười lăm

Thanh bảo kiếm.

(Nguyên văn : **Gimon no Houken**)

Rồi Musashi chuẩn bị xong xuôi, đợi đến sáng ra trước ngự tiền, trình lá vàng lấy được trên cổ bình rượu tế trước chúa Wakasa Nokami. Chúa xem xong không ngớt lời khen ngợi. Lúc này Musashi lui về mà không bẩm chúa về chuyện thanh bảo kiếm do Minh Thần ban cho. Nếu lúc ấy chúa biết được chuyện này thì chắc là về sau đã không có chuyện gì, nhưng vì Minh Thần đã dặn không được tiết lộ cho ai nên Musashi cũng không động tới. Tiên sinh Miyamoto lấy thanh đoản đao chạm trở vàng trong miếng nhiễu đỏ treo ở phòng khách, hàng ngày đều đều đốt đèn dâng rượu như đối với một linh vật.

Từ xưa đến nay chuyện được Thần Phật ban cho bảo kiếm không phải là hiếm. Cũng như chuyện gia thần của Shindou là Saeki Gonnosuke được thanh bảo kiếm do ngài Hokushin Myoken ban cho. Số là Tướng Quân đời thứ ba Iemitsu ngài truyền rằng muốn xem thanh bảo kiếm nên đã cho vời Gonnosuke từ vùng Iga xứ Ueno đến Edo diện kiến. Đến giữa đường khi đi qua con sông Ooi gawa thì đột nhiên mây đen ở đâu kéo đến, đen như pha mực . Thanh kiếm bỗng vang rền rồi tự rút ra khỏi vỏ bay đi mất. Gonnosuke đem vỏ kiếm đến trình diện Tướng Quân, ngài xem xong không mấy hứng thú rồi cho lui. Rồi khi đi lên vùng Toukaidou, đi ngang qua con sông Ooigawa thì Gonnosuke mới ngửa mặt nhìn trời mà khẩn rằng

- Lần trước khi qua chốn này kiếm bỏ chủ mà đi mất. Nếu có linh thiêng thì xin hãy trở lại.

Gonnosuke khẩn rồi trời bỗng nổi cơn bất khả tư nghị, lạ lùng không sao tả xiết. Mây đen kéo đến dày đặc như lần trước, rồi mưa gió từ đâu kéo đến âm âm như thần tướng dạ xoa ra trận. Trong cơn bạo phong vũ bỗng dừng một tiếng, trời đất như nổ tung, thanh kiếm ở đâu bay về tự tra vào bao như trước. Thiên hạ đồn rằng đây là do răn trả lại và cả nhà Gonnosuke đều có đôi tai cực nhạy. Đây có thể là tin đồn nhảm, nhưng đời người nào hay biết được những chuyện quái dị như thế này là thực hay hư. Vì vậy mà Miyamoto tiên sinh được Minh Thần ban cho bảo kiếm thì lấy làm mừng, trịnh trọng treo ở phòng khách. Rồi một hôm bọn đệ tử đến thăm , thấy thế liền biến sắc.

- Thưa tiên sinh

- Ủ...

- Thật đúng là bảo kiếm. Có thể cho chúng đệ tử xem kỹ một tí....

- Ủ được rồi.

Musashi không nghĩ ngợi gì mà bình thần lấy kiếm cho xem. Bọn đệ tử xem kỹ bên trong thì đúng là thanh kiếm Gou no Yoshihiro. Cả bọn thất sắc rồi quay trở về. Số là trong cái đêm Musashi lên tháp Thiên Thủ thì không biết kẻ nào đã lén vào kho lấy đi thanh đoản kiếm Gou no Yoshihiro do Thái Cáp Điện Hạ (Hideyoshi) truyền lại. Bọn gia nhân lùng sục khắp nơi nhưng không thấy, rồi chuyện này đến tai tổng quản Ame no Mori Nuinosuke. Lúc này nếu như tổng quản Kinoshita Shogen mà có mặt thì chắc đã không xảy ra chuyện khinh động. Nhưng bây giờ Shougen vắng lệnh chúa đi Osaka, nên trong thành xao động bất an. Nghe rồi Ame no Mori Nuinosuke tức tốc đến chỗ Musashi. Quả nhiên là trong phòng khách có treo thanh đoản kiếm.

- Tiên sinh, đây quả đúng là bảo kiếm.
- Vâng.
- Tiên sinh có thể cho xem một tí được không?
- Vâng, mời ngài.

Cầm lên xem thì đúng là không còn nghi ngờ gì, đây là thanh Gou no Yoshihiro.

- Dám hỏi thanh bảo kiếm này là vật gia truyền hay ngài mua được dọc đường?
- Vâng, thanh kiếm này trải qua nhiều chuyện rồi vào tay tiểu sinh.
- Hà, vậy sao.

Nuinosuke quay về liền bẩm chuyện này lên chúa Wakasa Nokami.

- Hóa ra hẳn đến đây là có dụng ý. Vì muốn đoạt bảo kiếm mà lưu lại thành và trú chung với bọn lính trôn. Mau bắt Musashi lại đây.

Wakasa Nokami không chịu suy xét mới xảy ra như thế. Tổng quản Nuinosuke liền bẩm

- Xin chúa công chờ cho. Tội trạng không rõ ràng thì không thể phạt được. Nếu là vật trộm cắp thì tại sao hẳn lại treo ở phòng khách và ai hỏi xem hẳn cũng đều không từ chối. Chuyện này tất có uẩn khúc, chúa công hãy cho vời lại mà hỏi cho rõ.

- Ủ đúng. Gọi Musashi lại đây.

Rồi tin hỏa tốc bay đến chỗ Musashi. Bọn gia nhân cũng lập tức mang thanh bảo kiếm đến trước ngự tiền.

- Này Musashi, ta vốn không có ý định cho gọi ngươi. Nhưng người nhìn xem, có biết vật này chẳng?

Nói rồi chúa mở cái hộp trên tay, nhìn kỹ thì ra là thanh bảo kiếm do Minh Thần Osakabe ban cho. Musashi trông thấy khinh ngạc

- Đây là....
- Đây là thanh kiếm Gou no Yoshihiro do Điện Hạ để lại cho nhà Kinoshita. Vì sao người có được nó, đầu đuôi ra sao hãy mau mau nói rõ.

Thật là thất sách. Musashi chợt nghĩ.

- Quả là thanh kiếm này xảy ra nhiều chuyện rồi vào tay nô tài....
- Tự nhiên vào tay người sao? Đêm qua có kẻ lén vào kho lấy mất thanh kiếm này. Người có biết không ?
- Đêm qua nô tài tuân lệnh trên mà lên tháp Thiên Thủ. Rồi nhiều chuyện đã xảy ra...

Musashi phân trần, nhưng đấy chẳng phải là lý do. Lúc này Nuinosuke mới đỡ lời

- Xin chúa công cho thần tạm giữ Musashi , vì còn có nhiều chuyện muốn nghe.
- Được rồi Nuinosuke, ta cho người giữ hẳn.

Rồi Nuinosuke dẫn Musashi về dinh. Musashi bỗng thấy mình khờ khạo đến bực mình.

- Tiên sinh, ngài từ xa đến thành này trú chung với bọn lính trơn hẳn là có nguyên do gì. Vậy ngài có thể cho ta hay ?

- Thưa đúng như ngài nói, tiểu sinh vì có chuyện mà nhập thành. Chỉ xin ngài đừng hỏi nhiều, rồi đến lúc mọi chuyện sẽ rõ.

- À ra thế à.

Vì nói thế nên Nuinosuke cũng không vặn hỏi rồi trở về phòng. Gọi là tạm giữ chứ thực ra chẳng khác chốn lao ngục trong phủ là mấy. Musashi nghĩ rằng mình chẳng phạm tội gì, cứ đợi đến lúc Sasaki Ganryu trở về, khi đối mặt với hẳn mới nói rõ đầu đuôi câu chuyện hẳn cũng không muộn. Nghĩ rồi cứ ung dung tự tại mà đợi Sasaki trở về.

Phần thứ mười sáu

Ganryu trở về.

(Nguyên văn : **Sasaki Ganryu kirai**)

Thời gian thắm thoát thoi đưa, chẵn mấy chóc mà đã hết kỳ hạn Sasaki Ganryu xin ra ngoài tu hành võ nghệ. Đến kỳ hẹn hẳn trở về, chúa Kinoshita Wakasa Nokami vui mừng ra mặt liền cho gọi Ganryu đến diện kiến.

- Nay Ganryu, ta đợi ngày người trở về mà mòn mỏi.

- Xin bái kiến chúa công. Thần sau ba năm đi nhiều nước qua nhiều vùng, đã gặp không biết bao danh nhân thiên hạ, tài nghệ đã được cải thiện. Nay trở về, chúa công có gì xin cứ sai bảo. Lần này dám xin chúa công sắp xếp cho một trận đấu với gia thần của nhà Mouri là Yoshioka Munisai.

- Nay Ganryu, người không biết sao?

- Vâng...

- Yoshioka Munisai đã sớm ra người thiên cổ rồi.

- Hà, Yoshioka Munisai đã không còn? Vậy là bệnh tử ?

- Chẳng phải bệnh gì, mà là do tay một kẻ nào đó.

- Hà... anh hùng thiên hạ mà...?

- Yoshioka bị ám sát bởi ám khí.

- Thật là đáng ghét. Thật là bỉ ổi hời hợt kẻ nào đã ngấm hại một bậc anh hùng trong thiên hạ. Nếu như biết được là kẻ nào thì Ganryu nào thể sẽ báo thù cho anh hùng. Hỡi ơi trời chẳng thương người tài. Sao tiên sinh lại nỡ bỏ Ganryu mà ra đi. Tiên sinh đối với Ganryu còn là chỗ ân sư...

Rồi khóc kể không biết bao nhiêu điều. Ganryu quả là kẻ có cái mồm xảo diệu.

- Nay Ganryu, ta nghĩ Munisai không còn thì cũng không còn ai địch lại người.

- Thần cũng dám nghĩ rằng tiên sinh Yoshioka không còn thì thần cũng trở nên cô độc vì không còn ai là bạn giao đấu nữa.

Chỉ vì để nói câu này mà Ganryu đã không từ thủ đoạn giết chết Munisai. Chính vì thói ngạo mạn mà năm hăm một tuổi đã bị sư phụ Tsukahara Bokuden đuổi khỏi môn phái. Rồi từ đó hắn chu du qua nhiều vùng, lập nên phái kiếm Tam Quốc Vô Địch. Ganryu vốn sinh ra là con trưởng của Rokkaku Gendayu họ Genji xứ Oumi, lúc còn nhỏ tên là Rokkaku Kaizou rồi theo học với danh kiếm sư lúc bấy giờ là Tsukahara Bokuden. Ganryu là kẻ thông minh lại có khiếu về kiếm thuật nên chẳng mấy chốc mà tài năng của hắn làm cả sư phụ Bokuden cũng kinh ngạc. Sau vì thói ngạo mạn bất tôn mà bị Bokuden đuổi khỏi môn phái. Một kẻ như vậy khi thấy Munisai không còn thì nghĩ rằng mình là thiên hạ vô song cũng không phải chuyện lạ.

- Này Ganryu, người có nghe nói về kiếm sĩ Miyamoto Musashi Masana phái song kiếm người vùng Higo xứ Kumamoto không ?

- Thật là đáng tiếc, trong ba năm tu hành võ nghệ thần không có duyên gặp được mà đã trở về bên chúa công ngay.

- Ồ vậy hả. Vậy thì đấu với Musashi đi. Thật là đúng lúc, Musashi hiện cũng đang trú tại thành này. Hãy cho ta xem võ nghệ của người sau ba năm như thế nào. Người thấy sao?

- Vâng....

Ganryu nghe nói kinh ngạc. Hắn đã nghe nói nhiều về kiếm sĩ Miyamoto Musashi, một hào kiệt sử dụng song kiếm mà không ai không biết. Hắn cũng không ngờ là người này cũng đã đến Himeji nhưng cũng không thể từ chối lời gợi ý của chúa Wakasa Nokami.

- Thần xin tuân lệnh. Dám xin chúa công ban cho một đôi ngày thư thả....

- Ồ, chắc người cũng đã mệt mỏi nhiều. Cứ nghỉ ngơi một đôi ngày đi rồi thư thả hãy tính.

Ganryu nghe nói thất thần trở về võ đường.

- Sư phụ đã về....

Aoyama Bunpei, Oshida Sakichi, Sawada Moku Zaemon ba môn đệ thân tín nhất cùng các võ sinh ra đón chào.

- Sư phụ, mọi chuyện thế nào?

- Thế nào là thế nào, lại rắc rối to.

- Hả, lại rắc rối to nghĩa là sao?

- Chắc là phải trốn khỏi thành Himeji này thôi.

- Là chuyện gì vậy?

- Là chuyện kiếm sĩ Miyamoto Musashi xứ Kumamoto...

- Hả... chúng đệ tử nghe nói đó là kiếm sĩ kiệt xuất....

- Hắn đang có mặt tại Himeji này, chúa công đã sắp xếp một trận đấu. Rắc rối...

- Nếu thua nữa thì chỉ có nước bỏ trốn mà thôi.

- Ừ chỉ có nước bỏ trốn thôi.

- Vậy để đệ tử chuẩn bị hành lý.

- Đờ ngốc, tụi bay nói gì thế? Nhưng kẻ đó sử dụng kiếm thuật như thế nào ta cũng chưa từng thấy. Rắc rối đây....

Rồi không biết Ganryu nghĩ gì.

- Bunpei, Sakichi, Moku Zaemon, bọn người hãy lại đây, làm như vậy như vậy. Chuyện còn lại để ta tính.

- Chúng đệ tử rồi.

Rồi không biết Sasaki Ganryu ra lệnh cho hai tên đệ tử những gì, tối hôm đó hẳn tìm đến chỗ tổng quản Amenomori Nuinosuke .

- Ganryu các hạ đã về rồi đấy ư. Thế tìm đến đây có chuyện gì?

- Thực ra là tại hạ được chúa công truyền lệnh sắp xếp một trận đấu với kiếm sĩ Miyamoto Musashi nhưng ngặt nỗi chưa từng quen biết hẳn. Nay dám xin tổng quản đứng ra sắp xếp cho một trận đấu với môn đệ của tại hạ. Ba người này sẽ vờ như không quen biết tại hạ, rồi tại hạ sẽ nấp đằng sau mà quan sát chiêu thức của hẳn để tìm ra cách hóa giải. Tổng quản ngài thấy thế nào?

Ừ, hóa ra là thế. Ganryu vốn là người của thành Himeji. Tuy là kẻ ngạo mạn bất tôn nhưng dù gì thì cũng vẫn là người một nhà. Musashi thì dù sao cũng là ngườingoài, lời hẳn nói quả thật hợp lý vẹn tình. Nghĩ thế tổng quản liền nói

- À được rồi. Thế thì ngày mai ta sẽ sắp xếp.

Thế rồi Ganryu trở về trong khi đó Musashi thì lại đang phiền não vì không nói ra được sự thật. Musashi lấy đại cuộc làm trọng vì nếu nói ra sự thật thì Ganryu sẽ trốn mất. Nhưng sự việc đã chuyển biến như thế này, Ganryu quả thật là kẻ quý quyet. Ganryu về rồi thì tổng quản mới tìm đến chỗ Musashi

- Miyamoto tiên sinh.

- Vâng

- Số là bản phiên có ba gã võ sĩ trẻ đi tu hành võ nghệ đêm nay mới trở về, sau khi nghe danh tiên sinh thì chúng đòi xin tiên sinh chỉ vẽ cho ít võ nghệ. Nếu tiên sinh đồng ý thì ngày mai xin được giao chúng cho ngài dạy dỗ.

- Vâng, tiểu sinh đâu dám trái lời.

Quả là Musashi chưa biết gì, cứ nghĩ là mình sẽ đấu với bọn nha dịch trong thành.

Rồi đến hôm sau, ba kẻ Aoyama, Oshida, Sawada tìm đến chỗ tổng quản Amenomori gặp Musashi .

- Thật là quý hóa, xin được tiên sinh chỉ bảo thêm..

- Được rồi, nào lại đây.

Musashi với lấy hai thanh mộc kiếm vào thế thủ, tả kiếm đâm thẳng trước mặt, hữu kiếm giơ cao chực bổ xuống.

- Đây là thế thủ Hoạt Đột trong phái song kiếm Shinmen. Nào lại đây

Sawada Mokuzaemon trông thấy không khỏi lấy làm là, vâng dạ một tiếng rồi hét to lao vào. Hẳn vừa đánh tới thì tả kiếm của Musashi gạt ra, trong khi chưa kịp phán đoán gì thì hữu kiếm lại đánh tới. Sawada thất kinh toan lùi ra sau thì tả kiếm lại đánh tới, kiếm chiêu liên miên bất tận mà nhanh vô cùng. Nói thì chậm nhưng lúc ấy chỉ diễn ra trong sát na, Sawada chưa kịp hoàn hồn thì một bên vai đã trúng đòn.

- Thua rồi. Quả thật lợi hại.

Sawada rút lui, Aoyama Bunpei lên thay. Musashi hét một tiếng rồi lùi lại, hai kiếm tả hữu thả lỏng xuống vùng hạ đoạn. Aoyama trông thấy không khỏi thất kinh. Lạ quá, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy thế thủ này. Dòng suy nghĩ chưa kịp dứt thì Musashi đưa kiếm lên vùng trung đoạn

- Đây là một trong những thế thủ Omote Gohon của phái song kiếm Shinmen Ryu. Thế này mô phỏng lại hình dạng của Thái Dương và là hình thức thứ nhất của thế thủ này. Nào!

Trong khi nói thì hai thanh mộc kiếm lại vòng xuống bên dưới.

- Nào xin mời!

Aoyama Bunpei hét lớn rồi lao vào đánh tới, trong tích tắc Musashi rút chân trái lui về sau, hai thanh mộc kiếm hợp thành khóa thập tự kẹp chặt kiếm của Aoyama vào giữa khiến hắn chột dạ. Aoyama rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu hắn tiến tới thì sẽ nhận một kiếm của Musashi, toan lùi lại thì thế thập tự cũng theo sát hắn, dùng sức đẩy lên thì thế khóa cũng theo đó mà di chuyển, dính chặt vào thanh mộc kiếm của hắn như keo sơn, hắn dùng sức ấn tử trên xuống hông phá thế khóa nhưng cũng không tài nào làm được.

Bên gian phòng kể bên là Ganryu đang bí mật quan sát và không khỏi hãi hùng. Trên đời này còn có kẻ giỏi như thế sao? Hắn thực sự không nghĩ rằng sau Munisai còn có kẻ làm hắn sợ hãi đến thế. Bọn Aoyama, Oshida và Sawada tuy trực tiếp đấu với Musashi nhưng trình độ bọn chúng không cho phép chúng hiểu được chiêu thức, đòn thế được sử ra. Còn Ganryu thì ở đẳng cấp cao hơn một bậc nên chỉ cần nhìn là hiểu được chiêu thức của Musashi. Đứng quan sát trong mật thất mà hắn không ngừng tắc lưỡi ngạc nhiên.

Trong lúc đó ba tên thủ hạ của Ganryu xin phép dừng trận đấu rồi lễ tạ ra về. Ganryu cũng theo chúng lui về võ đường.

- Sư phụ đã quan sát rõ chưa?

- Thật khủng khiếp!

- Khủng khiếp sao?

- Ừ, quả vậy. Nếu là lần đầu tiên đấu với hắn thì chắc chắn sẽ bị thế khóa thập tự kia làm cho khốn đốn.

- Vậy sao? Vậy là đêm nay chúng ta lại chuẩn bị cuốn gói khỏi nơi này rồi.

- Đồ ngốc đừng có nói gở! Ta đã có đối sách.

Quả nhiên không hổ danh là Sasaki Ganryu, một kẻ khôn ngoan xảo quyệt, thứ mà hắn nghĩ đến là thanh gậy của phái Houzan do Tsutsumi Yamashiro, tự là Houzan công phu được. Một đầu cây gậy này bên trong có giấu ám khí sáu cạnh, khi đánh tới thì tất Musashi sẽ sử dụng thế thập tự để phòng thủ và ám khí từ đầu cây gậy sẽ phá nát phần đầu Musashi. Đúng, cây gậy của phái Houzan chính là chìa khóa giải quyết vấn đề. Rồi hắn trình gian sách lên chúa Wakasa Nokami xin đấu một trận với Musashi trước ngự tiền. Tin này nhanh chóng lan đi khắp thành và gây xôn xao không ít trong dân chúng.

Phần thứ mười bảy

Musashi quyết đấu Ganryu.

(nguyên văn : **Musashi Ganryu no shiai**)

Gậy sắt của phái Houzan là thứ binh khí dài bốn thước do Tsutsumi Yamashiro, tự là Houzan công phu được. Thông thường thì người ta chế tạo gậy dài sáu thước hoặc ba thước nhưng gậy của phái Houzan dài bốn thước, khi đánh xuống thì một sợi dây xích được nối với ám khí sáu cạnh bung ra, nếu đối phương lơ là không chú ý sẽ bị ám khí này đánh trúng mà bất giác. Vì vậy trước trận đấu kẻ sử

dụng gậy này phải báo cho đối phương hay vũ khí của ta là như thế này, và chỉ cho thấy ám khí giấu ở đâu gậy. Nếu không thông báo mà bất ngờ sử dụng thì thật là không còn gì hèn hạ hơn. Ganryu trong lúc đi chu du các nước đã chú ý tới thứ binh khí này. Đứng trong võ đường hắt vạt cây gậy hai ba lần và ám khí từ trong bay ra nhằm vào hàng cột bên kia cắm phập vào. Đúng, với thứ vũ khí này thì hẳn hoàn toàn có đủ tự tin trước Musashi. Thế rồi hẳn diện kiến chúa Wakasa Nokami và xin tổ chức trận đấu với Musashi. Rồi chúa cho vời Amenomori Nuinosuke lại.

- Nay Nuinosuke, người đang giữ Musashi và vẫn chưa biết tội trạng của hắn thế nào. Nay có Sasaki Ganryu trở về và xin tổ chức một trận đấu với Musashi ở trong thành để đình tội. Ý người thế nào?

- Thần cũng nghĩ vậy, chúa công cứ cho làm như thế đi.

Đây là một hình thức luận tội thời cổ, căn cứ vào kết quả trận đấu mà định rõ tội trạng. Vì không biết rõ Musashi có lấy trộm thanh kiếm Gou No Yoshihiro hay không nên chúa Wakasa Nokami tán thành việc này. Rồi Amenomori Nuinosuke cho gọi Musashi đến.

- Tiên sinh, dạo này có gã võ sĩ nhà Kinoshita là Ganryu trên đường tu tập trở về muốn xin thụ giáo với tiên sinh nên chúa công đã cho chuẩn bị một trận đấu. Không biết ý tiên sinh thế nào?

Miyamoto bấy lâu nay phục tại thành Himeji cũng chính vì việc này, nay nghe nói thì lấy làm mừng và chấp nhận ngay.

- Tiểu sinh đã rõ.

Rồi ngày đó cũng đã đến, chúa Wakasa Nokami cho dựng đài quan sát chung quanh võ đài, đích thân ngài và các gia thần trong phủ ngự lãm trận đấu này. Tổng quản Kinoshita Shogen như đã nói trước, vì phải đến Osaka có việc nên không có mặt trong cuộc tỉ võ này. Dân chúng trong thành cũng không bỏ qua cơ hội xem trận đấu có một không hai này nên từ sớm đã kéo đến đông nghịt.

Musashi như thường lệ mang hai thanh mộc kiếm tiến ra võ đài, liếc mắt về phía đối phương xem thử hình dong kẻ khốn nạn đã hại phụ thân, Sasaki Ganryu là kẻ nào. Ganryu tay mang cây gậy Houzan chậm rãi tiến ra võ đài, nhìn thái độ, người ta cũng thấy được tính cách ngạo mạn bất tôn của kẻ quý quyết này. Cả hai cùng hướng đến chúa Wakasa Nokami trên khán đài rồi thi lễ.

Xong xuôi đâu đấy hai võ sĩ chia ra chiếm vị trí hai bên tả hữu. Ganryu vào thế thủ giơ cao cây gậy Houzan lên quá đầu chỉ chực bổ xuống, Musashi tay trái như chực đâm kiếm về phía trước, tay phải giơ cao chực bổ xuống, đây là thế Hoạt Động trong phái song kiếm Shinmen Ryu. Cả hai gườm gườm nhìn nhau rồi lặng lẽ tiến về phía nhau. Đây là một trận đấu giữa hai danh nhân cao thủ trong thiên hạ, những người trên khán đài vừa chớp mắt thì Ganryu hét to một tiếng, lao vào bổ xuống. Nói thì chậm nhưng lúc ấy lại nhanh, Musashi nhanh nhẹ lách mình rồi lao vào phản công, nhưng vừa lúc Ganryu nhay lui tránh được đòn chí mạng. Ganryu xông vào lần thứ hai thì Musashi cũng lại nhanh người tránh được, lần thứ ba, tư, năm cũng vẫn thế rồi bất ngờ Ganryu hét to một tiếng, thừa thế giáng xuống một đòn chí tử. Hai thanh mộc kiếm bỗng khép lại chặn ngay thế xuống của gậy Houzan. Trong sát na ám khí từ đầu gậy a nhằm phần đầu Musashi mà bay ra. Nếu là kẻ tầm thường ắt là đã vỡ đầu rồi, nhưng quả là danh nhân trong thiên hạ, phản xạ bạt quần. Musashi nghiêng đầu qua bên phải tránh được. Ám khí bay sượt qua đầu cắt đứt một phần tóc mai. Trong lúc Musashi còn chưa định thần thì Ganryu đã lui về phía sau.

- Thắng thua đã rõ !

Những kẻ trên khán đài mãi chăm chú vào Musashi nên không hề hay biết ám khí bật từ trong đầu gậy ra. Chiếc khăn trắng quấn quanh đầu Musashi bỗng loang lổ vết máu. Musashi bất giác lui về sau một bước.

- Này Ganryu, võ khí của nhà ngươi là gậy Houzan phải không?

- Ừ là gậy thì sao nào.

- Nếu là gậy Houzan thì tất phải cho đối phương hay rồi mới sử dụng, nếu không mà sử dụng thì đúng là bị ổi trăm ngàn lần. Tại sao ngươi không thông báo?

- Câm mồm, có quy định nào bắt buộc phải cho đối phương hay vũ khí của ta là kiếm tre này, kiếm gỗ này ? Nếu ta xuất kỳ bất ý mà sử dụng thì có bị coi là hèn hạ không ?

- Im đi Ganryu, cái lưỡi của ngươi thật trắng trơn nhưng hôm nay ngươi đừng hòng thoát.

- Này Miyamoto, ngươi thua chẳng những không chịu nhận mình còn non kém mà còn quay sang nói ta thế này thế nọ, thật là hèn hạ trăm đường.

- Câm mồm, thế thì để ta nói cho ngươi hay, hãy lắng tai nghe cho rõ. Ngươi là kẻ hèn hạ đã dùng ám khí hại phụ thân ta là Yoshioka Tarou Zaemon Munisai tại xứ Choushu. Ta, Miyamoto Musashi Masana, lúc bấy giờ là dưỡng tử nhà Miyamoto Buzaemon, gia thần chúa Katou Kiyomashi xứ Higo. Hôm nay ta quyết phải rửa hận cho phụ thân.

Nói rồi tuốt hai thanh kiếm đeo bên hông ra khỏi vỏ, Ganryu trông thấy hoảng hồn vội vàng chạy ngay đến bên chúa Wakasa Nokami, quả đúng là một kẻ khôn ngoan quý quái. Chúa Wakasa Nokami vì ở đằng xa không nghe được lời Musashi nói, nghĩ rằng hẳn vì thua trận mà nổi nóng.

- Thật là kẻ đáng ghét, bắt Musashi lại cho ta!

Một lời ban ra, bọn gia thần lập tức tuốt gươm ủa ra xông vào.

- Đây là quân mệnh, Musashi hãy ngoan ngoãn chịu trói !

- Các vị, xin các vị đừng nhúng tay vào. Giữa tôi và các vị không có chút thù oán, nay có Sasaki Ganryu là kẻ đã hại phụ thân tôi nên phải quyết một trận sống mái với hắn. Xin các vị lui cho.

Nhưng đám người chẳng bỏ vào tai, từ bốn phương tám hướng đổ vào vây lấy Musashi vào giữa. Miyamoto thấy sự tình đã ra thế này nên cũng chẳng ngại, hể kẻ nào tiến lại gần là chém liền chẳng tha. Quả nhiên là danh nhân thiên hạ, trong lúc quyết tử khí thế, hình dong chẳng khác nào quý Tu La giáng trần nên chẳng kẻ nào dám tiến lại gần. Chúa Wakasa Nokami trông thấy ùng ùng nổi trận lôi đình.

- Thật là kẻ xác láo, bắt nó lại !

Thật khổ cho đám gia thần, xông vào tất sẽ bị lưỡi gươm kia chém chết mà lệnh trên đã ban nên chẳng dám bất tuân. Dùng dằng mãi bọn chúng chỉ bao vây lấy Musashi mà chực xông vào chém, vì vậy mà Musashi không thể tiếp cận được Ganryu. Nếu bị bắt được thì kết cục thế nào ai cũng rõ. Ở đây chẳng những không giết được Ganryu mà còn chém chết gia thần nhà Kinoshita, sát sinh vô ích và cũng là tự kết liễu đời mình. Chỉ còn một đường bỏ chạy. Nghĩ thế nên khi có kẻ vừa xông vào Musashi múa hai thanh tả kiếm hữu kiếm gạt ra rồi ùm, nhảy xuống hào bơi đi mất.

- Nó nhảy xuống hào rồi !

Trong khi cả bọn hỗn loạn thì Musashi đã bơi sang bờ bên kia, nhẹ nhàng bám vào bờ để rồi đi mất.

- Nó leo lên đê rồi, đừng để thoát !

Thế nhưng chẳng kẻ nào dám nhảy xuống hào đuổi theo, dùng dằng một lúc chúng đổ ra phía cổng ngoài hòng bắt cho được kẻ đào tẩu. Vừa hay lúc đó một đám người ngựa tung bụi mù mịt từ đây chạy về. Thì ra đó là tổng quản Kinoshita Shogen

và đám tùy tùng từ Osaka trở về. Ngài trông thấy bọn gia thần trong phủ liền chặn lại hỏi rõ nguyên căn.

- Thưa tổng quản ngài từ xa trở về nên không rõ, sự thể là như thế này, thế này....

- Thế thì không cần đuổi theo nữa.

- Vâng ?

- Đuổi theo cũng vô ích thôi, xin các vị dừng cho.

- Nhưng đây là mệnh lệnh của chúa công.

- Là mệnh lệnh nhưng xin các vị cứ an tâm, có chuyện gì thì Shogen sẽ chịu trách nhiệm.

Quả là lời nói của tổng quản Shogen, đến chúa Wakasa Nokami cũng phải nể sợ, vì thế đám gia nhân chẳng dám trái lời mà quay về.

Rồi Kinoshita Shogen đến trước ngự tiền yết kiến chúa.

- Thưa chúa công Shogen đã trở về.

- Ồ về rồi à.

Shogen đến trước ngự tiền, kể rõ những chuyện đi Osaka thế nào và gặp Hideyoshi điện hạ ra sao, ngài dặn dò những gì, nhất nhất thuật lại cho chúa Wakasa Nokami nghe. Rồi Shogen mới hỏi.

- Thần trở về lúc trong thành náo loạn, chẳng hay chúa công có việc gì ?

- À là chuyện của kẻ tên là Miyamoto Musashi, như vậy như vậy....ta đã ra lệnh cho bắt hắn.

- Như vậy trận đấu với Ganryu ra sao?

- Này Nuinosuke, người hãy thuật lại đi.

- Tuân lệnh.....

Rồi Amenomori Nuinosuke thuật lại tường tận trận đấu giữa hai cao thủ. Nghe xong tổng quản Kinoshita liếc mắt gờm Ganryu

- Này Ganryu hãy mang võ khí của nhà ngươi lại đây.

- Thưa vâng...

Chẳng thể từ chối, Ganryu hậm hực mang gậy Houzan đến trước quản gia. Shogen cầm lên xem rồi hỏi

- Ganryu, đây có phải là gậy Houzan do Tsutsumi Yamashiro công phu không ?

Shogen quả đúng là bậc dũng sĩ tung hoành nơi chiến trường, chẳng có thứ gì mà không biết.

- Đúng như lời ngài nói.

- Thế trước khi sử dụng người có cho Musashi biết không ?

- Thưa quản gia, trong trận đấu hai võ sĩ dùng kiếm gỗ, kiếm tre hay đấu với môn phái khác thì có phải cho đối phương biết binh khí của mình không? Thần nghĩ thế nên không cần phải cho hắn biết.

- Câm mồm Ganryu ! Nếu là gậy Houzan thì tất phải cho đối thủ hay rồi mới dùng. Nếu không thế thì là đê hèn ngàn lần. Người là kẻ đứng đầu một phái kiếm mà chẳng biết cái đạo lý đó ru ?

-

- Không phải người chẳng biết, người vẫn biết mà vẫn cứ làm. Thật là kẻ đê hèn trăm phương, mọi chuyện đều là do người âm mưu từ đầu. Kẻ láo xược, có gì biện bạch thì nói mau!!

- Dạ....

Ganryu là chương môn một phái thì không thể nào không biết cái đạo lý này. Hẳn biết nhưng vẫn không cho đối phương hay, nay bị Shogen nói thế thì chẳng có lý nào biện bạch, mặt xanh ngắt.

- Thưa chúa công, như ngài đã nghe thấy tự nãy giờ, thần nghĩ kẻ này đáng bị đuổi khỏi Himeji.

- Thế thì làm vậy.

Rồi mọi chuyện ngày hôm đó kết thúc như vậy. Chúa Wakasa Nokami ra lệnh đuổi Ganryu khỏi thành, còn đối với Musashi thì không cho người đuổi bắt nữa. Chúng đệ tử của Ganryu thấy thế thì hoảng hồn.

- Sư phụ, thế là chúng ta lại phải trốn à?

- Sự đã ra thế này chẳng còn cách khác, thôi chuẩn bị đi.

Rồi Sasaki Ganryu dẫn theo ba tên môn đệ tâm phúc rời khỏi thành Himeji xứ Banshu.

Phần thứ mười tám

Cuộc hội ngộ trong núi Pháp Hoa.

(Nguyên văn : **Hokke dake sanchu nikenshi no kaikou**)

Sau khi trốn khỏi thành Himeji, Musashi đến Kyoto rồi dần dần dò la tin tức Himeji thì biết rằng nhờ có tổng quản Kinoshita Shogen từ Osaka trở về nói giúp với chúa Wakasa Nokami nên Ganryu đã bị đuổi đi và mình thì không còn bị truy đuổi nữa. Musashi an tâm và định bụng sẽ đi hỏi thăm khắp nơi về tung tích của Ganryu rồi phân tranh một trận sống mái. Trong khi kinh lịch chu du qua nhiều nước thì một hôm đi ngang qua vùng núi Pháp Hoa (Hokke) của xứ Hyuga, định bụng lên đỉnh núi viếng cảnh chùa Dược Sư. Vùng này từ trước đến giờ là lãnh địa của chúa Hirai Tango Nokami Yasumasa. Câu chuyện phụ nhân của chúa Harai viếng chùa Dược Sư trên đỉnh núi là một chuyện nổi tiếng được lưu truyền khắp trong vùng thời bấy giờ.

Sau khi viếng cảnh chùa, Miyamoto Musashi vừa xuống núi, toan rẽ vào con đường nhỏ ven sườn thì trời bỗng nổi cơn mưa rào rào. Vì không chuẩn bị trước nên chẳng tránh khỏi ướt, Musashi rảo mắt nhìn thì đằng xa có một căn nhà nhỏ lợp mái tranh, định bụng sẽ xin trú chân một lát nên rảo bước tiến nhanh. Một cánh cổng nhỏ xương kín hiện ra.

- Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi !

- Vâng

Trong nhà vọng ra một giọng lão bà.

- Tiểu sinh là kẻ tu hành võ nghệ, chẳng may lỡ độ đường trong cơn mưa gió, dám xin một chỗ trú chân trong chốc lát.

- Thưa tráng sĩ, thật là phiền tráng sĩ nhưng chẳng may chủ nhà đi vắng, trong nhà chỉ toàn đàn bà con gái nên chẳng tiện để tráng sĩ vào.

- A, là thế, lời thí chủ nói chí phải. Vậy dám xin một chỗ dưới mái hiên này thôi...

- Thế thì không vấn đề gì, xin mời tráng sĩ.

Tuy là đứng dưới mái tranh nhưng chỉ là một căn nhà nhỏ nên không thể tránh khỏi nước mưa hắt vào. Musashi sợ sẽ làm ướt chỉ quần quanh chuôi kiếm nên lấy thân mình che kiếm, nửa thân trên không chỗ nào khô ráo. Musashi trong bụng mong thầm trời sẽ sớm ngưng cơn mưa gió, đảo mắt nhìn trời. Vừa hay một lão ông xuất hiện, đầu đội nón lá, thân vận áo mưa đen từ tranh cúi, tay chống gậy, mắt liếc nhìn kiếm khách trẻ rồi đi vào nhà.

- Tôi về rồi bà nó ơi.

- Ổi dà ông về chơi đây ư, trong cơn mưa gió thế này thật khổn đốn.

- Không, tôi đã sớm biết thiên khí sẽ như thế này nên đã chuẩn bị kỹ càng, chẳng việc gì phải lo... Ồi chao mệt.

- Vậy thì mời ông vào chơi....

- Này bà, hình như ngoài cổng có kiếm khách trẻ xin trú chân. Sao không mời người ta vào ?

- Vâng, từ đầu đã xin trú mưa nhưng ông vắng nhà, trong nhà chỉ toàn đà bà con gái nên đã từ chối rồi.

- Ahahahaha, suy nghĩ thật cứng nhắc. Bây giờ chẳng phải là cái tuổi bà có thể nói câu đó được nữa rồi. Thôi nhanh nhanh mời người ta vào.

- Vâng.

Lão bà vâng lời đi ra cổng, cúi chào thi lễ

- Thưa tráng sĩ, vừa hay chủ nhà đã về, xin mời tráng sĩ vào chơi.

- Xin đa tạ trăm vạn lần.

Rồi bà lão dẫn Musashi vào bên trong.

- Thưa tráng sĩ, bà lão đây suy nghĩ thật cứng nhắc đã làm phiền tráng sĩ, xin chớ bận tâm. Tráng sĩ đã ướt hết rồi, xin hãy đến đằng kia hong khô y phục.

- Xin đa tạ lão bá.

Musashi cởi dép rơm rồi bước lên sàn gỗ, đến bên bếp lửa giữa nhà hong khô y phục. Tất cả đều không lọt ra ngoài cặp mắt của lão nhân.

- Dám hỏi tráng sĩ là kiếm khách phương nào?

- Tiểu sinh thuộc vùng Kumamoto xứ Higo.

- Kumamoto sao.... Này bà nó ! Hãy chuẩn bị cơm nước đi. Vị tráng sĩ này người vùng Kumamoto đấy. Lão đây cũng vừa mới đến Kumamoto, vậy hẳn là tráng sĩ có biết tiên sinh Miyamoto Musashi phái song kiếm Shinmen ?

- Không dám, nhưng tiểu sinh chính là Miyamoto Musashi đây.

- Aa, tráng sĩ đây là..... Hóa ra đây là tiên sinh Miyamoto thật sao.... Này bà nó ơi, nhân duyên của chúng sanh quả thật kỳ lạ ! Tôi đến Kumamoto tìm tiên sinh nhưng chẳng may không gặp, nay được diện kiến tại đây thì quả đúng là nhân duyên rồi. Nào tiên sinh, xin mời vào đây. Y phục đã ướt hết cả rồi, y phục của già này chẳng xứng với tiên sinh nhưng xin hãy mặc thay thứ này vào.

- Xin đa tạ lão bá. Dám hỏi người đến Kumamoto tìm tiểu sinh có việc chi dạy bảo

- À, thật ra là ...tuy già này đã nhàn cư chốn núi rừng nhưng thời trẻ cũng là một kẻ độ nhật bằng võ nghệ, tên gọi Takemitsu Ryufuken.

- Ô hóa ra lão bá là Takemitsu tiên sinh sao. Cao danh đã nghe từ lâu nay mới được diện kiến....

- Ahahahaha , lão đây tuy đã đến tuổi gần đất xa trời nhưng chẳng có đứa con nối dõi. Tuy đã về ở ẩn nhưng cũng muốn truyền lại ba tuyệt chiêu mà lão công phu được cho người xứng đáng. Lão đang nghĩ có ai tài đức vẹn toàn thì vừa hay nghe tiếng tiên sinh Miyamoto Musashi , kiếm sĩ phái song kiếm người vùng Kumamoto là người trẻ tuổi tài cao nên đã cất công đến tìm. Chẳng may vừa lúc tiên sinh đi vắng, thật đáng tiếc, nay trở về không ngờ gặp nhau ở đây. Nhân duyên quả thật kỳ lạ. Già này thời trẻ công phu được ba chiêu Onami (sóng lớn), Iso nami (sóng vỗ bờ đá) và Nami Gaeshi (sóng ngược) muốn truyền lại cho tiên sinh, đặng tiên sinh có thể trở về Kumamoto rồi truyền dạy cho môn nhân.

- Xin đa tạ, đại ân của lão bá dẫu gan óc lầy đất cũng chẳng dám quên. Nhưng tiểu sinh là thân phận kẻ phải đi báo thù e rằng chẳng dám nhận...

- Hà, là ai vậy....?

- Tiểu sinh là phận kẻ báo thù cho cha.

- Nay, khi lão đến Kumamoto có dịp yết kiến thân phụ ngài Buzaemon, vậy mà chẳng hay khi nào đã....

- Thưa đó là dưỡng phụ.

- À hóa ra là dưỡng phụ, thế thực phụ là...

- Là gia thần của chúa Mouri, Yoshioka Munisai.

- Hà ? Hóa ra là vậy... Quả nhiên hổ phụ sanh hổ tử. Ủm, Yoshioka và lão đây ngày xưa được tướng quân Ashikaga Yoshiteru vời ra trước ngự tiền tỉ võ. Thân phụ của tiên sinh sau khi đánh lui mười sáu vị võ sĩ, đến lượt lão thì bất phân thắng bại. Rồi sau lão là tiên sinh Tsukahara Bokuden cũng không rõ thắng thua. Thế là được tướng quân ban luôn danh hiệu Munisai. Vậy mà chẳng rõ kẻ nào lại dám....

- Là Sasaki Kentosai Ganryu, gia thần của Himeji đã dùng thủ đoạn dê hèn ám sát.

- Ủm, Ganryu quả là kẻ đáng ghét, không thể nói chuyện đạo lý với nó được. Dùng ám khí để ám sát danh nhân thiên hạ, quả thật bỉ ổi không cùng.

Trong khi nói chuyện Takemitsu bỗng chăm chú nhìn mặt Musashi.

- Tráng sĩ, không rõ vì sao nơi trán ngài có vết thương.

Thế rồi Musashi nhất nhất thuật lại chuyện mình đến thành Himeji tìm Ganryu báo thù cho cha, vào trợ với bọn lính canh tháp Thiên Thủ rồi gặp lúc Ganryu trở về, trong trận đấu trước ngự tiền vì sơ ý mà bị gậy Houzan đánh trúng.

- Ủm, Ganryu quả thật là kẻ bỉ ổi không cùng.... Thế rồi sau đó?

- Vì chúa Wakasa Nokami không rõ thực hư nên đã ra lệnh truyền bắt, tiểu sinh vì không muốn giết hại bọn lính tráng nên bắt đắc dĩ phải bỏ trốn.

- Thế còn Ganryu thì sao ?

- Sau này tiểu sinh nghe nói vì một lời của Kinoshita Shogen mà hãn bị đuổi khỏi thành.

- Vậy là tiên sinh đang trên đường truy tìm tông tích của Ganryu , cái nghĩa này quả là chuyện đương nhiên. Nhưng đối với thành Himeji thì hãy còn lưu lại tiếng xấu, e rằng sẽ ảnh hưởng đến cố chủ. Kẻ nghi là có tội thì cũng không thể phạt được, mà kẻ có công mờ ám cũng chẳng thể thưởng. Chi bằng ta cứ làm như vậy như vậy... Lão đây tuy đã xin chúa Wakasa Nokami về ở ẩn nhưng lâu ngày nếu đến thăm hỏi thì hẳn người vui mừng lắm đây. Lúc đó lão sẽ dẫn tiên sinh đến ngự tiền và tâu rõ

mọi chuyện, lúc đó thì ngài sẽ rửa được tiếng xấu mà kẻ trong thành cũng không còn đối địch nữa, rồi sau đó tính chuyện báo thù cũng chẳng muộn. Chẳng hay ý tiên sinh thế nào?

- Xin đa tạ, ân đức của lão bá chẳng biết lấy gì báo đáp.

- Xin ngài cứ thông thả. Rồi già sẽ truyền lại ba chiêu mà lão công phu được rồi khởi hành cũng hay.

- Ân đức của lão bá như trời biển, xin được chỉ giáo.

Thế rồi Musashi lưu lại nơi Takemitsu độ ba tháng và được truyền thụ ba công phu cực ý của phái kiếm Takemitsu là Onami, Iso Nami và Nami Gaeshi. Sau này trên đảo Nadajima gần thành Kokura vùng Buzen, trong trận đấu với Musashi, Sasaki Ganryu sử dụng tuyệt chiêu chém én Tsubame Gaeshi, hấn ngã người ra đất toan chém ngang người Musashi thì đổi thủ tay trái cầm tả kiếm đi thế Nami Gaeshi như ngọn sóng rút ra biển rồi bất ngờ đập mạnh vào bờ, chém trúng vai phải Ganryu. Lúc đó Musashi sử dụng thuật Tengusho Tobikiri học từ Tsukahara Bokuden nhảy bật lên tránh được lưỡi kiếm chém én của Ganryu. Chiêu chém xuống cực nhanh nên những người quan sát trận đấu của Yamaguchi Wakasa Nokami cũng không rõ Ganryu bị chém khi nào. Tuyệt chiêu lợi hại Nami Gaeshi là Musashi học được từ Takemitsu trong lúc này. Ganryu vốn tự mạn với tuyệt chiêu Tsubame Gaeshi, chiêu kiếm chém én. Nghe nói én là chúa tể trong số các loài bay lượn trên trời, nó có thể bay suốt đời mà không cần nghỉ. Vậy mà chỉ với một chiêu Tsubame Gaeshi là Ganryu có thể chém rụng én đang bay, như thế cũng thấy được cái thần tốc và độ chính xác kinh người trong chiêu kiếm của hắn.

- Nào tiên sinh, hãy theo lão đến Himeji.

- Thưa vâng, xin được chỉ dẫn.

- Này bà nó ơi, tôi phải đến Himeji, bà ở nhà trông nom mọi thứ nhé.

- Vâng, ông cứ đi. Dọc đường xin cẩn thận nhé.

- Chẳng sao cả, lúc đi thì có tiên sinh Miyamoto đây, lúc về thì chúa sẽ cho người tiễn, bà chớ lo lắng.

Thế rồi Musashi vui mừng chuẩn bị lên đường, lễ tạ vợ Takemitsu rồi cùng Ryufuken rời khỏi vùng núi Pháp Hoa, phát túc đến thành Himeji.

Phần thứ mười chín

Musashi lại đến thành Himeji.

(Nguyên văn : **Musashi saido no Himeji iri**)

Thế rồi hai người Miyamoto Musashi và Takemitsu Ryufuken ngày đi đêm nghỉ, nhằm hướng thành Himeji xứ Banshu mà tiến. Dưới thành có quán trọ Izutsu Yajubei là nơi Musashi trú chân khi lần đầu đến Himeji, Takemitsu bảo Musashi chờ ở đây rồi tự mình tìm đến dinh của tổng quản Amenomori Nuinosuke.

- Xin làm phiền. Xin làm phiền.

Cột kẹt cánh cửa mở ra rồi một võ sĩ gác cổng đi ra.

- Ồ, đây chẳng phải là tiên sinh vùng Hyuga sao, ngài đến chơi thật quý hóa quá!

- Vâng vâng, lão đến xin quấy rối tổng quản chút.

- Thưa vâng, xin đợi cho giây lát.

Gã võ sĩ gác cổng chạy vào bấm báo, chập sau thấy Amenomori thân chinh ra cổng đón chào.

- Ô tiên sinh Hyuga, xin mời ngài vào chơi.

- Xin thất lễ.

- Lúc nào chúa công cũng mong mọi tin tức tiên sinh. Ngài vẫn bình thường thật quý hóa quá.

- Chúa công vẫn kiện khang như ngày nào, thật không gì bằng. Lâu ngày lão đây muốn được yết kiến người nên đã cất công đến đây.

- Thế thì chúng ta cùng đi thôi.

Thế rồi Amenomori và Takemitsu đến dinh chúa ra trước ngự tiền. Chúa Wakasa Nokami trông thấy vui mừng,

- Ô Ryufuken, trông người vẫn không đổi gì mấy, thật còn gì bằng.

- Thần không dám, nay được yết kiến tôn nhan, quả là nhà ta thật có phước, nền võ nghệ phát triển thật rực rỡ.

- Ngày này, nền võ nghệ rực rỡ là sao, chẳng phải vậy đâu.

- Thần dám hỏi chức Chỉ Nam hiện do ai đảm nhiệm ?

- Hiện giờ chức Chỉ Nam đang khuyết người. Lúc người xin rời thành Himeji thì chẳng có ai thay thế được. Ta quả thật không có duyên với những người giữ chức Chỉ Nam. Thật chẳng ra làm sao... À này Ryufuken, hôm nay gặp ở đây thật may mắn. Ta có chuyện muốn hỏi rõ. Gậy Houzan là món binh khí gì, trước khi sử dụng có cần cho đối phương biết không, nếu không báo trước mà dùng thì làm sao?

- Chúa công đã hỏi thần chẳng dám giấu. Gậy Houzan thì trước khi thi đấu phải báo trước cho đối phương hay, nếu bất ngờ mà sử dụng thì thật không còn gì bí ối bằng.

Chúa Wakasa Nokami nghe nói nghĩ thầm.

- Ô quả nhiên là vậy, lời Shogen nói chẳng sai... Musashi tức giận cũng không vô lý chút nào.

- Thần dám hỏi lúc bấy giờ giữ chức Chỉ Nam là ai ?

- À ta có sử dụng một kẻ tên là Sasaki Kentosai Ganryu . Và một người nữa là kiếm sĩ phái song kiếm Shinmen, Miyamoto Musashi vùng Kumamoto xứ Higo. Vì không cùng thời đại nên người không biết đâu. Hẳn có trú tại Himeji này một thời gian.

- Thưa, tên là gì ạ ?

- Miyamoto Musashi Masana.

- Là vậy.

- Đúng là kẻ võ nghệ bạt quăn. Hẳn trú tại đây ít lâu rồi trong trận đấu với Ganryu như vậy như vậy. Vì ta hồ đồ nên đã ra lệnh bắt hắn.

- Thế còn Ganryu thì sao?

- Vì có Kinoshita Shogen can gián nên ta đuổi hắn đi rồi.

- Thật là kẻ đáng ghét dường nào. Chúa công là bậc nhân từ vô lượng, nếu như là thần thì đã phanh thây hắn ra rồi. Thế rồi tung tích Musashi ra sao?

- Đi đâu ta cũng không rõ. Nếu từ rày về sau có gặp hắn thì truyền rằng ta nợ một lời xin lỗi nhé.

- Ahahahaha, nếu như Musashi biết được thì hẳn vui mừng vì tấm lòng nhân đức của chúa công lắm đây. Thần xin thất lễ, có việc phải rời thành để mua một vật. Mua xong xin được hầu chuyện chúa công.

- À thế thì người cứ tùy ý.

Chúa Wakasa Nokami trong bụng lấy làm lạ. Rồi Takemitsu cáo từ, rời thành tìm đến nhà trọ Izutsu.

- Tiên sinh Miyamoto, có tin vui cho ngài đây, như vậy như vậy, tiên sinh chớ lo lắng. Bây giờ là dịp tốt, chúng ta không nên chậm trễ.

Rồi Takemitsu dẫn theo Musashi lần nữa vượt núi Hồ Ly trắng vào thành Himeji đến trước ngự tiền. Chúa Wakasa Nokami trông thấy liền hỏi

- Này Ryufuken ,đã xong việc chưa?

- Thưa vâng, thần rời thành đi mua một vật thì bắt gặp một võ sĩ trẻ bên kia đường.

- ùm..

- Thần cứ nghĩ là vị võ sĩ trẻ phương nào, nhưng khi đến gần thì hóa ra đó là người lúc nãy chúa công có nhắc, Miyamoto Musashi .

- Há ...??

- Thần có thuật lại lời chúa công hỏi hện về chuyện ngày xưa, thế là vị này cảm động nước mắt rùng rùng. Thần mạn phép dẫn người này đến diện kiến, tội đường đột xin chúa công thứ cho.

Chúa Wakasa Nokami nghe nói bụng nghĩ thầm hẳn là lão già này đã sắp xếp trước mọi chuyện rồi vào thành một mình để dò la tình hình.

- À thế thì dẫn Musashi đến đây.

- Xin đa tạ chúa công đã rộng lượng. Thần không dám.

Thế rồi Musashi tự nãy giờ đứng chờ bên ngoài tiến lên trước ngự tiền.

- Được bái kiến dung nhan, thần thật khiếp đảm.

- Ồ Musashi , lần trước thật không phải với người. Ganryu là kẻ đáng ghét, ta vì không nhận ra mà cho bắt lầm người, thật không phải.

- Thần không dám... Ganryu chính là kẻ đã ám sát phụ thân là Yoshioka Munisai ...

- Ồ Munisai... Hóa ra người là con trai Munisai ư.

- Thưa vâng. Lúc bấy giờ trong trận đấu ở Kamejima, Ganryu thua cuộc lấy làm hận đã nói dối ngài xin cho ba năm tu hành võ nghệ nhưng thực ra là hẳn đến Hagi xứ Choushu ám sát thực phụ của thần.

- ùm, thật thế ư...Này Nuinosuke, bây giờ thì ta đã rõ lý do Musashi đến Himeji này rồi. Đó là có ý đợi Ganryu trở về.

- Thưa vâng.

- Thế tại sao người không nói ra ngay từ đầu. Chỉ cần nói sớm là ta sẽ cho bắt hẳn khi trở về và chẳng xảy ra chuyện đáng tiếc thế này.

- Thần không dám. Ganryu là kẻ quý quý, nếu nói ra e rằng hẳn biết được sẽ trốn mất.

- Này Ryufuken, thế này ta muốn Musashi ở lại Himeji một thời gian. Người hãy nói đi.

- Thừa vâng..... Tiên sinh Miyamoto, chúa công muốn ngài dừng chân tại Himeji ít lâu..... Nhưng thưa chúa công, Miyamoto là người có đại chí đại nguyện trừng phạt kẻ thù hại cha, nên không thể nấn ná lâu. Sau một năm dám xin chúa công cho phép ra ngoài ít lâu.

- Ừ thế cũng được, hãy lưu lại Himeji trong một năm.

- Đa tạ chúa công.

Thế là Musashi lại lần nữa trú chân tại Himeji. Chúa Wakasa Nokami ban cho võ đường vốn trước đây là của Ganryu . Còn Ryufuken sau khi nấn ná một thời gian thì xin cáo lui, nhận lộc chúa ban rồi cùng đám tùy tùng trở về vùng núi Pháp Hoa xứ Hyuga.

Musashi lần nữa nhận chức võ nghệ Chỉ Nam, chỉ vẽ kiếm thuật cho người trong thành thì một hôm xảy ra chuyện con hồ ly ngàn tuổi hóa thân đến quấy võ đường. Từ đây chuyển sang phần Musashi trị yêu quái dưới thành Himeji.

Phần thứ hai mươi

Chàng thiếu niên bí ẩn.

(Nguyên văn: **Ayashiki Bishounen**)

Takemitsu Ryufuken dẫn theo đám tùy tùng trở về vùng Hyuga còn Miyamoto Musashi nhận chức Chỉ Nam dạy võ nghệ cho bọn lính tráng trong thành Himeji. Một hôm, vào đầu thu khi hoàng hôn vừa buông thì nghe ngoài hiên có tiếng guốc gỗ vang lộc cộc, lộc cộc.

- Xin làm phiền....xin làm phiền.

Người gác cổng ra ngoài xem thử thì thấy một mỹ thiếu niên tuổi chừng mười bảy, mười tám dung mạo thanh tú, nước da trắng hơn tuyết, tóc đen như bôi sơn.

- Xin hỏi tiên sinh Miyamoto có nhà chăng ?

- Vâng, vậy xin cho biết quý danh.

- À có nhiều chuyện phức tạp nên cái nghĩa xưng danh xin được miễn cho. Vì muốn diện kiến tiên sinh và xin được vào hàng môn đệ của ngài nên đã lặn lội từ xa đến đây. Xin được giúp đỡ. À đây là chút quà mọn thay cho danh thiếp.

Nói rồi lấy ra vô số phẩm vật.

- Vậy xin chờ một lát.

Người gác cổng nói rồi đi vào trong trình lên Musashi .

- Mau dẫn người ta vào đây.

Người gác cổng vâng lời ra cổng đón thiếu niên. Qua một gian phòng, gặp Musashi thì thiếu niên thi lễ buổi sơ kiến.

- Vừa hay nhận được nhiều phẩm vật từ thiếu hiệp, xin đa tạ. Dám hỏi thiếu hiệp là võ sĩ phương nào, tính danh ra sao.

- Xin tiên sinh hiểu cho, vì là thân phận lánh đời nên cái nghĩa xưng danh xin được lượng thứ.

- À, thế à.

Thời đó con người còn nhàn rỗi, khi gặp nhau cứ nói xin được miễn xưng danh thì đối phương cũng chẳng lấy làm điều, chỉ "à ,thế à" một tiếng rồi chẳng gặng hỏi nữa.

- Nào, chúng ta cùng thử, xin mời thiếu hiệp ra võ đường.

Musashi cho người chuẩn bị đèn đuốc trong võ đường, dẫn thiếu niên vào rồi tay với lấy hai thanh mộc kiếm.

- Nào xin mời....

Musashi lui một bước rồi vào thế thủ, lúc bấy giờ thiếu niên kia cũng lùi một bước tương tự, hai tay cầm hai thanh mộc kiếm tả hữu vào thế Thiên Địa Âm Dương. Musashi trông thấy chột dạ, thế thủ không có lấy một kẻ hở. Musashi thét to rồi xông vào đánh tới, dường như thiếu niên đã biết trước nên dùng hữu kiếm gạt phắt ra. Hữu kiếm vừa gạt ra thì tả kiếm đã đánh tới. Hữu kiếm của Musashi vừa gạt ra thì tả kiếm lại đánh tới. Cứ như thế chém qua chém lại đã mấy chục hiệp, tốc độ nhanh không kể xiết và dường như mắt thường chẳng nhìn thấy gì. Đánh qua đánh lại một lúc thì Musashi toàn thân ướt đầm mồ hôi.

- Thôi, đêm nay đến đây là được.

- Xin đa tạ, nhờ tiên sinh mà tại hạ đã hiểu thêm nhiều. Đêm mai tại hạ lại đến...Xin thứ lỗi.

Nói rồi thiếu niên ung dung đi ra. Musashi thở phào rồi tiến ra đến ngoài hiên, thi lễ xong thì tiếng guốc gõ lộc cộc lại vang lên. Vì khác thời đại nên chúng ta thấy quái dị. Thời đó đàn ông con trai đi guốc gõ lộc cộc như thế chẳng ai lấy làm lạ.

Lộc cộc,lộc cộc,lộc cộc, Musashi định bụng xem thử người thiếu niên kia đi về đâu nên rời khỏi cổng đuổi theo sau, toan nhìn ra thì chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Chỉ còn nghe thấy tiếng guốc lộc cộc, lộc cộc. Khi đuổi ra đến con phố bắt ngang thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Musashi căng mắt dò xét bốn bề.

- Tiên sinh, ngài chơi gì vậy ?

Nhìn qua bên cạnh thì thấy thiếu niên đứng trong bóng tối.

- À ra thiếu hiệp đứng đây, thật thất lễ. Thiếu hiệp làm gì ở đây.

- Quai guốc bị đứt nên tại hạ đứng đây một lát để sửa lại.

- À, thế thì để ta gọi bọn gia nhân làm cho.

- Không cần đâu, bây giờ đã sửa xong rồi. Xin thất lễ.

Lộc cộc, lộc cộc, tiếng guốc lại vang lên, ngay cả Musashi cũng bất ngờ, đứng trong bóng tối mà dõi theo hình bóng của thiếu niên.

Hôm sau Musashi vào thành diện kiến chúa Wakasa Nokami, trình bày mọi việc. Chúa nghe xong bảo

- Thế thì lạ thật, hãy cẩn thận.

- Thần cũng cho là vậy, thật thất lễ nhưng dám xin ngài cho mượn hai món bảo vật mà Thái Cáp Điện Hạ (Toyotomi Hideyoshi) để lại là bảo kính của nước Kudara (một trong ba nước ngày xưa hợp thành Đại Hàn ngày nay. Ngày xưa nước Kudara vốn có quan hệ mật thiết với Nhật Bản) và thanh đoản kiếm Gou no Yoshihiro.

- Có việc gì ?

- Kính thuộc dương, nếu xuất kỳ bất ý chiếu vào nó sẽ hiện nguyên hình, khi đó thần sẽ thổi trị nó.

- À ra thế, hãy cẩn thận. Này, hãy mang bảo kính và đoản kiếm của Điện Hạ ra đây cho Musashi mượn .

Chúa sai người lấy hai món bảo vật của Hideyoshi gửi lại cho Musashi mượn. Musashi nhận rồi cáo lui, trở về võ đường nói chuyện với môn nhân, chờ yêu quái đến thì bắt nó hiện hình và thối trị ngay tại chỗ.

Rồi đến chiều tối thì âm thanh quen thuộc lại vang lên ngoài cổng, lộc cộc, lộc cộc.

- Xin làm phiền, xin làm phiền.
- Ồ thiếu hiệp lại đến nữa, xin mời vào.
- Thưa tiên sinh, hôm nay tại hạ đến có phần muộn.
- Chẳng hề gì, nào xin mời dùng trà.
- Xin đa tạ.

Trong lúc người thiếu niên toan cầm lấy chén trà bọn môn nhân vừa mang ra thì Musashi lợi dụng sơ hở, với lấy bảo kính đặt bên mình soi vào mặt thiếu niên. Thiếu niên bất thần nghiêng mặt tránh khỏi, chớp lấy tay Musashi .

- Tiên sinh, ngài đang đùa chơi gì vậy.

Musashi định bụng chiếu kiếng vào mặt thiếu niên, không ngờ đối phương tránh được mà lại còn bị chớp cổ tay.

- Thật thất lễ. Vốn thấy dung nhan thiếu hiệp hoa hờn nguyệt thẹn, định bụng nếu nhìn qua gương sẽ như thế nào. Thật thất lễ,xin được lượng thứ.

- Tiên sinh, xin cho mượn kính một tí... A a, thật là hảo kính !

Thiếu niên vừa nói vừa nhìn vào mặt sau của tấm kính. Musashi nghĩ thầm gã này tinh quái, nếu nhìn mặt trước nó sẽ hiện nguyên hình nên chỉ dám nhìn mặt sau, bày trò gạt thiên hạ. Vừa nghĩ thì thiếu niên lại trở tay, lật mặt kính lại

- Tiên sinh, xin ngài xem chơi. Quả thật hảo kính.

Musashi nhào người nhìn thẳng vào gương. Trong gương chẳng phải là gương mặt của quái vật khủng khiếp nào mà chỉ là dung mạo đẹp đẽ của người thiếu niên. Trông thấy Musashi cũng phần nào giảm bớt căng thẳng.

- Tiên sinh, ngài và tại hạ có duyên cùng soi chung một kính, quả thật là duyên sư đệ không nhỏ. Xin hãy xem chơi, nào xin mời.

Nói rồi tùm tùm cười chìa kính ra. Thật chẳng ra làm sao, bị kính chiếu mà không hiện hình. Musashi nhận lấy rồi bỏ vào bao, cùng lúc ngăm nhìn dung mạo mỹ thiếu niên kia rồi bất thần với lấy thanh đoản kiếm Gou no Yoshihiro đặt bên hông, hét to một tiếng chém tới liền. Cứ tưởng đối phương đã đứt làm đôi, ai ngờ thiếu niên nhanh nhẹn thụp người tránh khỏi. Chém nhát thứ hai thì thiếu niên lách qua phải tránh được.

- Tiên sinh, ngài đang đùa chơi gì vậy. Tại hạ không nhớ là đã trở thành địch thủ của tiên sinh tự lúc nào.

Vừa nói vừa nắm lấy tay Musashi ấn xuống.

- Tiên sinh, ngài nghi ngờ điều gì về tại hạ phải không ? Tiên sinh nghi chơi thì quả hợp tình hợp lý. Đêm qua tại hạ đến tiên sinh cầu võ nghệ và đấu ngang ngựa, tiên sinh nghi ngờ cũng không sai. Nhưng thiên hạ vốn rộng lớn, người nào không học mà đạt tới cực ý của con đường đó là thượng, kẻ có học và đạt cực ý là trung. Còn như kẻ có học mà không thông thì là hạ. Tiên sinh là người, tại hạ cũng là người. Tại hạ không biết ngài có học qua ai mà đạt tới cực ý như thế này, còn tại hạ vốn chỉ là kẻ yêu thích võ nghệ tầm thường. Xin ngài hãy giải tỏa mọi nghi ngờ.

Miyamoto Musashi vốn người ngay thẳng chính trực, chẳng phải hạng tâm dạ xoa, lại nghĩ mình vốn chẳng học qua thầy nào mà ngộ ra chân lý của kiếm đạo. Lời nói của thiếu niên này quả thật hợp tình hợp lý nên nghi ngờ trong lòng bỗng tan biến ngay.

- Thật là vô cùng thất lễ, xin được lượng thứ.

Rồi từ đó Musashi kết giao huynh đệ đồng dạng với mỹ thiếu niên kia, cứ tối tối lại đến cùng luyện tập võ nghệ mà không bỏ sót một ngày nào.

Phần thứ hai mươi mốt

Thần nhân của Takemitsu.

(Nguyên văn : **Takemitsu Ryufuken no katsugan**)

Lại nói về chuyện Takemitsu Ryufuken được chúa Wakasa Nokami cho người đưa về tận vùng núi Pháp Hoa.

- Này bà nó đi.

- Vâng.

- Thật chẳng ra làm sao, tuổi cao rồi, cứ mỗi độ thu sang lại thấy càng khó ở.

- Thật là đáng buồn làm sao.

- Mà này bà nó, từ khi tôi cùng tiên sinh Miyamoto đến Himeji, nay đã vừa một năm rồi, chắc là tiên sinh cũng sắp phát túc khỏi Himeji. Tôi vừa chợt nhớ ra một vật phải trao cho tiên sinh ngay. Tôi phải đi ngay bà nó ạ, mọi thứ lại phiền bà trông nom hộ.

- Thế ông đã quên vật gì ư?

- Ừ, là thanh mộc kiếm làm bằng gỗ cây tuyết tùng ngàn tuổi mà tôi cất kỹ trong kho. Cứ định bụng sẽ trao lại cho tiên sinh cùng với ba chiêu kiếm công phu được, không ngờ đầu óc lũ lẫn lại quên mất. Tiên sinh lại sắp lên đường, chẳng biết khi nào có thể gặp lại mà trao cho đây. Thôi trong lúc ngài còn chưa đi thì hãy nhanh chóng đến Himeji lần nữa. Tôi đi đây.

- Ra là thế, nhưng việc gì phải vội vàng như vậy.

- Không, càng nhanh càng tốt. Khi về thì đã có người của chúa công đưa đón nên bà cứ an tâm.

- Thế thì ông cứ đi.

Lão bà vốn biết tính khí của chồng, hễ ý đã quyết thì chẳng gì làm cho suy yếu được nên cũng không cố cản mà chuẩn bị mọi thứ cho cụ ông lên đường. Thế rồi Takemitsu mang thanh mộc kiếm làm bằng gỗ cây tuyết tùng ngàn năm rỗi khỏi núi Pháp Hoa đến võ đường Miyamoto thành Himeji xứ Banshu.

- Xin làm phiền....xin làm phiền.

- Ôi , tiên sinh Hyuga lại đến chơi.

- Xin hỏi tiên sinh Miyamoto có nhà không?

- Vâng, tiên sinh đang có nhà.

- Xin cho lão được gặp mặt.

- Vâng.

Người gác cổng chạy vào báo, Musashi tức tốc thân chinh ra cổng nghênh đón.

- Thật quý hóa quá, tiên sinh lại đến chơi. Xin mời vào.

- Xin thất lễ...

Takemitsu loay hoay nhìn quanh trong khi Musashi kéo vào phòng trong. Sau khi thi lễ xong mới nói

- Thưa tiên sinh.

- Vâng.

- Từ khi lão đi khỏi đây không biết ngài có điều gì phiền muộn?

- Thưa không, thân thể vẫn khỏe mạnh, chưa trúng một cơn gió nào và không có điều chi khó ở.

- Haahaa thật là lạ. Tiên sinh xem, võ đường này đầy dương khí hay âm khí?

- Có lẽ tiểu sinh đã sống quen nơi đây nên chẳng thấy điều chi khác biệt.

- Hahaaa chẳng lẽ là không có điều gì đổi khác sao?

- Vâng, thực chẳng thấy điều chi khác lạ.

- Chắc chắn là phải có chứ. Tiên sinh cứ nghĩ kỹ xem.

- Từ khi tiên sinh đi khỏi thì đã kết bạn với một hảo huynh đệ.

- Haahaa ra thế. Là người ở đâu?

- Thực ra là như vậy như vậy.....

- Hà, thế trận đấu lúc nhập môn ra sao?

- Tuy mới lúc đầu nhưng đã đấu ngang ngựa.

- Hà, ngang ngựa sao.

- Thưa vâng.

- Lúc đầu lão đã thấy có điều chi khác lạ. Gã thiếu niên đó cũng thật kỳ quái. Tiên sinh là danh nhân phái song kiếm Shinmen, vậy mà một người trẻ tuổi như vậy lại có thể đấu ngang ngựa. Thật đáng ngờ lắm.

- Lúc đầu tiểu sinh cũng nghĩ như vậy, bầm lên chúa công rồi mượn danh kiếm, bảo kính hồng làm rõ thực hư nhưng rồi như vậy, như vậy...

- Ahahahahahaha. Tiên sinh, như vậy thì làm sao bắt nó hiện nguyên hình được. Nghe nói loài hồ ly đốm ngàn tuổi tu luyện trong không trung khi xuống đất thì nắm hết thần thông của vạn vật. Nó chẳng hề sợ bảo kính đâu. Thiên hạ tuy rộng lớn nhưng làm gì có người sử song kiếm mà đấu ngang ngựa với tiên sinh. Võ đường này, có lẽ ngài sống đã quen nên mới không cảm thấy gì. Chứ khi vừa bước vào lão đã cảm thấy cứ như là bước vào hầm mộ ba năm đóng kín vậy.

- Hà...

- Tiên sinh, trông hình dung ngài thì tử tướng đã hiện ra.

- Hà?

- Tục gọi là bóng ngài trở nên mờ, như thế nghĩa là gần đất xa trời.

Miyamoto nghe nói tử tướng hiện ra, tinh thần cũng bất an.

- Hóa ra thiếu niên đó là kẻ kỳ quái.

- Điều này chẳng cần phải nói. Khi ngài sử song kiếm thì nó cũng sử song kiếm và đấu ngang ngựa và không đánh được nó, có nghĩa là ngài đang đấu với cái bóng

của chính mình mà thôi. Vì vậy mà thân thể lao khổ, tinh khí giảm sút. Thật may mắn là lão đến đúng lúc. Khi ngài còn ở núi Pháp Hoa thì lão định bụng sẽ trao cho ngài một vật cùng với ba chiêu bí truyền, chẳng may tuổi cao đâm lú lẫn lại quên mất. Nay sự nhớ ra liền tức tốc đến đây ngay. Đây nó là thanh kiếm gỗ này...

Takemitsu vừa nói vừa lấy ra thanh mộc kiếm gói trong bao đưa ra trước Musashi .

-Tiên sinh, đây chẳng phải thanh mộc kiếm tầm thường, nó được làm từ gỗ tuyết tùng ngàn năm.

- Ồ...đây đúng là bảo vật.

- Vâng, tuyết tùng sống ngàn tuổi là vật vô cùng khó tìm nên đây là món bảo vật chẳng sai. Đối với loại hồ ly năm, sáu trăm tuổi thì không có gì làm hại chúng nó được. Nhưng cây tuyết tùng ngàn tuổi có thể trị được những loại hồ ly trắng, hồ ly đen, hồ ly đốm tu luyện ngàn năm. Vì vậy ngài chỉ cần dùng thanh mộc kiếm này đánh vào gã thiếu niên kia là nó sẽ hiện nguyên bản thể, lúc đó có thể thối trị nó dễ dàng. Già vì cái nghĩa này mà tức tốc đến đây dâng lên tiên sinh, xin mau mau thối trị loại hồ ly yêu quái.

Musashi nghe nói rất đổi vui mừng nhận lấy mộc kiếm.

- Xin đa tạ hảo ý của tiên sinh. Nhiều phen được cứu giúp,lần này nếu không có tiên sinh thì cái mạng này hẳn chẳng còn. Công đức của tiên sinh nguyện đời kiếp kiếp ghi nhớ.

- Không không, chẳng qua là vận tiên sinh còn tốt mà thôi. Đối với lão già này thì thanh mộc kiếm đã được dùng vào việc có ích, còn gì vui mừng bằng. Nào chúng ta hãy nhanh chóng dăng thành , bắm lên chúa công.

Nói rồi hai người vào thành diện kiến, tâu hết mọi việc. Chúa Wakasa Nokami rất đổi vui mừng

- Đây Takemitsu , đến đúng lúc lắm. Miyamoto đã lao khổ nhiều. Nhưng tuyết tùng ngàn tuổi là loài cực kỳ quý hiếm...

- Thần nghĩ là có đi khắp Nhật Bản cũng không tìm thấy cái thứ hai.

- Thế thì hãy nhanh chóng dùng thanh kiếm này mà thối trị loại hồ ly yêu quái!

Một lời ban ra, Musashi trở về võ đường chờ đến tối, lòng đầy quyết tâm.

Phần thứ hai mươi hai

Thối trị hồ ly.

(Nguyên văn : **Akuko taiji**)

Lại nói về Musashi dẫn bọn môn nhân trở về võ đường, dụng ý chờ thiếu niên kia đến thì thử xem sao. Trong thành xôn xao bàn luận về chuyện này. Quả nhiên là khi mặt trời vừa lặn thì ngoài hiên đã vang tiếng guốc gỗ lộc cộc.

- Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi..

- A thiếu hiệp lại đến chơi. Xin mời vào...

- Dám hỏi tiên sinh có nhà không

- Vâng, tiên sinh đã đợi thiếu hiệp từ sớm. Xin mời vào.

Rồi thiếu niên vào phòng trong diện kiến Musashi .

- Nào chúng ta tập thôi.
- Vâng xin được thụ giáo.

Thì lễ rồi hai người cùng vào võ đường.

- Hôm nay ta chỉ dùng một thanh mộc kiếm thôi.
- Vâng, xin được lãnh giáo.

Thiếu niên kia với lấy hai thanh mộc kiếm, đứng sang một bên thủ thế. Musashi mang thanh mộc kiếm làm từ gỗ cây tuyết tùng ngàn năm do Takemitsu truyền lại đi về phía đối diện, hét kiai rồi vào thế thủ thượng đoạn, chỉ chực bổ xuống đầu thiếu niên. Khi vừa xấp đến gần thì thiếu niên đưa hai kiếm tả hữu vào thế thủ âm dương. Musashi nhìn xem thì thấy toàn thân toàn sơ hở nhưng chẳng nói ra, bụng nghĩ thầm

- Đến hôm qua thì nó vẫn thủ cứng lắm kia mà. Hôm nay mình vừa thay đổi là nó đã khác, không biết khi đánh vào sẽ biến hóa ra sao.

Nghĩ rồi hét to một tiếng, Musashi nhảy lên đánh ngay một kiếm vào bách hội thiếu niên. Thật lạ người kia không hề né tránh, trúng đòn rú lên một tiếng rồi đổ ra sàn. Musashi thối lui, dò xem hình tướng thiếu niên có lộ nguyên bản thể không nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy gì khác lạ. Musashi trông thấy bản thân xúc động

- Aa ta đã làm một việc vô ích. Ta đã sát sanh vô ích, đã đánh mất một hảo bằng hữu.

Vừa hay Takemitsu Ryufuken từ sau cửa chạy vào hét lớn

- Tiên sinh, ngài còn do dự gì . Nhanh lên, nhanh lên. Này tả hữu, mang lửa lại đây !

- Dạ !

Rồi tả hữu mang lửa đến.

- Tiên sinh, nhanh lên. Hãy mài thanh mộc kiếm đó và cho vào lửa.

- Nhưng đây là bảo vật của tiên sinh.

- Không không, dù là bảo vật cũng không thể đổi được mạng người, nào nhanh lên.

Musashi bị giục, rút đoản kiếm ra vót thanh mộc kiếm rồi cho xác gỗ vào ngọn lửa đang cháy. Lạ thay, một làn khói bốc lên và không tàn đi đâu, chỉ bao quanh lấy thân thể của gã thiếu niên nằm bất động kia. Musashi trong bụng lấy làm lạ, càng vót nhanh cho vào lửa. Khói càng lúc càng dày vây lấy thân thể thiếu niên như một đám mây.

- Tiên sinh cẩn thận !

Musashi nghe nói liền thối lui. Trong chốc lát, từ trong đám khói dày đặc, thân thể thiếu niên rung bần bật rồi hiện nguyên dạng là một con hồ ly đốm miệng xẻ tới mang tai, hai mắt sáng như điện, móng vuốt sắc lẹm như dao cạo.

- Quái vật, đừng cựa quậy.

Musashi hét to rồi tuốt bao hai thanh kiếm nhảy vào chém liền. Nhưng không ngờ quái vật phản xạ cực nhanh, kiếm phải chém tới nó liền lách sang phải, kiếm trái bổ xuống thì lách sang trái, tốc độ nhanh không sao kể xiết. Được một lúc thì quái vật thấy khó lòng thoát khỏi lưới kiếm điên tiết của Musashi bổ xuống như vũ bão liền tránh vội một đòn rồi nhắm mình lao qua cửa sổ phía sau. Vừa hay Takemitsu đã dụng tâm, tuốt đoản đao nhắm vào hồ ly đang lao như xé gió mà ném. Mũi dao cắm ngay vào chân sau con vật, nó rú lên thê thảm rồi rơi phịch xuống giữa võ đường. Musashi tay phải nắm đại đao đâm ngay vào hồ ly, quái vật rên la giãy giụa trên sàn.

- Tiên sinh, nguy hiểm, tránh ra mau. Tả hữu, mang lửa, mang đèn lại mau !

Bọn tả hữu hết hoảng chuyển tay nhau mang lửa đến. Musashi nhảy lên con vật đang giãy chết đâm thêm một nhát nữa vào cổ họng khiến hồ ly tắt thở ngay. Trông kỹ thì ra là một con hồ ly dài hơn năm thước, đuôi chẻ ba nhánh, lông đen xen lẫn những đốm trắng. Bọn môn nhân trông thấy không khỏi sờn gai óc, lắc đầu lè lưỡi

- Đây cũng là nhờ ơn cứu mạng của tiên sinh Takemitsu, ân đức này tiểu sinh dẫu gan óc lầy đất cũng chẳng dám quên.

Musashi lễ tạ Ryufuken rồi đem đó dâng thành, thuật lại mọi chuyện cho chúa Wakasa Nokami . Chúa nghe xong cũng thất kinh. Rồi đợi đến sáng, chúa cho người mang xác hồ ly vào thành. Ai ai cũng đều lắc đầu lè lưỡi mà rợn người.

- Nay Ryufuken, người đã lập được công lớn. Đúng là gừng càng già càng cay.

- Thưa không, lão đây nào có tài cán gì. Tất cả là nhờ vào công sức của tiên sinh Miyamoto đây. Nhưng loài yêu quái này không nên để lâu để tránh hậu họa, xin chúa công cho xử lý cái xác ngay.

Chúa nghe rồi cho người mang xác đến vùng núi Takino Sawa, đào cái hố sâu một trượng hai thước, ném xác vào đó, bên trên chất đầy cỏ khô rồi phóng hỏa đốt hồ ly. Sau đó lấp đất lại và cho dựng một cây cọc làm hiệu. Về sau khu đồi chôn xác này được gọi là đồi hồ ly và vẫn còn trong vùng Himeji mãi cho đến ngày nay. Rồi chúa cho người lên thăm dò tháp Thiên Thủ năm tầng, thì thấy xung quanh bàn thờ Minh Thần Osakabe xương người chất cao như núi. Đầu lâu, xương đùi, xương tay nằm lẫn lộn, tóc tai vương vãi khắp nơi. Rõ ràng đây là nơi quái vật tha tử thi về đánh chén. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ thì không còn xảy ra những chuyện quái dị như trước nữa và mọi người đều có thể lên tháp.

Rồi chúa Wakasa Nokami ban thưởng lớn cho Takemitsu và Musashi. Ryufuken vui mừng xin người đưa về núi Pháp Hoa còn Musashi như lời hứa trước đây cũng xin ra ngoài một thời gian. Musashi lễ tạ hai tổng quản Kinoshita Shogen và Amenomori Nuinosuke cùng toàn thể mọi người trong phủ rồi phát túc rời khỏi thành Himeji. Từ đây Miyamoto Musashi Masana phiêu bạt qua nhiều vùng truy tìm tung tích Sasaki Ganryu, một hôm không định mà đến xứ Yamato trừng trị bọn sơn tặc ở Arakawa.

Phần thứ hai mươi ba

Lời cầu nguyện của người hầu gái.

(Nguyên văn : **Chuhi no kigan**)

Lại nói về Musashi sau khi rời thành Himeji xứ Banshu đi mãi, đi mãi rồi một hôm đến vùng Ikoma Gorishigi thuộc địa phận xứ Yamato. Vùng này trước đây thuộc lãnh địa của chúa Matsunaga Danjo. Vào những năm Tensho, chúa Matsunaga Danjo vốn là một Daimyo lương bổng mười tám vạn thạch, chiếm giữ hai vùng Ikoma Gorishigi và Sonokami Gori nhưng sau bị tướng Oda Nobunaga diệt mất. Musashi đến Shigi thăm đền thờ thần Bishamonten rồi trở hướng đi ra phía sau núi. Không hiểu lạc mất đường từ chỗ nào mà càng đi lại càng không thấy một bóng người hay nhà dân.

- Chà, rắc rối rồi.

Nhìn quanh thì chỉ thấy một ngôi miếu nhỏ thờ Minh Thần Shiratori. Trời đã tối nên định bụng ghé vào miếu tìm chỗ trọ qua đêm. Musashi đứng trước miếu chấp tay vỗ vào nhau tỏ lòng tôn kính, cầu nguyện vỗ vện trường cửu rồi giở cánh cửa đan lưới mắt cáo bước vào trong, vừa ngồi xuống thì đã nghe thấy tiếng chân người thình

thịch. Khi nhìn qua tấm cửa lưới thì thấy một phụ nữ tuổi chừng ba bảy, ba tám đứng chấp tay miệng râm ran khẩn thần. Vừa lúc Musashi tự hỏi người kia cầu xin điều chi thì tiếng khẩn lớn dần, bốn bề lặng ngắt như tờ nên nghe được rất rõ ràng.

- Kính xin Chư Thần ban phước trả lại nữ chủ bình anh vô sự..... Xin Chư Thần thối trị đại vương Kuma Ishimaru mà trả lại nữ chủ được bình an....

Musashi nghe thấy giờ cửa bước ra ngoài.

- Thưa phu nhân.

Người phụ nữ trong lúc bất ý hoảng hồn, chẳng thốt lên được lời nào.

- Xin chớ có hoảng hốt, ta quyết chẳng phải kẻ xấu. Vừa rồi định tìm chỗ trốn qua đêm ở đây thì nghe tiếng phu nhân cầu xin Minh Thần điều gì đó, hình như là cầu khẩn cho nữ chủ nhân thì phải. Ta vốn là kẻ tu hành võ nghệ, có điều chi xin phu nhân chớ giấu.

Nghe giọng nói đàng hoàng, người phụ nữ cũng an tâm thở phào xoa ngực.

- Xin đa tạ tráng sĩ. Tôi vốn phận nữ tỳ của Hidenō Tarozaemon hào sĩ làng Hidenō, tên gọi Hatsue. Tôi cùng con gái chủ nhân là Inena trên đường cầu Phật trở về thì gặp bọn võ sĩ giang hồ Sasa Mutsunokami Narimasa và bọn đạo tặc Arakawa, đại vương Kuma Ishimaru ở đằng sau núi này. Chúng bắt cóc tiểu thư, thân phận nữ nhi chẳng làm gì được chúng, chẳng còn mặt mũi nào trở về nên đến đây cầu xin Minh Thần ngài gia hộ, trả tiểu thư về bình an. Bọn giặc cướp này thật là mối họa cho mọi người quanh đây vì ngay cả quan quân cũng không làm gì được chúng.

- Ta vốn định trú tại đây qua đêm, nay gặp được phu nhân hẳn là có duyên lạ. Xin hỏi phu nhân có biết sào huyệt của bọn Kuma Ishimaru ở đâu không ?

- Vâng tôi biết.

- Thật may mắn, thế thì để tôi đi thối trị lũ trộm cướp, trả lại tiểu thư nhà Hidenō, cũng là cái nghĩ giúp mọi người trừ gian. Xin phu nhân hướng dẫn đường đến sào huyệt bọn chúng.

- Xin ngàn lần đa tạ tráng sĩ. Được ơn cứu giúp phận nữ nhi không còn gì vui mừng bằng, âu cũng là nhờ ơn gia hộ của Chư Thần. Xin đa tạ, đa tạ.

Nói rồi Hatsue hướng về phía Minh Thần, chấp tay bái tạ.

- Nào xin phu nhân dẫn đường cho.

- Thưa tráng sĩ, tuy Kuma Ishimaru là kẻ trộm cướp nhưng võ nghệ tuyệt luân, xin ngài chớ khinh suất.

Rồi Hatsue dẫn đường, vượt qua mấy con núi mới thấy một khu thành tường cao hào sâu.

- Đây chính là sào huyệt của bọn chúng.

- Xin phu nhân hãy trốn vào nơi nào đó, đợi khi tôi nói được hẳn ra.

- Vâng, xin đa tạ.

Musashi đến bên cổng đập thành thịch, giả giọng kêu lớn

- Này, này, mở cửa ra mau.

- Ai đó ?

- Là tao, tao đây

- Tao là đứa nào? Nói rõ ràng đi, ai đó?

- Là tao đây mà

- Tao.... Cái kiểu đó chẳng phải là thằng Chết Dẫm sao?

Ha, Musashi cũng không ngờ rằng lại có đứa mang tên kỳ quái đến thế.

- Ủ đúng đúng, là Chết Dẫm đây.

- Mà đừng có làm cái giọng đó, thằng súc sinh. Sao lại đến muộn thế, có việc gì nào ?

- Ủ, mau mau mở cửa ra đi, ngoài này lạnh quá.

- Ủ được rồi để mở ngay, chờ đó.

Cột kẹt... cánh cửa vừa mở ra Musashi liền nhảy vào trong.

- Thằng nà....

Tên cướp chưa dứt câu thì đã đổ rạp xuống, những tên khác trông thấy lao vào toan la lên thì đã nhận ngay kết quả tương tự. Chẳng ai thấy Musashi rút gươm ra sao nữa.

- Phu nhân Hatsue, xin hãy vào rồi đợi ở đây.

- Xin đa tạ tráng sĩ, xin hãy cẩn thận.

- Phu nhân chớ lo lắng.

Hatsue ẩn mình vào bóng tối rồi Musashi tay mang hai thanh kiếm tả hữu tiến thẳng vào trong. Một tên trông thấy chưa kịp mở miệng đã bị chém ngang người đổ rạp xuống, máu phun có vòi. Một tên khác trông thấy

- Này này, trời tối rồi đừng có giỡn nghe chưa. Tụi mày làm gì vậy ?

Hắn vừa nói vừa bước ra xem thử thì thấy Musashi đứng đấy, hai thanh gươm vấy đầy máu.

- Thằng nào...

Nói chưa dứt câu đã bị Musashi xấn tới bổ từ trên xuống, đổ nhào ra đất, máu phun có vòi. Cứ như thế tiến thẳng vào trong chém thêm bảy, tám đứa nữa. Khi đến hành lang bỗng nhiên nghe có tiếng đàn cầm lúc trầm lúc bổng, Musashi lấy làm lạ tự hỏi tại sao trong sào huyết bọn cướp lại nghe thấy âm sắc tiếng cầm. Căng mắt trông ra xa thì đằng kia là một gian thất rộng lớn, ngay giữa gian đồ chường là đại vương Kuma Ishimaru với đám phụ nữ vây quanh. Đúng là một cảnh tượng tử tri nhục lâm. Musashi nhảy thẳng vào hét lớn

- Này đạo tặc, hãy ngồi yên đó. Ta vâng mệnh trời đến phạt mày đây.

Kuma Ishimaru liếc mắt nhìn Musashi, khuôn mặt chẳng hề lộ vẻ ngạc nhiên rồi bất thần chộp lấy cái đĩa trước mặt mà ném tới. Musashi nhanh người tránh được, cái đĩa trúng vào cây cột đằng sau vỡ tan. Rồi hắn với lấy cái gầu rượu bạc bên cạnh ném dứ, Musashi lại tránh được toan xông tới thì đột nhiên tấm màn sau lưng hắn hạ xuống. Kuma Ishimaru lộn vòng như con chim én vào trong tấm màn rồi mất hẳn dấu vết. Nếu là kẻ sơ tâm hắn sẽ xông vào đuổi theo nhưng Musashi cẩn trọng, nghĩ rằng lần đầu mình đến đây chưa biết hết sào huyết bọn cướp có những cạm bẫy gì nên không đuổi theo. Đám phụ nữ trông thấy cảnh tượng này bỏ chạy tán loạn, kêu thất thanh.

Musashi thận trọng đến bên tấm màn, đâm một nhát rồi xé toang tấm vải, nhìn vào trong chỉ thấy tối như mực.

- A tên giặc không biết đã trốn phương nào rồi.

Musashi nghĩ thầm, vừa đưa mắt đảo tứ phía thì thấy đại vương Kuma Ishimaru mình vận giáp chỉ đen, cổ tay, ống chân xỏ ống sắt Tây, tay mang thanh giáo sắt cán dài chín thước, oai vệ như tướng ra trận quắc mắt nhìn Musashi.

- Này này tên kia, tuy chẳng biết ngươi là ai nhưng đã đến làm rộn chốn này, quyết không thể tha. Hãy đứng đây để đại vương Ishimaru ta lấy mạng ngươi !

Hắn vừa nói vừa đưa ngọn giáo thủ ngang ở thế trung đoạn. Musashi tả kiếm đâm thẳng, hữu kiếm giơ cao chỉ chực bổ xuống, vào thế thủ Hoạt Đột phải song kiếm.

- Đừng có nỏ mồm, hôm nay ta quyết thay trời lấy mạng ngươi!

Nói rồi cả hai thét lớn, xông vào nhau. Một thương đâm tới, tả kiếm gạt ra, hữu kiếm toan chém xuống thì Ishimaru đã trở lại bộ vị vững như bàn thạch, không có một kẻ hở. Ngọn giáo cường liệt tiếp tục lao đến, ngay cả Musashi cũng trúng phải một đòn vào vai. Nghĩ thầm đây chẳng phải kẻ tầm thường, Musashi dùng kiếm gạt mũi giáo lao vun vút rồi lao vào chém xuống một kiếm. Nếu là kẻ tầm thường hẳn là sẽ bị chiêu đoạn thạch phân kim này xẻ làm đôi, nhưng Ishimaru chẳng phải tay vừa, nghiêng mình trái khỏi trong gang tấc. Từ trước đến nay tuy đã đấu với nhiều danh nhân thiên hạ, nhưng Musashi chưa gặp phải kẻ nào có tốc độ nhanh đến thế này. Nhìn đi nhìn lại thì thấy mình trúng thương ở bả, tám chỗ. Ngay cả Musashi cũng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Vừa hay gặp lúc một mỹ nhân đẩy cánh cửa bên hông bước vào, tay mang súng dài, đích thị đó là tiểu nữ của hào sĩ Hidenō Tarozaemon.

Phần thứ hai mươi tư

Trong cơn nguy khốn.

(Nguyên văn : **Kiki Ippatsu**)

Lại nói về Miyamoto Musashi đến vùng Shigi xứ Yamato thối trị bọn sơn tặc không ngờ gặp phải đại vương Kuma Ishimaru chẳng phải kẻ tầm thường, bị hắn đá thương mấy chỗ. Quả nhiên là danh nhân kiếm thuật cũng có lúc gặp cảnh nguy khốn. Vừa hay lúc đó một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, hoa hờn nguyệt thẹn đầy của bước vào, tay mang súng dài, mắt liếc nhìn Musashi

- Thưa đại vương, kẻ này ngang nhiên vào đây náo loạn, tội chết không thể tha. Xin đại vương chớ động tay mà xem thiếp hạ hắn chỉ một phát.

- Ồ ra là Inena. Nàng nói hay lắm. Hãy hạ hắn đi, hạ đi.

Nói rồi nữ nhân quay hòng súng, Musashi trông thấy không khỏi giật mình. Một mình đối phó với Kuma Ishimaru còn chưa xong, nay lại thêm kẻ trợ lực thì kinh ngạc cũng là điều đương nhiên.

- Nào lại đây.

Nói rồi Musashi thủ kiếm tả hữu, chỉ chực tránh viên đạn rồi xông vào đánh một nhát, mắt gườm gườm nhìn nữ nhân. Trong sát na, hòng súng của Inena đang chìa vào Musashi bỗng xoay sang trái, ùng một tiếng, viên đạn trúng vào Kuma Ishimaru xuyên suốt từ chấn thủy ra sau lưng. Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi đổ vật ra sàn. Gặp chuyện bất ngờ Musashi không khỏi bàng hoàng rồi thở phào.

- Cô nương là ai ?

- Tiểu nữ tên gọi Inena vốn là con gái Hidenō Tarozaemon làng Hidenō. Tiểu nữ mấy lần toan giết tên đạo tặc này để rửa hận nhưng chẳng có dịp, không làm gì được hắn. Nay nhờ ơn tráng sĩ mà đã rửa được mối hận.

- Ồ thì ra là cô nương nhà Hidenō. Thật không ngờ lại được diện kiến tại đây. Ta vốn gặp nữ tỳ Hatsue tại miếu Minh Thần Shiratori, theo lời thỉnh nguyện mà đến đây. Nay thấy cô nương được bình an vô sự thì còn gì bằng.

Vừa nói dứt lời thì Hatsue đẩy cửa chạy vào, chủ tớ hai người tay bắt mặt mừng rưng rưng nước mắt hàn huyên câu chuyện. Bọn tiểu tặc còn lại hể xuất đầu lộ diện liền bị đánh ta cả, đám tàn tặc trông thấy cả sợ chạy tán loạn xuống chân núi.

Rồi Musashi gọi mười mấy nữ nhân bị bắt cóc giam trong thạch thất lại, dặn dò khuyên bảo trở về với gia đình. Cả bọn nghe xong rưng rưng nước mắt cảm động. Toàn bộ lương thực, thuốc men trong thạch thất thì chất lên lưng bọn tiểu tặc bắt chúng mang xuống núi. Nếu để nơi này lại thì sau ắt sẽ trở thành sào huyệt của bọn vô lại khác nên cho người phóng hỏa đốt rụi. Đến khi trời sáng mới dẫn Inena và Hatsue xuống núi trở về bên thổ hào Hideo Tarozaemon. Hideo vốn là danh nhân phái súng Ogino nên dù là thân phận nữ nhi nhưng Inena cũng thông thạo súng thuật, đã bắn hạ Kuma Ishiamru dễ dàng.

Nghe xong câu chuyện, vợ chồng Hidenon xúc động cảm tạ, nài nỉ Musashi ở lại. Vốn người bị mấy vết thương nên Musashi lưu lại ít ngày nơi làng Hidenon, từ Inena cho đến bọn môn nhân trong nhà không ai không kính trọng, một lòng đối đãi tử tế. Nhưng vết thương chẳng nặng lắm nên vài ba hôm là khỏi, Musashi lấy cớ ra đi, cha con Hidenon nài mãi không được nên lễ tạ thật hậu rồi Musashi cáo biệt lên đường, rời khỏi vùng Shigi xứ Yamato. Đi mãi cho đến vùng Shikokuji thì không còn thấy tin tức gì của Sasaki Ganryu nữa.

Phần thứ hai mươi lăm

Nữ thần Shizuka Inari.

(Nguyên văn : **Shizuka Inari no riyaku**)

Lại nói về Musashi rời xứ Yamato, một hôm đến núi Đầu Voi viếng thăm đền thần Konbira bỗng nghe nói dưới chân thành Bizen xứ Okayama có kiếm khách tên là Shirakura Dengoemon vốn là võ sĩ xứ Chugoku. Nghe qua thì giống với Sasaki Ganryu nên rời vùng Tadotsu đến Okayama qua mấy lượt lên thuyền. Rồi cũng đến được dưới thành Bizen ở Okayama. Dọc đường thấy có một trà điểm nhỏ nên dừng chân nghỉ ngơi.

- Xin làm phiền
- Vâng xin mời khách quan.

Musashi đặt lưng xuống ghế thì thấy đằng kia có một mỹ nữ tuổi chừng mười bảy, mười tám, dáng chừng là con gái một võ sĩ nào đó, dắt theo hầu gái đang ngồi uống trà. Vừa trông thấy Musashi, người kia lễ phép cúi đầu chào nên Musashi cũng đáp trả.. Ông già chủ quán mang trà đến bắt chuyện

- Xin mời tráng sĩ dùng trà.
- Xin đa tạ.
- Tráng sĩ ra vẻ là người tu hành võ nghệ, đi đường xa hẳn là đã mệt rồi.
- Không, vốn đã lâu ngày nên quen, đôi chân cứ theo tâm mà đi nên tuyệt nhiên chẳng thấy mệt mỗi gì.
- Thế sao.... Có lẽ là tráng sĩ chuẩn bị lên núi viếng đức bà Shizuka Inari, đúng không ?

- Shizuka Inari.... Không, ta vốn chẳng có ý định thăm viếng đâu, chỉ là vừa mới vào thành này mà thôi.

- À ra là thế.

Vừa lúc đó nữ nhân đằng kia đứng lên

- Đã làm phiền lão chủ. Tiền trà tôi đặt ở đây nhé.

- Vâng, đa tạ cô nương. Lần sau lại đến nhé. Bây giờ cô nương đến viếng đức bà phải không

- Vâng chúng tôi đi ngay đây.

Nữ nhân lúc nãy cúi chào Musashi dẫn theo nữ tỳ rời quán theo hướng ngoài thành mà đi. Đằng kia có năm, sáu gã thiếu niên đang ngồi chơi cờ, thấy thế liền xôn xao

- Ổ ồ !

- Hà, thật là xinh đẹp.

- Trời ơi người đâu mà đẹp thế nhỉ.

- Ừm đẹp thật. Chắc là đến viếng đức bà.

- À đúng rồi, con gái của Samurai mà lạ. Nghe nói ai có tin tâm với đức bà mà đến cầu nguyện thì đao pháp sẽ tinh tấn, võ nghệ vượt bậc. Chà, người lại đẹp mà lại giỏi võ nghệ nữa. Kẻ nào lấy được thì coi như có phúc ba đời. Tao thì chẳng được cái phúc ấy.

- Người như vậy ai thèm để ý người cơ chứ. Người á, có mà xứng với con nữ tỳ kia.

- Đúng đúng, quả không sai. Ahahahahaha

Rồi chúng phá lên cười, Musashi nghe thấy đến hỏi

- Này này, ta muốn hỏi các người một việc

- Vâng thưa tráng sĩ, là chuyện gì ạ. .

- Là chuyện đức bà gì đó vừa rồi.

- Vâng, là đức bà Shizuka Inari.

- À, nếu như đến viếng đức bà Shizuka Inari thì cầu gì được nấy à?

- Không phải là cầu gì được nấy. Ngài từ phương xa đến đây nên không rõ, chứ đã là kẻ tu hành võ nghệ thì nên đến viếng đức bà lắm.

- Là như thế nào ?

- À là vùng này có đức bà Shizuka Inari thiêng lắm. Ngày xưa dân làng khác, ngay cả dân trong thành cũng chẳng ai tin. Nhưng rồi một hôm xuất hiện ngài Shirakura Dengoemon, kiếm sư ở phố thợ rèn trong thành...

- Đúng đúng, như tráng sĩ vừa thấy đấy, người con gái lúc nãy ngồi ở đây chính là con gái của ngài Shirakura, tên gọi Oguruma.

- Hà, cô nương vừa nãy là con gái Shirakura sao ?

Musashi nghe nói giật mình. Kẻ thù hạ cha Sasaki Ganryu vốn không vợ không con thì làm sao có đứa con lớn chừng này được. Trong bụng đồ chừng đã nhằm Shirakura với Ganryu.

- Vâng, nhưng nghe nói khi Shirakura đến đây một thời gian thì cô gái mới xuất hiện. Tuy miệng gọi là phụ thân nhưng hình như chẳng phải con ruột.

- Ừm.

- Rồi một hôm ngài Shirakura ấy đến viếng đền thờ đức bà, quả chẳng phải là chuyện hay ho gì nhưng trước đây dân chúng vốn không biết nên đã bỏ hoang đền thờ đó. Đây chính là đền thờ đức bà Shizuka Gozen, tuy bà là thân nữ nhi nhưng cũng hầu hạ bên cạnh tướng Yoshitsune nên khỏi phải nói, thương thuật, đao pháp

đều rất tinh thông. Ngài Shirakura bảo rằng người xưa chỉ cần đến cầu nguyện đức bà Inari ở đền này thì võ nghệ sẽ tinh tấn không sai nên không thể để như thế được, phải sửa chữa lại cho đền hoàng. Rồi không biết từ đâu kéo đến, đầu tiên là ngài Shirakura, sau đó là chúng môn nhân nướm nượp kéo về viếng đền. Toàn bộ phí dụng đều do đích thân ngài Shirakura bỏ ra cả.

- Ừm.

Musashi nghe nói gật đầu lấy lệ nhưng ngoài mặt lộ vẻ miễn cưỡng không thông.

- Rồi một chuyện lạ lùng xảy ra là chúng đệ tử của ngài Shirakura bỗng nhiên giỏi võ nghệ hẳn lên, hàng ngày đều đến viếng đền. Thế là dân quanh đó và người trong thành bắt đầu tin và cũng lần lượt đến viếng đức bà.

- Hahaaa.

- Không biết là ngài Shirakura dẫn từ đâu về mấy thầy tư tế đó.

- Ừm...

- Như thế cũng chẳng biết đâu là thực hay hư nữa. Rồi một hôm xảy ra chuyện lạ lùng khiến người đến viếng đền ngày một tăng.

- Chuyện lạ lùng ấy là như thế nào?

Lúc này ông quán mới gõ ống điều vào cạnh bàn bon một tiếng, xen vào

- Cái chuyện lạ lùng đó hãy để lão già này kể.

- Ê kìa, tụi bây, con quỷ nhiều chuyện trong người lão già lại thức dậy rồi kìa. Hình như bố chẳng lúc nào ngồi yên được thì phải.

- Đúng đúng, haahahaha..

- Tụi bây im đi, vị tráng sĩ đây còn ở chơi lâu và có lẽ sẽ mua chút bánh trái làm quà nên ta phải có câu chuyện vui hầu người chứ. Nếu không thì cái lưng già này chẳng chịu yên.

- A, lòng tham của bố đã trở dậy rồi kìa.

- Ừ há. Ahahahahaha....Này tráng sĩ, cái chuyện kỳ lạ kia vốn là như thế này. Một hôm có bọn võ sĩ giang hồ từ đâu đến dưới thành nói xấu đức bà. Chúng nói chuyện đến viếng đức bà mà võ nghệ tinh tiến chỉ là bịa đặt để lừa thiên hạ. Rồi chúng còn uống rượu, buông lời nhục mạ thần linh và còn tiểu tiện nơi đền thờ nữa.

- Ừm.

- Rồi tráng sĩ xem có lạ không, đêm đó bỗng nhiên bọn võ sĩ giang hồ không hiểu vì sao lên cơn sốt rồi chúng như người mất trí, luôn mồm kêu la, vang xin đức bà tha tội, từ nay không dám nói xấu nữa. Bọn chúng như điên lên, đập phá mọi thứ trong vùng, vớ được cái gì chúng ném cái đó. Dân trong vùng đến can ngăn thì chúng rút gươm chém loạn xạ nên chẳng ai dám gần. Rồi tin đồn đến tai Shirakura tiên sinh, ngài bảo rằng bọn chúng vì nói xấu đức bà nên đã bị hồ ly hút mất hồn, để ta dùng tuyệt chiêu phái Thần Đạo mà cứu chúng vậy. Rồi tiên sinh đến chỗ bọn mất trí, mang theo thanh kiếm gỗ, trừng mắt nhìn bọn chúng rồi bất ngờ đánh vào giữa trán từng đứa một. Bọn võ sĩ giang hồ đổ xuống bất tỉnh tại chỗ, mà lạ thay trên trán không một vết thương. Khi tỉnh lại thì đầu óc bọn chúng trở nên tỉnh táo như xưa. Cả bọn hoảng hồn, cho rằng vì nói xấu đức bà nên trời phạt và tự nhiên phát tín tâm với đức bà, một lòng luyện tập võ nghệ. Rồi bọn chúng trở thành đệ tử của ngài Shirakura và bây giờ võ nghệ cũng khá lắm. Từ đó tiếng đồn về tài nghệ của ngài Shirakura một chiều trị được hồ ly yêu quái hại người lan rộng khắp nơi, thỉnh thoảng ngài còn được Chúa trong thành cho vời vào nói chuyện. Cũng từ đó mà số người

trong ngoài thành đổ về giếng đức bà ngày càng đông và võ đường Shirakura càng lúc càng tấp nập. Tráng sĩ xem, đây có phải chuyện kỳ lạ không?

- Ừm, đúng là chuyện kỳ. Đa tạ lão bá đã kể cho nghe câu chuyện hay, đáp lại ta mua mấy cái bánh nướng này.

- Vâng vâng, đa tạ tráng sĩ.

Thấy lão chủ quán mang đĩa bánh ra, bọn thanh niên liền phá lên cười

- Này bố, chỉ cần kể chuyện thôi mà cũng bán được bánh rồi. Đúng là đức bà thiêng thật.

- Đúng đúng. Ahahahahahahaha.

Rồi Musashi trả tiền trà bánh, rời quán trà, hỏi thăm hướng đền thờ Inari mà tiến. Khi đi qua làng Kibi ngoài thành, còn một đoạn nữa thì đến đền Inari thì lại gặp thiếu nữ Oguruma. Musashi lặng lẽ cúi chào rồi đi thẳng, thiếu nữ còn mãi dõi theo bóng một chập mới thôi. Đi một lát nữa thì đến đền thờ Shizuka Inari, quả nhiên đúng như những gì nghe được ở quán trà, mọi thứ dường như mới được xây dựng lại. Tuy hai cây cột ở cổng vào đã cũ nhưng mái đền, hàng rào, giếng rửa tay, tất cả đều như mới. Đi một vòng lần ra sau lưng đền thì thấy một ngôi nhà nhỏ, có vẻ như là nơi cư trú của viên tư tế canh đền. Không biết Musashi nghĩ gì đứng trầm ngâm một lát rồi đến trước hiên, cất tiếng gọi.

- Xin làm phiền

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông đen như củi, tuổi chừng bốn hai, bốn ba

- Thí chủ từ đâu đến

- Tiểu sinh là kẻ tu hành võ nghệ, lang bang qua vùng này thì nghe tiếng đồn về đức bà Shizuka Inari nên phát tâm đến giếng đền để võ nghệ được tinh tấn. Các hạ đây là tư tế giữ đền ?

- Vâng đúng rồi, bản đạo là tư tế canh đền tên là Nozaki Sandayu. Tráng sĩ đến giếng đền thì còn gì quý hóa bằng. Đền này vốn thờ đức bà Shizuka Inari thiêng liêng, xin hãy tín tâm.

Musashi vốn đã biết trước khi ở quán trà, nay nghe nói trong bụng không khỏi tức cười, mặt cổ giữ vẻ nghiêm trang lắm mới không bật ra miệng.

- Thế thì xin được ban cho một quẻ....

- À xin mời tráng sĩ vào. Cứ thư thả mà uống chén trà, nào xin mời.

Musashi vào nhà Sandayu, trong khi nói chuyện luôn để mắt theo dõi nhất cử nhất động của hắn và động tĩnh trong nhà nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy điều gì bất thường nên một chập sau liền cáo từ ra về.

Phần thứ hai mươi sáu

Chuyện cơ mật.

(Nguyên văn : **Himitsu no tachigiki**)

Đêm hôm ấy, nếu xét theo thời khắc hiện đại thì là khoảng mười giờ tối, Musashi lại quay trở lại đền thờ Shizuka Inari nghe động tĩnh. Sau khi xem xét một hồi rồi mới băng qua rào vòng ra sau nhà viên tư tế Sandayu lúc chiều. Bấy giờ là đầu mùa hạ nên tuy đã khuya nhưng cổng hãy còn để ngỏ, mấy cánh cửa lùa vẫn còn mở toang. Bên trong là tư tế Sandayu cùng ba người võ sĩ nữa cười cười nói nói

rộn rịp lắm. Musashi nghĩ bụng để họ thấy được thì phiền nên lẩn vào trong bóng tối xem xét tình hình. Giọng Sandayu nói oang oang

- Nói là nhờ vả lẫn nhau chứ diễn cái vai tư tế này kể cũng bực thật, lúc nào cũng thận trọng, ớn chết đi được.

- À dĩ nhiên rồi. Nhưng nếu so với chúng ta thì các hạ hãy còn tốt chán. Cứ như bọn ta cứ phải đi nói xấu đức bà, lại còn giả điên giả khùng, rồi còn ăn đòn của Shirakura, vất vả còn gì bằng.

- Đúng đấy, chỉ vì muốn có chút đỉnh mà bọn ta phải nhận cái vai này, thực chán chết.

- Đúng là ngu ngốc, cái bọn dân đen đó. Chúng không biết việc làm bất chính của bọn ta mà cứ tưởng đó là công đức của đức bà. Á há, mà chẳng phải tiền cúng dường đều nằm trong tay các hạ cả sao, Sandayu?

- Ờ thì đúng là như vậy, đúng là ta giữ nhưng tất cả đều đổ vào túi Shirakura cả. Hóa ra ta chỉ là một thằng gác kho mà thôi.

- Thực là ghê gớm, nhờ công lao bọn ta mà võ đường của lão phát đạt, người đến viếng đền ngày càng đông, cứ nghĩ đến đó thì....

Câu chuyện còn chưa dứt thì Musashi đã nhảy vọt vào, sừng sững đứng trước mặt bốn người. Cả bọn thấy bóng người

bất ngờ thì hoảng hồn

- Người là kẻ nào.... À là phường đạo tặc !

Bọn võ sĩ trông thấy liền rút gươm

- Lũ các người mới chính là phường đạo tặc dối trên lừa dưới !

Nozaki Sandayu định thần trông kỹ mặt Musashi thì hoảng hồn

- Chẳng phải người là kẻ đã đến chiều nay sao. Hà có gì đương đem lại lên vào đây ?

- Ta đến để dò xét tình hình.

- Thế này giờ đã nghe được chuyện của bọn ta ?

- Đúng, ta nấp đằng sau nghe từ đầu chí cuối, không sót điều chi.

- Aa, đã nghe hết thì quyết không thể tha. Chuẩn bị đi !

Ba tên võ sĩ bật dậy nhất tề lao vào chém Musashi, nhưng trình độ chênh nhau nhiều quá. Musashi khẽ lách mình như đùa với con nít rồi thuận tay thụi ngang bụng một tên. Bị đánh trúng yếu huyệt hắt văng ra rồi ngất tỉnh. Hai tên còn lại xông vào chém cũng nhận lấy kết quả tương tự. Chỉ trong chốc lát mà bốn tên đều bị đánh bất tỉnh. Nghe tiếng ồn tên đầy tớ tên gọi Kyu Nosuke từ nhà bếp chạy lên không khỏi bàng hoàng.

- Người là ai !?

- Im ngay. Ổn ào là ta cho chết.

- Ối ối xin tha cho con.

- Ta vốn chẳng định hại ai, mau đem dây thừng ra đây.

- D-dạ...

Tên đầy tớ lật đật mang dây thừng ra, Musashi bẻ quặp tay từng đứa một ra sau rồi trói gô lại, sau đó mới điếm huyết

giải mê. cả bọn mở mắt, đảo mắt nhìn quanh.

- Này lũ đạo tặc !

- Dạ, xin tráng sĩ tha mạng.

- Tuy ta chỉ là người mới vào thành Okayama này hôm nay nhưng đã nghe thiên hạ đồn về chuyện mờ ám của các người. Đêm nay ta đến kiểm tra thì quả nhiên không sai, chúng mày cùng một giuộc với Shirakura làm chuyện bất chính, thật là ố nhục cho danh dự võ sĩ. Để ngày mai ta đến đập cho hẳn một trận, giải mê cho dân lành. Còn bọn các người thì cứ chờ ở đây, nghe chưa.

- Xin tráng sĩ tha cho tội chết.

- Không được. Kẻ làm xằng là Shirakura. Ta để các người làm nhân chứng, đến lúc đó nếu cái đầu hẳn mà không còn thì các người cũng khó tránh khỏi tội chết. Rõ chưa !

- Chúng đệ tử thành thật xin tráng sĩ khai ân.... Từ trước đến nay có nhiều võ sĩ đến vùng này nhưng chưa từng gặp vị anh kiệt nào như tráng sĩ. Thật thất lễ nhưng dám hỏi quý tánh đại danh...

- Vốn chẳng cần gì phải xưng tên, nhưng ta là gia thần chúa Kato Kazuenokami Kiyomasa xứ Kumamoto, tên là Miyamoto Musashi Masana, con trai Yoshioka Munisai, gia thần chúa Mouri xứ Choshu.

- Á, thì ra là tiên sinh Miyamoto... danh nhân phái song kiếm.

- Ngài là người thấu tình đạt lý, há nào chúng tôi dám kháng cự. Chỉ xin ban cho bốn đứa chúng tôi con đường sống...

- Ta vốn chẳng có ý định giết các người tại đây. Cứ để sau khi trừng trị Shirakura hẳn hay. Hãy đợi ở đây đến trưa mai rồi biết.

Musashi nghĩ bụng thẳng đây tứ có thể cời trói cho bọn kia nên cũng trói gô nó lại, mặc cho nó kêu la vang xin thảm thiết. Xong xuôi liền rời khu đền vào trong thành. Bọn Sandayu chập sau mới hoảng hồn.

- Này Kyu Suke, Kyu Suke

- Gì

- Lại đây mau.

- Làm sao được.

- Vì sao ?

- Đang bị trói nè.

- Hả, mà cũng bị trói hả ?

- Ừ.

- Chết, nguy rồi. Có ai không cời trói giúp ta. Này này.....

Hẳn cất tiếng gọi. Nhưng đêm hôm khuya khoắt, đền Shizuka lại nằm ngoài thành nên chẳng ai qua lại cả.

Đến sáng hôm sau Musashi tìm đến võ đường Shirakura.

- Xin làm phiền

- Tráng sĩ từ phương nào...

- Ta vốn người vùng Sagara xứ Kyushu tên là Miyata Samanosuke đến xin lãnh giáo tiên sinh một chiêu. Xin báo cho tiên sinh được hay.

Musashi nghĩ bụng nếu Ganryu là Shirakura mà xưng tên Miyamoto Musashi thì hẳn sẽ chuồn mất nên mới nghĩ ra cái tên giả này.

- Vâng xin tráng sĩ chờ cho giây lát.

Tên gác cổng chạy vào bẩm báo sự tình với Dengoemon

- Miyata Samanosuke hả... Ta chưa nghe thấy cái tên này bao giờ. Chắc lại là bọn võ sĩ lang thang. Thôi cho nó ít tiền lộ phí rồi đuổi đi.

Tên gác cổng gói tiền cẩn thận vào túi giấy, đặt lên đĩa rồi mang ra cổng

- Tráng sĩ đã khó nhọc lặn lội đường xa đến đây, nhưng tiên sinh hiện giờ có chuyện hệ trọng nên không thể giao đấu được. Tuy đây chỉ là chút quà mọn nhưng xin tráng sĩ nhận lấy cho...

Musashi trong bụng phát bực, nhưng nghĩ đây là kẻ vô liêm sỉ nên cũng định bụng chọc hấn một phen.

- Hahahaha, cho dù tiên sinh Shirakura có đấu cũng chẳng thắng được mỗ nên nói khất phải không ?

- Không không phải. Tiên sinh vốn bận chuyện hệ trọng mà...

- Câm ngay, lại có thứ võ sĩ mở võ đường mà khách đến không tiếp, nói khất sang chuyện khác sao. Hãy vào mà bảo Dengoemon rằng nếu thấy địch không lại mỗ thì hãy ra đây chấp tay mà tạ tội. Cứ rút đầu bên trong mà đuổi ta đi thì còn gì vô liêm sỉ bằng. Hãy vào báo lại như vậy, người đứng là đồ ngốc.

Gã gác cổng nổi cáu chạy vào bên trong.

- Tiên sinh, không hay rồi.

- Gì mà không hay?

- Vừa rồi tôi có cho tiền nó và đuổi đi nhưng nó lại nói rằng dù Shirakura Dengoemon có đấu cũng không thắng ta, lại còn bày trò đuổi khéo.

- Cái gì ?

- Nó nói có võ sĩ đến thách đấu mà không tiếp thì còn gì nhục bằng. Nếu Dengoemon cảm thấy địch không lại thì mau mau ra chấp tay tạ tội.

- Khốn nạn. Được rồi, mau dẫn nó vào võ đường, để ta dạy thẳng vô lễ này một bài học. Mà cũng có kẻ nghe chuyện như vậy mà im thin thít chạy vào sao, mà đúng là thẳng ngu.

- Lại nữa, chẳng nào cũng bị...

Hắn vừa chạy ra cửa vừa càu nhàu, Musashi trông thấy cười tủm tỉm.

- Sao hả, có phải là Dengoemon nổi đóa rồi sai dẫn ta vào để đánh một trận không ?

- Sao người biết... Thôi vào đi.

- Thì ngay lúc đầu ta đã bảo để ta vào. Người đứng là kẻ ngốc.

- Thôi đủ rồi !

Musashi cởi bỏ dép rơm theo chân tên gác cổng vào trong võ đường. Vừa trông thấy bóng Musashi, một lão nhân xắn tới gần

- Ta là Shirakura Dengoemon. Các hạ có phải là Miyata Samanosuke không, nay thỏa theo chí nguyện của các hạ mà chúng ta đấu một trận. Nào chuẩn bị đi.

Vừa nói hắn vừa nhìn chăm chăm khuôn mặt Musashi. A thì ra kẻ này đầu phải Sasaki Ganryu, chẳng giống tí nào. Thì ra mình nhầm. Musashi trông thấy thất vọng nhưng nghĩ bụng kẻ này làm nhiều chuyện ác đức, đây cũng là dịp tốt để cho hắn chừa thói hại người.

- A, các hạ là Shirakura sao. Nói là giao đấu chứ thực ra ta cũng định đến đây dạy các hạ một bài học. Chuẩn bị đi.

Dengoemon nghe nói ùng ùng nổi giận

- Im đi, cái đó cứ để thắng thua rồi sẽ rõ. Nào !

- Ahahahaha nổi đóa rồi kìa. Nào dạy học thôi.

Musashi mượn hai thanh mộc kiếm một dài một ngắn bước ra giữa võ đường. Dengoemon trông thấy không khỏi bàng hoàng. Hắn đã đấu nhiều trận, nhưng đây là lần đầu tiên thấy người sử dụng song kiếm. Nhưng vốn tính khí ngạo mạn, hắn chẳng thèm biết Musashi là ai, làm ra vủ như chẳng có gì rồi hét to một tiếng, lao vào đánh tới. Musashi lúc này đang ở thế thủ âm dương bỗng nhiên biến hóa hai thanh mộc kiếm, kẹp chặt mộc kiếm của Dengoemon vào giữa. Trời đất ơi, hắn toan rút về thì gọng kim vẫn kẹp chặt tiến lên, toan đẩy tới thì khóa chữ thập vẫn mảy may chẳng động. Shirakura vốn tính cẩn thận, lấy đại cuộc làm trọng nên chẳng dám liều mạng ra chiêu. Một chặp sau khuôn mặt hắn biến sắc, trở nên xám xịt, hơi thở rối loạn, dồn dập.

Phần thứ hai mươi bảy

Trúng gian kế.

(Nguyên văn : **Nie furo no keiryaku**)

- Eitsu !

- Yatt !

Thình thoảng tiếng hét Kiai của Musashi lại làm rung động cả võ đường. Mỗi lần như thế lại lùi lũi tiến lên. Shirakura bị dồn phải lui về sau liên tục. Bọn môn nhân nín thở theo dõi mà không dám hó hé. Chặp sau thấy đã đến lúc, Musashi vờ để lộ sơ hở, quả nhiên Shirakura vội thâu mộc kiếm về đánh tới, nhưng chưa kịp làm gì thì hữu kiếm đã bổ xuống đầu hắn. Shirakura vội vàng giơ ngang mộc kiếm đỡ đòn, Musashi hét lớn

- Đây là hình phạt của đức bà Shizuka Inari !

Rồi tả kiếm chém vào vai Shirakura. Hắn rú lên một tiếng rồi đổ nhào ra đất.

- Có làm sao !?

- Thua rồi, ta thua rồi.

- Này Shirakura hãy nghe cho rõ. Ta đây vốn chẳng phải Miyata Samanosuke gì mà là gia thần của chúa Kato Kazue Kiyomasa, thành chủ Kumamoto xứ Higo đến đây để trừng phạt hành vi ác đức của nhà ngươi. Ngươi đã lợi dụng đức bà Shizuka Inari, làm ô uế danh dự võ sĩ, nếu thực lòng cải tâm thì ta tha cho, còn không thì hai thanh kiếm này sẽ đập nát đầu ngươi như đập một viên gạch.

Vừa nói vừa trừng trừng đôi mắt. Dengoemon vội tháo khăn bịt đầu, chấp tay quỳ xuống giữa võ đường

- Xin thứ lỗi. Tiểu nhân quả thật có mắt như mù, không biết đây là tiên sinh Miyamoto Musashi xứ Higo nên đã làm càn. Nhưng còn chuyện đức bà thì quả thật là tâm muốn cứu độ chúng sinh mà thành ra lại là thất đức.

- Ngươi lại còn già mồm, chuyện phi báng đức bà, giả khùng già điên cũng là gian sách do ngươi bày ra !

- Hả !

- Người dám nói là không biết ư ? Theo lời đồn của thiên hạ mà ta đã khám phá ra gian sách của nhà người. Đêm qua ta đến chỗ tên tư tế Sandayu và đã bắt luôn ba tên giả điên, trói chúng lại đợi lúc dẫn đến đối chúng. Để ta giao bọn người cho thành Okayama, người trả lời sao hả ?

Thấy Musashi lời lẽ sắc sảo, giọng đanh thép, lại biết cả những kế gian tướng như chẳng ai biết, lại còn bắt được cả bọn Sandayu nữa thì Dengoemon mới hoảng hồn, thấy không còn chối cãi được nữa nên cuối đầu nhận tội tại chỗ. Nhưng vốn là kẻ quý quyết nên hẳn định bụng sẽ bày trò sau này chứ chẳng thực lòng gì.

- Thật đáng tội chết ! Tiên sinh việc gì cũng biết thì tiểu nhân chẳng dám chối cãi. Tiểu nhân xin thực lòng hối cải, quyết chẳng dám tái phạm. Chỉ xin ngài bỏ qua chuyện này.

Nói rồi hai hàng lệ lã chã, dập đầu tạ tội. Rồi hẳn dẫn Musashi vào phòng trong, thay y phục rồi tỏ vẻ ăn năn hối lỗi, xin được tha thứ. Musashi trông thấy mừng thầm, nghĩ rằng hẳn đã hối lỗi tự trong thâm tâm.

- Nếu ngài thực tâm mà cải tà quy chánh thì còn gì bằng. Musashi xin giữ chuyện này bí mật trong lòng.

Dengoemon nghe nói thở phào nhẹ nhõm. Rồi sai người chuẩn bị tiệc rượu khẩn khoản mời Musashi. Đêm đó hai người nói chuyện võ nghệ sáng khoái rồi Musashi nghĩ lại đó một đêm.

Rồi Dengoemon cho triệu tập bốn tên đồ đệ tâm phúc lại bàn bạc

- Tiên sinh, thật đáng tiếc.

- Không biết bọn Sandayu làm gì mà bất cẩn quá. Tên Musashi này vốn tính cẩn thận, nếu là võ nghệ thì chẳng ai địch nổi. Tuy là nói giấu chuyện này trong bụng nhưng ai biết được một lúc nào đó hẳn lại nói ra. Mà chuyện này nếu lọt vào tai người khác thì quả là lớn chuyện. Vậy có ai có kế sách gì làm hẳn câm vĩnh viễn không ?

- Đúng rồi, chúng đệ tử cũng nghĩ như vậy. Phải giết hẳn...

Rồi một tên Kuroda Ippei tiến ra nói

- Tiên sinh, hay là để mấy người chúng tôi nấp vào bóng tối, bất thành linh phóng lao vào hẳn mà giết.

- Đừng nói ngu, Musashi tính thận trọng. Cách đó không làm gì được nó đâu.

Rồi tên Oshima Gonzo lại nói

- Tiên sinh, có cách rồi.

- Cách gì ?

- Nhà ta vừa mới sửa chữa lại bồn tắm. Hay là ngày mai ta đun nước nóng, dụ hẳn vào tắm rồi ra hiệu chặn cửa, đổ nước sôi vào, chắc chắn sẽ luột chín Musashi. Cách này thế nào ?

Dengoemon nghe rồi vỗ đùi

- Hay quá, Oshima. Diệu kế, diệu kế. Hãy cho đặt tiệc rượu, ngày mai dụ hẳn uống say rồi thực hiện công phu này. Chúng bay cứ làm như vậy, như vậy....

Không ai ngờ rằng có người lại nghe thấy cuộc mật đàm này từ gian bên cạnh. Đó chính là tiểu thư Oguruma, con gái Shirakura. Nghe xong nàng lặng lẽ về phòng mà bọn Dengoemon không hề hay biết gì.

Phần thứ hai mươi tám

Ơn cứu mạng.

(Nguyên văn : **Oguruma no renjou, Musashi no funtou**)

Lại nói về bọn Shirakura Dengoemon rắp tâm hại Musashi. Hôm sau hẳn cho đặt tiệc rượu, bày vô số sơn hào hải vị thết đãi Musashi. Musashi vốn không biết có âm mưu bên trong, lại thấy nói chuyện võ nghệ nên trong lòng hào sảng mà vô tình trúng gian kế. Oguruma ở bên cạnh rót rượu nhưng nàng dụng ý không rót đầy chén mà chỉ lưng chừng, không cho Musashi vì vô ý mà mải say. Chập sau Musashi đi vào nhà vệ sinh, Oguruma lặng lẽ theo sao. Khi

Musashi ra ngoài rửa tay thì nàng nhìn bốn phía, thấy không có người nên mới đến bên cạnh

- Thưa ngài Musashi, xin ngài hãy lưu tâm. Phụ thân tôi không thực lòng hối cải đâu. Nếu như ngài lơ là sẽ ảnh hưởng đến tính mạng đấy.

Oguruma nói rất khế, đưa mắt nhìn Musashi. Musashi cũng cúi đầu đáp lễ

- Đa tạ cô nương đã nhắc nhở. Hôm nọ gặp cô nương dọc đường đã thất lễ, xin được bỏ qua.

Cả hai đều nói khe khế. Oguruma thấy đứng đây lâu tất bị chú ý nên làm ra vẻ không quen biết gì rồi trở về phòng, Musashi thì quay lại bàn rượu. Dengoemon trông thấy liền hỏi

- Miyamoto tiên sinh, vừa hay tệ xá vừa cho sửa chữa nhà tắm, nước cũng đã nấu xong. Vậy xin mời ngài

Musashi thấy thân thể đã ra đầy mồ hôi nên lấy làm mừng

-Xin đa tạ. Vậy xin phiền ngài.

Musashi lễ tạ rồi rời khỏi tiệc rượu, theo bọn môn nhân đến bên bồn tắm. Vừa mới cởi bỏ y phục bước vào bồn thì bọn chúng đóng sầm cửa lại. Oguruma từ khi cảnh giác Musashi trở về phòng thay xiêm y, quay lại bàn rượu không thấy Musashi đâu mới hoảng hồn.

- Thưa phụ thân, không rõ người khách lúc nãy đâu rồi ?

- Miyamoto hả, nó vào nhà tắm rồi. Ahahahahahaha.

Dengoemon bật cười. Oguruma lặng người rồi nhân lúc không ai chú ý lên đến bên nhà tắm. Đến nơi chỉ thấy có y phục Musashi cởi bỏ còn vắt trên sàn. Nơi cửa có ba tên vệ sĩ đứng gác. Không rõ Oguruma nghĩ gì mà lên nhặt lấy y phục Musashi rồi quay về phòng.

Lúc bấy giờ Dengoemon mình vận giáp, đầu quấn khăn, cặp bên hông giáo cán dài chín thước.

- Đến lúc rồi, ra hiệu đi.

- Dạ.

Bọn môn nhân gõ vào cửa ba bốn lượt

- Tiên sinh Miyamoto, ngài thấy thế nào ?

Đây là mật hiệu, rồi nước nóng trong ống tuôn xối xả vào bồn. Musashi thất kinh

- Đừng cho nước nóng nữa, như thế này đủ rồi.

Miệng vừa thét tay vừa gõ thành thịch vào cửa ra hiệu mở ra, nhưng chẳng một lời đáp lại, cửa chẳng mở, nước nóng vẫn tiếp tục đổ ào ào.

- Đủ rồi, xin đừng cho nước nóng vào nữa.

Mặc cho Musashi gào thét, nước nóng vẫn cứ tuôn vào ào ào. Vốn chúng định thể này sẽ nấu chín Musashi nên chẳng mấy chốc nước đã đầy bồn. Nước quá nóng nên Musashi chẳng thể đứng vững.

- Dừng lại đi, nước đủ rồi !

Lần này ra sức đập vào cửa, gân cổ mà gào thét. Nhưng cánh cửa chẳng động đậy, dường như bên ngoài chẳng nghe thấy gì nên nước sôi vẫn cứ tuôn vào ào ào. Đôi chân Musashi đỏ au như thịt luộc, lúc bấy giờ mới nhớ lại lời dặn dò của Oguruma. A thì ra là thế này sao ? Thì ra Dengoemon thua trận mà sinh hận, lập kế hại mình. Thật là kẻ quỷ quyệt !

Musashi vùng đứng dậy trong bồn nước sôi, nước vẫn cứ đổ vào. Nếu cứ đứng như thế này chẳng mấy chốc sẽ bị nó luộc chín mất. Nghĩ rồi hai tay với lấy cây cột bên góc phòng tắm, vận toàn lực rồi thét to một tiếng. Từ nhỏ Musashi đã nổi tiếng thể trạng hơn người, là quái nhi đại lực. Nay giữa ranh giới sanh tử, vận hết sức bình sinh, trở hết quái lực kéo một cái, cây cột kêu răng rắc rồi gãy đôi. Rồi hay tay ôm cột thúc ầm ầm vào cửa. Cánh cửa vốn bị chặn ngang nên lúc này kéo ngang nên không tài nào mở được. Nay thế thúc như cuồng phong nộ vũ, ầm một cái, cánh cửa vỡ toang. Musashi tay ôm trụ, nhào vọt một cái ra khỏi nhà tắm, tóc rối bời, mắt đỏ hoe, hình tướng phần nộ như pho tượng Hộ Pháp trước cổng tự viện, chân phồng rộp đỏ au như thịt luộc, cầm nghiêng cột thủ thế.

Dengoemon trông thấy chẳng nói chẳng rằng, tay cầm giáo cán dài chín thước lao vào nhắm ngực Musashi mà đâm ngay. Musashi nghiêng mình tránh khỏi thét lớn

- Đồ bỉ ổi !

Rồi một trụ giáng xuống cùng với tiếng thét. Musashi dồn hết đại lực vào cơn phần nộ khiến sọ Dengoemon vỡ tan, hai mắt vọt cả ra ngoài, máu trào ra từ mũi và miệng rồi đổ xuống tắt thở.

- Nó giết thầy ta rồi !

Bọn môn nhân ba bốn đứa thấy vậy la lối, tuốt gươm lao vào chém tới. Musashi hai tay múa cột xoay vun vút, một đòn quét ngang thì một đứa bị hất văng ra ngoài, hai đứa bị đánh gãy xương hông, hai đứa nữa bị đẩy văng vào bồn nước sôi mà chúng đã chuẩn bị để hại người. Lại thêm ba, bốn đứa nữa điên tiết lao vào liền bị đánh văng bốn phía tiền hậu, tả hữu rồi tắt thở. Musashi thể tựa A Tu La Vương, trong cơn thịnh nộ vừa đánh vừa rút ra cổng sau thì thấy Oguruma đã đứng đấy, tay ôm y phục và hai thanh gươm của mình.

- Thưa ngài Miyamoto

- Là cô nương Oguruma sao.

- Thật là không hay. Lần trước tiểu nữ có bầm với ngài hãy để tâm chính là chuyện này. Lúc tiểu nữ định tìm cách phá giải thì chẳng hay ngài đã vào nhà tắm rồi. Tiểu nữ biết được thật là hải hùng, nay mang y phục đến cho ngài.

- Xin đa tạ cô nương.

Musashi nhận lấy kiếm, nhanh chóng vận lại y phục. Trong khi đó Oguruma nhìn thấy đôi chân bông rất liền xé bỏ dải đai thắt lưng rồi đưa cho Musashi

- Xin ngài hãy dùng cái này mà băng vết thương lại....

Musashi nhanh chóng xé vài băng bấp chân đã phồng rộp, ánh mắt như muốn cảm tạ Oguruma.

- Cô nương Oguruma, đa tạ cô nương đã tử tế nhiều điều với Musashi . Kể bí ối chính là Dengoemon, nhưng dù gì vẫn là thân phụ cô nương. Kể sát hại thân phụ cô nương không ai khác chính là Miyamoto Musashi Masana này...

Oguruma không đợi nói hết liền cắt ngang

- Không, tuy gọi là phụ thân nhưng Oguruma chẳng phải người nhà họ Shirakura mà chỉ là thân phận dưỡng nữ. Oguruma quyết không bao giờ dám hận ngài. Oguruma định đánh liều xin ngài cho đi theo nhưng nay đành phải cáo biệt tại đây. Chỉ mong ngài đừng quên rằng tại làng Tsuyama xứ Mimasaka, có tiểu nữ Oguruma là con gái tư tế Shiratori Hyogo giữ đền thần Hachiman luôn mong đợi ngài.

Nói rồi vé mặt gương ngùng ngược nhìn Musashi.

- Ôn cứu mạng của cô nương hôm nay Musashi quyết chẳng dám quên. Vậy xin từ biệt cô nương.

- Vâng, xin ngài đi đường cẩn thận.

Musashi thi lễ từ biệt rồi lê cặp chân đã sưng tấy rời khỏi võ đường Shirakura. Oguruma dõi trông theo một lúc lâu rồi bất giác đổ lệ, từ đấy không còn ở nhà Shirakura nữa mà quay về nhà phụ thân ở Sakushu Tsuyama.

Ngày hôm sau thì tin đồn cả võ đường Shirakura bị giết thê thảm bay đến khắp nơi trong thành nhưng không một ai biết rằng vì chúng rắp tâm hại Musashi mà phải chịu kết quả ngược lại.

Musashi vì vết thương ở chân nên không đi xa được đành phải tìm đến lương y xin điều trị. May thay được trị liệu đầy đủ nên chỉ khoảng nửa tháng là khỏi hẳn, định bụng đến Tsuyama tìm đền thờ Hachiman gặp cha con Oguruma mà tạ lễ nên rời khỏi thành Okayama nhằm hướng Mimasaka mà đến. Khi đến Tsuyama thì bỗng nghe có tin đồn vùng này xuất hiện quỷ Thiên Cầu hay chém người qua lại vào ban đêm nên định bụng sẽ thổi trị nó trừ hại cho dân, làm món quà đến tặng Shiratori.

Phần thứ hai mươi chín

Quỷ Thiên Cầu xuất hiện.

(Nguyên văn : **Tengu shutsugen no uwasa**)

(*) Sakushu Tsuyama vốn là vùng cai quản của chúa Mori Dainaiki bỗng lộc mười vạn thạch gần đây bỗng lan truyền tin đồn có quỷ Thiên Cầu (Tengu) xuất hiện về đêm rình chém người đi đường. Dân gian truyền rằng quỷ Thiên Cầu là loài yêu quái thông thông biến hóa, mặt đỏ mũi dài, tự do bay lượn trên không và ẩn sâu trong núi, chuyên làm hại những kẻ chẳng may sa chân vào chốn rừng thiêng nước độc. Tự trung thì Thiên Cầu là loài xấu xa hại người, nhưng cũng có những loài Thiên Cầu tốt bụng ưa cứu giúp chúng sanh. Truyền thuyết nói rằng ngày xưa anh hùng Minamoto Yoshitsune thời bé được quỷ Thiên Cầu truyền dạy võ nghệ trong chùa Kurama nên sau mới lập nên công lớn, đánh đổ nhà Taira chuyên quyền. (*)

Khi Musashi vào thành Tsuyama thì tìm đến quán trọ Minoya.

- Xin làm phiền

- Vâng, xin mời quý khách

- Đêm nay xin đến làm rộן quý quán...

- Đa tạ quý khách, ngài đến một mình thôi à. Xin đa tạ, đa tạ, mời ngài vào...
Này, mang nước rửa chân ra đây mau!

Con hầu đem nước rửa chân ra. Musashi cởi bỏ dép rơm, lặng lẽ rửa chân rồi bước lên thềm, theo người tổng quản tên là Genpachi vào phòng trong. Chập sau thì thấy chủ quán trọ là Sahei đến chào hỏi.

- Đa tạ quý khách đã đến tề quán, tôi là Minoya Sahei, người trông coi ở đây. Xin ngài cứ tự nhiên.

- Người là chủ nhân ?

- Vâng, là Sahei đây ạ.

- Ủ ta đã nghe nói chủ quán là người dễ gần nên mới tìm đến đây.

- Xin đa tạ. Trông dáng ngài là một võ gia. Dám hỏi có phải ngài là kiếm khách tu hành võ nghệ....

- Ừm, người biết rõ quá nhỉ.

- Không dám, chẳng qua là vì cái nghề mọn này... Xin thất lễ, dám hỏi võ gia ngài tên gì....

Nghe hỏi tên, Musashi bỗng bật cười.

- Thực chẳng đáng gì phải xưng tên, nhưng được hỏi mà từ chối kể cũng không phải phép. Ta là Oishi Gorota.

- Dạ, Oishi Gorota.... cái tên nghe mạnh mẽ nhỉ....

- Mà này, ta nghe nói gần đây dưới thành có quý Thiên Cầu xuất hiện, có đúng vậy không ?

- Ấy ấy, thưa võ gia, xin ngài cẩn trọng hơn trong lời nói. Xin ngài đừng có gọi ngài Thiên Cầu là Thiên Cầu, lại đừng to tiếng như thế chứ.

- Nó là Thiên Cầu thì ta gọi là Thiên Cầu chứ sao.

- Ấy ấy, xin ngài đừng gọi là Thiên Cầu nữa. Chẳng may ngài Thiên Cầu nghe được thì khốn. Hãy gọi là ngài Thiên Cầu....

- Ahahahahahaha người nói chuyện quái gì thế? Ta ghe nói Thiên Cầu hay xuất hiện ở rặng cây tùng dưới thành, có đúng không ?

- Nguy nguy, xin ngài đừng ăn nói như thế. Ngài Thiên Cầu thường hiện ra dưới rặng cây tùng chém người qua lại.

- Haahaha, tên quý này bậy quá.

- Vâng, thật là khủng khiếp.

- Hahaha, nó thường hiện ra lúc nào ?

- Hể mặt trời vừa lặn là ngài xuất hiện.

- Con quý này đoán khí thật. Này, rặng cây tùng cách đây xa không ?

- Dạ không, cứ theo con phố này đi thẳng theo hướng bắc, gặp chỗ cụt thì rẽ sang trái, đi một lát nữa thì thấy.

- Hóa ra cũng không xa lắm.... Này chủ quán, này giờ uống cũng nhiều rồi, để ta ra ngoài hóng gió một lát.

- Hà, ngài ra ngoài à?

- Ừm, ta đi một lát rồi về ngay.

- Xin đừng đi!

- Tại sao ?

- Tại sao à, tại vì ngài Thiên Cầu xuất hiện nên ở Tsuyama này hể trời tối là không ai dám ra đường. Bây giờ trời đã tối rồi, lúc ngài đi ngộ nhỡ gặp ngài Thiên Cầu thì xem như hết, rồi còn bị chém nát, phanh thây nữa. Có chuyện gì xin ngài để đến sáng mai....

- Ahahahahaha, đừng lo cho ta. Chỉ đi một lát rồi về ngay.

- Thưa võ gia, thế ngài định đi đâu ?

- Đến rặng cây tùng.

- Hà?

- Đến rặng cây tùng thời trị Thiên Cầu.

- Nói, nói bậy ! Ngài đừng đùa thế chứ. Cho dù ngài võ nghệ cao cường đến đâu cũng không phải là đối thủ của ngài Thiên Cầu. Ngài đến đó là xem như đi nạp mạng.

- Đừng có lo, ta trị nó một lát rồi quay về thôi.

- Trị một lát.... chẳng hay ngài Thiên Cầu nghe được, nổi giận đùng đùng thì ngài chết không toàn thây. Lời ngài nói chẳng dám cãi, nhưng như thế sẽ làm liên lụy đến chúng tôi...

- Liên lụy như thế nào ?

- Nếu như ngài bị xé xác, thứ nhất là tiền trọ đêm nay, lại còn tiền trà rượu lấy ai trả thay, thứ hai là thi hài của ngài cũng không thể không....

- À quả nhiên là vậy. Như thế làm phiền người quá, chờ chút.

Musashi lục trong túi một lát rồi lấy ra một bọc đặt trước mặt Sahei.

- Đây chủ quán, trong bọc này có năm mươi lượng.

- Dạ.

- Ta gửi ở đây, nếu có mệnh hệ gì thì chắc chỗ này cũng đủ. Nếu không đủ thì ta còn để hành lý ở đây, người cứ bán quách đi là xong.

- A thế thì xin đa tạ võ gia.

- Cái gì ?

- Đã nhận được nhiều thứ quý giá, xin đa tạ ngài.

- Đây, còn sớm quá đây. Ta đâu có cho người ngay. Ta nói nếu như có chuyện gì thì mới...

- Không ạ, cũng giống như là đã nhận được rồi mà thôi. Ngài đến rặng cây tùng thì chắc chắn... mà thôi xin ngài đi ngay cho, đa tạ một lần nữa....

- Ahahahahaha đúng là kẻ thực dụng.

Musashi cười to rồi với lấy hai thanh kiếm lớn nhỏ.

- Đây chủ quán, ta đi đây.

- Vâng, xin ngài cứ đi. Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô....

- Đây, ta đã chết đâu.

Musashi mượn đôi giày cỏ rồi thông dong rời khỏi quán trọ Minoya.

Phần thứ ba mươi

Takenouchi Kaganosuke

Thành chủ Tsuyama là Mori Dainaki bỗng lộc mười vạn thạch, tuổi đời tuy còn trẻ nhưng lại vô cùng yêu thích võ nghệ. Nhưng ngài yêu thích võ nghệ đến chừng nào thì tính khí cũng hoang dã, thô lỗ đến chừng ấy. Bên cạnh ngài có bọn tổng quản Arakawa Tajima luôn rắp dã tâm một tay thao túng nhà Mori, bành trướng thế lực nên đã kết bè kết đảng với bọn vô lại, xúi giục chúa Dainaki vốn còn trẻ làm nhiều điều càn rỡ. Mục đích của chúng là đầu độc ấu chúa, làm Dainaki trở nên trụ lạc và bị dân chúng căm ghét. Chúa Mori tuổi trẻ ít nghĩ ngợi nên không nhận ra điều này, một điều, hai điều đều làm theo lời Arakawa nói. Vì thế mà bọn gia thần có chút lương tri đều cảm thấy chán nản và đau khổ.

Rồi chúa Mori Dainaki dẫn hai, ba tên gia thần ban đêm lên ra ngoài thành chém người qua lại, gọi là thử kiếm. Đây cũng chính là gian sách của bọn Arakawa nhằm làm chúa hư hỏng thêm. Hễ cứ trời vừa tối là chúa dẫn theo ba tên xuống dưới thành, nấp trong rặng cây tùng.

- Nè, Hikohachi !

- Dạ, có chuyện gì ạ ?

- Sao không ai qua lại thế này?

- Dạ bọn nó sắp đến rồi ạ. Xin chúa công cứ đợi thêm lát nữa, đợi trời tối hẳn. Bây giờ mà chém người thì tất có kẻ nhìn thấy.

- Ờ nhỉ.

Cả bọn đợi một lát thì trời tối hẳn. Đẳng xa hắt lên ánh đèn lồng le lói.

- Chúa công, đến rồi kìa.

- À, ngọn đèn đó hả.

Chẳng đợi bao lâu là thấy một gã đàn ông chừng bốn mươi, ra dáng là thường dân trong thành tay xách đèn lồng bằng qua rặng tùng.

- Eitt !!!

Một tiếng thét vang lên cùng với ánh thép loáng lên trong đêm. Kẻ xấu số chẳng kịp thối lui, kêu lên một tiếng rồi đổ sập xuống.

- Chúa công chém hay lắm, chém hay lắm.

- Ừm, một nhát là xong. Hay nhỉ.

Chà, hay nhỉ. Thế là cả bọn đêm nào cũng phục dưới rặng tùng, lấy việc chém người làm vui. Chẳng bao lâu thì chuyện này gây xôn xao trong thành. Một truyền mười, mười truyền trăm, trăm đồn ngàn.

- Này Kichibei, nguy rồi.

- Ừ nguy thật rồi. Cứ mỗi đêm là có người bị chém trong rặng tùng. Thật là kỳ quái.

- Theo như lời bọn sống sót chạy về thì chúng thấy cái gì đó như quỷ Thiên Cầu.

- Thiên Cầu hả... bọn quỷ đó sống trong núi mà. Chà, chắc là trong núi hết săn mồi được rồi nên nó mới hiện ra trong rừng tùng.

- Ừ, mà hình như chẳng phải một mà là ba con quỷ.

- Hà, ba sao. Một con đã ghê rồi, ba con là nguy thật rồi. Cái kiểu này thì trời tối không nên ra đường nữa.

- Ờ, không nên ra đường ban đêm nữa.

Tự trung là câu chuyện cứ thế mà truyền từ miệng anh Ất sang tai anh Giáp, cứ thế mà đồn ầm lên rằng có Thiên Cầu xuất hiện. Mặt trời vừa lặn là dân trong thành ai cũng đóng kín cửa chẳng dám ra đường, đừng nói là đi ngang qua rặng tùng. Đêm nay chúa Mori Dainaiki dẫn theo Yamada Hikohachi, Niida Gonbei, hai tên môn hạ đến phục trong rặng tùng như mọi khi.

- Nay Hikohachi, không biết đêm nay ra sao nhỉ. Hai đêm nay không chém được đứa nào ta ngứa tay lắm rồi. Tại sao không thấy ai qua lại nhỉ?

- Thưa chúa công, chắc là dân trong thành sợ tin đồn Thiên Cầu xuất hiện trong rặng tùng nên không dám ra đường.

- Haha, chúng không biết là ta mà cứ ngỡ là Thiên Cầu sao.

- Dạ.

- Thế thì chắc ta là Thiên Cầu.

- Dạ, chúa công mạnh vô địch như Thiên Cầu.

- Hừ, bọn dân đen sợ cũng là phải. Nhưng hai ngày rồi mà không được chém ta thấy chán quá. Giá mà đêm nay có đứa đi qua.

- Dạ.

Bọn chủ tớ đương thì thăm trò chuyện thì bỗng dưng xa vang lên tiếng hát. Tuy còn rất xa nhưng trong đêm tịch mịch, bốn bề lặng ngắt như tờ nên nghe rất rõ. Thì ra là một bài hát về quỷ Thiên Cầu chùa Kurama.

- Chúa công, đến rồi !

- Ừm, nó vừa đi vừa hát.

- Dạ, chính xác là vậy.

- Chà, lâu quá nhỉ.

Rồi người kia càng lúc càng đến gần. Trông kỹ thì là một võ sĩ bịt mặt.

- Chúa công, là một tên võ sĩ.

- Võ sĩ hả, hay là bọn gia thần ?

- Dạ không, bọn gia thần cũng sợ Thiên Cầu nên không dám ra. Chắc là tay võ sĩ giang hồ từ nơi nào đến.

- Ừm, còn gì bằng. Lâu nay cứ chém bọn thường dân thì chán quá. Hôm nay gặp võ sĩ thì hay quá, hẳn là nó có chút nghề.

- Dạ vâng.

- Hay lắm, để ta thử xem. Ồ, cánh tay ta đang rung lên vì cảm động kìa.

- Dạ, nhưng xin chúa công cẩn thận. Nó chẳng phải tầm thường như bọn dân đen.

- Ừ. Đến nhanh lên, đừng lè mề nữa.

Cả bọn giương kiếm vào thế thủ, người võ sĩ kia dường như không hay biết gì, vừa đi vừa hát. Khi vừa đến rặng tùng thì một tiếng ra hiệu, cả bọn xông ra vây lấy người kia rồi lập tức tiếng gươm chém gió rít lên. Cứ ngỡ người võ sĩ bị chém làm đôi, không, người kia chỉ nhẹ nhàng búng mình tới trước đến bảy, tám mét. Dainaiki trông thấy thất kinh, xông vào chém lần nữa nhưng người kia cũng nhẹ nhàng uốn mình tránh khỏi. Bọn Yamada, Niida cùng hét lớn từ hai bên tả hữu xông vào nhưng người kia cũng nhẹ nhàng tránh được, rồi ngay lập tức thân thể Yamada Hikohachi bị ném ra xa bốn mét cùng với một tiếng thét động trời. Tiếp theo là Niida Gonbei bị chộp trúng hông rồi văng ra xa như Yamada. Hai đứa bị ném ra xa, bất tỉnh lập tức.

Dainaiki trong lòng hỗn loạn, nhưng vốn tính khí cương nghị nên cố lần ra sau lưng người kia, thét lớn

- Đồ vô lễ !

Thét rồi một kiếm chém xuống. Nhanh như chớp, võ sĩ bịt mắt tránh đòn trong gang tấc rồi thấy Dainaiki bị đánh ngã ra đất. Vừa lồm cồm ngồi dậy thì người kia đã trèo lên lưng như thể người cưỡi ngựa.

Người võ sĩ này là Takenouchi Kaganosuke Hisayohi, danh nhân phái nhu thuật Takenouchi và là con trai của Takenouchi Hitachinosuke Hisamori, vốn cũng là gia thần của chúa Mori Dainaiki. Hitachinosuke là một thiên tài đánh Jitte, một thứ võ khí ngắn có ba ngành rất phổ biến ở vùng Okinawa và Kogusoku, một loại đoản kiếm. Nhưng Kaganosuke lại theo tu hành môn nhu thuật và sau này lập ra phái Takenouchi. Cả hai cha con Takenouchi đều một lòng trung thành sắt son với nhà Mori, một lòng quyết tâm trừ gian thần Arakawa, ngầm bảo vệ chúa Mori Dainaiki. Gần đây bỗng nghe có tin đồn Thiên Cầu chém người dưới thành, Takenouchi đoán rằng đây là gian sách của bọn lộng thần nên bí mật lén ra ngoài thối trị quý Thiên Cầu. Nhưng do Kaganosuke bịt mắt nên chúa Mori không nhận ra đó chính là gia thần của mình.

- Ớ-m. Xuống ngay, đồ vô lễ !

- Ké vô lễ chính là người! Có phải người chính là quý Thiên Cầu hàng đêm ra đây dọa người ta không ?

- Ớ-m, buông ra ngay !

Dainaiko dồn hết sức bình sinh toan bật dậy nhưng không sao cựa quậy được. Trên lưng như có tảng đá ngàn cân đè lên.

- Xuống ngay, ta là Dainaiki đây !

- Cái gì, Dainaiki... câm ngay. Dainaiki chính là chúa công ta, thành chủ Tsuyama này. Lại còn dám mạo danh chúa, thật không thể tha. Để ta lấy đầu người mới nghe.

Vừa nói vừa đưa hai tay xiết cổ Dainaiki.

- Ớ-m, Ớ-m. Ngạt, ngạt thở quá. Ta là Dainaiki...đây, tha, tha cho ta...

- Láo toét. Dainaiki là chúa thành Tsuyama, há nào lại đương đêm chém người sao. Chà thẳng nào mạo danh chúa làm chuyện càn rỡ. Ngộ nhỡ bọn thường dân biết được, lọt đến tai ngài thì thật không hay. Thẳng khốn này giả danh chúa Mori thật đáng ghét, hôm nay ta đến đây đánh một trận cho người chừa đi. Nếu người cải tâm làm người lương thiện thì ta tha cho, còn nếu vẫn tiếp tục chém người, dọa dân đen thì để ta lấy đầu người !

Nói rồi hai tay xiết mạnh cổ Dainaiki hơn nữa.

- Ặc..Ặc... ta không tốt. Từ nay không dám chém người nữa...Xin tha cho...

- Có chịu cải tâm không ?

- Chịu cải tâm...

- Nếu chịu cải tâm thì ta tha cho.

- Ặc, chết ngạt mất. Người là ai ?

- Ta là Thiên Cầu sứ giả của thần Konpira núi đầu voi Sanuki.

- Ha, là Thiên Cầu thật à...xin tha mạng.

- Nếu đã cải tâm thì ta tha cho. Từ rày về sau chớ có làm điều xằng bậy. Hể mà tái phạm là ta lập tức rút đầu người ra khỏi cổ ngay.

Kaganosuke leo xuống, Dainaiki lồm cồm bò dậy, lau chùi gươm tra vào vỏ. Trong lúc đó thì Kaganosuke nhanh tay điểm huyết đánh tỉnh bọn Hikohachi và Gonbei. Hai đứa mở mắt nhìn dáo dạt.

- Này bọn khốn kiếp !
- Dạ, xin ngài tha mạng.
- Chúng bay có tiếc mạng sống không ?
- Dạ, tiếc.

- Nếu chúng bay biết tiếc mạng sống thì bách tính cũng tiếc mạng sống. Chúng bay chém không biết bao kẻ qua lại, mạng của những người đó lấy gì đền đáp đây? Để hôm nay ta nhờ đầu chúng bay mà tạ tội vậy.

- Xin ngài khai ân tha cho.. nếu bị nhờ mất đầu thì làm sao thấy đường mà đi.

- Lũ khốn kiếp, từ rày về sau mà còn tái phạm là ta quyết lấy đầu không tha. Từ nay thì chừa nhé.

- Dạ, chúng tôi quyết không dám tái phạm... xin ngài tha cho.

- Thôi ba đứa chúng bay cút khỏi đây ngay !

- Đa tạ đã tha mạng.

Rồi chủ tớ ba người bển lên rút lui, nhắm hướng thành mà chạy. Kaganosuke trông theo không khỏi bật cười, phủ bụi quân áo toan bước đi.

Lúc này có người nấp trong bóng tối quan sát hết mọi chuyện từ đầu chí cuối. Đó chính là Miyamoto Musashi Masana sau khi rời khỏi quán trọ Minoya đến rặng tùng định bụng thối trị Thiên Cầu.

- Thiên Cầu, đợi đã!

Bị gọi, Kaganosuke dừng bước giây lát rồi lại toan bước đi.

- Này này, ta đã bảo là đợi đã, không dừng hả Thiên Cầu.

Nói rồi xấn tới nắm lấy vạt áo của Thiên Cầu toan kéo lui. Takenouchi Kaganosuke nghĩ thầm trong bụng

- Chắc gã Samurai này cũng đã nghe đồn Thiên Cầu xuất hiện. Hẳn chẳng sợ sệt gì mà còn dám gọi Thiên Cầu đứng lại, ắt cũng là kẻ có chút tự mãn võ nghệ. Hay lắm, để ta thử xem tay nghề hẳn đến đâu.

Kaganosuke tuy tuổi trẻ nhưng là người hào đảm, nghĩ rồi vận lực vào chân bước tới, lần tay phải ra sau lưng chộp lấy cổ tay Musashi đang nắm vạt áo. Thân thể Kaganosuke dường như thu nhỏ lại.

- Eit !!

Thét một tiếng, Kaganosuke bung ra như lò xo, chỉ thấy thân thể Musashi bay qua đầu Kaganosuke văng ra xa bốn mét. Cứ tưởng là bị hất xuống đất bất tỉnh nhưng nào ngờ chỉ thấy Musashi bung mình lộn vòng, đáp nhẹ nhàng xuống đất như con mèo nhảy từ trên cao xuống. Kaganosuke lấy làm chột dạ. Đây chẳng phải là kẻ tầm thường, nghĩ rồi thận trọng đứng thủ thế. Chỉ thấy Musashi cười nói

- Này Thiên Cầu, để ta đáp lễ

Nói rồi lao tới như chớp, một tay chộp lấy ngực áo Kaganosuke rồi thét một tiếng, lần này thì Kaganosuke bị ném ra xa. Nhưng cũng chỉ lộn một vòng rồi đáp xuống đất nhẹ nhàng. Musashi toan xông vào nữa nhưng bỗng chững lại.

- Công phu tuyệt hảo ! Xin cứ bình tĩnh.

Kaganosuke nghe nói cũng dừng bước,

- Công phu của các hạ cũng không kém...

Nói rồi tiến lại gần thi lễ. Musashi nhìn chăm chú vào mặt Kaganosuke trong bóng tối rồi nói

- Từ đầu tại hạ đã được chứng kiến tài nghệ của các hạ trừng trị ba tên vô lại kia. Thật là cảm phục. Lúc này đã thất lễ gọi là Thiên Cầu, lại còn có ý mạo phạm, thật không phải. Các hạ tuy tuổi trẻ nhưng nội lực thâm hậu, dám hỏi có phải là môn đệ của tiên sinh Takenouchi Hitachinosuke trong thành không ?

Lời nói lễ phép, giọng điệu đường hoàng nên Kaganosuke cũng vội vàng đáp lễ

- Không dám, tại hạ chính là con trai của Takenouchi Hitachinosuke, tên là Domyo Kaganosuke Hisayoshi.

Musashi nghe nói gật đầu

- Quả nhiên là quý tử của tiên sinh Hitachinosuke. Quả là hổ phụ sanh hổ tử.

- Không dám, các hạ là...

- Tại hạ vốn là gia thần của chúa Kato Kiyomasa, thành chủ Kumamoto xứ Higo, tên là Miyamoto Musashi Masana.

Kaganosuke nghe nói giật mình

-Ồ, hóa ra là tiên sinh Miyamoto, ngưỡng mộ cao danh đã lâu nhưng nay mới được diện kiến. Tiểu sinh thật có mắt không trông, đã mạo phạm đến tiên sinh, xin được lượng thứ.

- Không không, kẻ thất lễ chính là tại hạ, xin các hạ bỏ qua cho.

- Thế, tiên sinh làm sao phải đến đây ?

- À chẳng qua là lúc vào thành Tsuyama có nghe tin đồn Thiên Cầu hại người. Tại hạ đồ rằng đây là do bọn võ sĩ giang hồ làm bậy nên định bụng dọa chúng một trận, cũng là cái nghĩa cứu nạn dân lành. Lúc này nấp trong bóng tối đã bá kiến tài nghệ của các hạ, trong bụng vô cùng cảm phục.

- Thật không dám...Thật là may mắn được diện kiến tiên sinh ở đây. Hay là chúng ta cùng đến chỗ tiểu sinh.

- Đa tạ hảo ý, nhưng đêm khuya không dám làm rộn quý quán. Sáng mai xin được đến bá kiến tiên sinh.

- Thế thì theo ý tiên sinh. Tiểu sinh xin đợi.

Rồi hai người thi lễ từ biệt, ai về đường nấy.

Phần thứ ba mươi một

Con ma có chân.

(Nguyên văn : **Ashi no aru Yurei**)

Lại nói về Sahei chủ nhân của quán trọ Minoya trong thành Tsuyama.

- Nay quán gia, nay Genpachi.

- Há.

- Đã đóng cổng được rồi đấy.

- Nhưng mà còn một người khách ra ngoài chưa trở về mà.

- Ai thế ?

- Là vị võ gia lúc chiều.

- A người đó không về đâu.

- Chắc là sắp trở về thôi.

- Cái gì mà sắp chứ, giờ này chắc là chết rồi.

- Chết rồi ư... nghĩa là sao ?

- Là sao là làm sao ? Người chẳng chịu suy nghĩ gì cả. Người xem khắp trong thành này có ai ra khỏi nhà lúc chiều tối không ? Thế mà hấn lại cả gan ra đường vào giờ này, lại còn nói là đến rặng cây tùng thối trị Thiên Cầu nữa.

- Thế thì nguy thật rồi. Nếu như bị ngài Thiên Cầu xé xác và người ta biết được người này đã trọ ở quán Minoya thì chúng ta không tránh khỏi liên lụy. Sao ông chủ không cản lại ?

- Nay Genpachi, đừng có lớn tiếng chứ. Ta đã hết lời can ngăn nhưng nào có được. Mà chẳng sao, có liên lụy gì cũng có thiệt đâu nào. Hấn nói nếu có mệnh hệ nào thì nhờ ta lo ma chay và để lại năm mươi lượng đây này.

- Hà, thế sao. Chà đúng là người mất trí. Mà ông chủ, thế này thì tôi không thể nào im được...

- Cái gì ?

- Cái gì là sao, ngài được năm mươi lượng thì tuy chẳng lớn gì nhưng cũng chia cho tôi hai mươi lượng chứ.

- Đừng có nói đùa. Người lúc nào cũng là đùa tham lam. Hai mươi lượng ở đâu mà cho người chứ. Nhưng thôi cũng đã nói chuyện này với người rồi, năm lượng vậy.

- Ngài đừng có nói đùa. Thế ai đã mời gã đó vào đây trọ ? Nếu như không có tôi mời vào thì ngài làm gì có năm mươi lượng. Hãy cho tôi hai mươi lượng.

- Làm gì có. Năm lượng thôi.

- Không, hai mươi lượng. Nếu không cho thì thôi, cũng được. Rồi ngày mai khắp thành Tsuyama này thiên hạ sẽ biết rằng đêm qua chủ quán trọ Minoya này làm thế này, thế này mà có được năm mươi lượng.

- Nay, này người định làm thế thật sao?

- Làm thế thật. Hai mươi lượng hay là để thiên hạ biết chuyện?

- Chà, chà. Thôi được, này thì hai mươi lượng.

- Đa tạ, đa tạ. Ông chủ đúng là người rộng lượng. Để tôi ra ngoài đóng cổng đã.

- Ừ, đóng ngay đi, đóng ngay đi.

Genpachi ra ngoài đóng cổng rồi trở vô, hai thầy tớ cùng trò chuyện bỗng dưng có tiếng đập rầm rầm ngoài cổng.

- Nay Genpachi, hình như có ai đang gọi cổng.

- Thế à, giờ này làm gì có khách nhỉ.

Rầm rầm, rầm rầm. Bên ngoài vang lên tiếng gọi

- Nay này Minoya, mở cổng nhanh lên. Làm gì mà đóng sớm thế.

- Nguy to, nguy to rồi ông chủ. Vị võ gia lúc chiều đã trở về.

- Sao, gã Samurai....
- Này này, mở cổng nhanh lên. Ta về rồi đây.
- Á, đúng là gã đó.
- Mà thưa ông chủ, giờ này mà trở về thì đúng là lạ lùng. Bỗng chốc năm mươi lượng lại biến mất như có ma vậy.
- Này này, sao không mở cổng hả !
- Rầm rầm, rầm rầm, thành thịch.
- Này Genpachi, ra mở cổng xem sao.
- Thôi ông chủ cứ ra mở đi.
- Cái gì, thẳng này lại dám....
- Thẳng này thì sao, bình sinh thẳng này ghét nhất là ma với muỗi.
- Thôi đi ngay đi !
- Genpachi luống cuống ra đi ra ngoài.
- Dạ, dạ, mở ngay đây ạ.
- Sột soạt sột soạt, rột roạt, cánh cổng mở ra.
- Sao không mở ra sớm hả ?
- Dạ dạ, ngài đến quấy nhiễu là chuyện đương nhiên, nhưng ngày rằm tháng bảy tới Genpachi này và chủ nhân xin hồi hướng công đức cho linh hồn ngài được siêu thoát. Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô...
- Ahahahahaha người lắm bầm cái gì vậy? cái gì mà quấy nhiễu với không quấy nhiễu. Sao lại đóng cổng sớm thế ?
- Ta sợ để các người đợi lâu tội nghiệp nên vội vàng về ngay đây.
- Dạ dạ, lễ Vu Lan vừa mới qua, xin ngài đợi đến rằm tháng bảy năm sau....
- Người nói gì thế, ta là người chứ có phải ma đâu.
- Dạ... nhưng mà không có chân.
- Đây chân đây, hai chân luôn này.
- A quả nhiên là ngài đã trở về vô sự, mà gần đây hình như ma cũng mọc chân nữa....
- Người nói cái quái gì thế. Quỷ Thiên Cầu bị trừng trị rồi.
- Dạ, dạ... bị trừng trị... Này ông chủ ơi, bị trừng trị rồi.
- Ừm, có ổn không?
- Dạ ổn ạ.
- Thế à... Thưa võ gia, xin cầu cho linh hồn ngài được siêu thoát.
- Cái gì, đến người mà cũng ghĩ rằng ta bị Thiên Cầu giết chết sao? Sự thật là Thiên Cầu đã bị thối trị dưới rừng tùng rồi.
- Hà, hà
- Có những ba đứa, từng đứa một bị bẻ gãy mũi, vật mất cánh nên bọn chúng khóc lóc rồi bỏ chạy rồi.
- Hà, thật không ?

- Ta lại nói dối sao. Ngày mai chúng không ra nữa đâu.... Mà này chủ quán, mau đưa lại cho ta.

- Là cái gì ạ ?

- Đừng có vờ vịt, năm mươi lượng ta gửi chỗ người, mau trả lại đây.

- Aa, ngài lấy lại à.... Nhưng võ gia, tiền công trông coi giúp là năm lượng.

- Đừng có tham lam, mau trả lại đây.

- Dạ, dạ... Này Genpachi, năm mươi lượng tự dưng biến mất tiêu. Hình như ngài Thiên Cầu hôm nay không được khỏe... Mà võ gia, kể từ hôm này ngài Thiên Cầu không xuất hiện nữa chứ ?

- Ừ, nó không dám ra nữa đâu.

- A, thế thì còn gì bằng.

Đêm đó Musashi ngủ lại quán trọ. Sáng hôm sau,

- Xin làm phiền !

- Xin mời khách quan vào.

- Tại hạ là người trong thành, tên là Takenouchi Kaganosuke. Hiện có tiên sinh Miyamoto Musashi Masana đang ngụ tại quý quán, xin vui lòng cho tại hạ diện kiến.

- Khách quan đã cất công đến đây, nhưng quả thực là tiên sinh Miyamoto Musashi gì đó không có trọ ở tệ xá.

- Chắc chắn là có. Chính là vị tráng sĩ đêm qua đã đến dưới rặng tùng thối trị Thiên Cầu.

- A có, có. Đó là vị võ gia tên là Oishi Gorota.

- Ahahahaha tiên sinh lại nói đùa rồi. Vị võ gia đó vốn không phải Oishi Gorota mà là Miyamoto Musashi xứ Higo.

- Aa, tiên sinh Miyamoto Musashi,.... Nguy rồi, ông chủ ơi.

- Cái gì mà ồn ào thế ?

- Nguy to rồi, vị khách đêm qua thối trị Thiên Cầu chính là tiên sinh Miyamoto Musashi thuộc phái song kiếm mà thiên hạ vẫn đồn.

- Hả, Miyamoto Musashi sao, nguy rồi....

Thầy tớ nhà Minoya hãy đều hoảng hồn.

- Xin được diện kiến tiên sinh Miyamoto, xin các vị dẫn đường cho.

- Vâng vâng, xin mời ngài.

Cả quán trọ Minoya bỗng nhiên huyền não cả lên, thái độ chăm sóc đối với Musashi cũng đổi khác. Cả bọn kéo đến xin lỗi những chuyện không phải đêm qua. Kaganosuke đàm đạo với Musashi một lúc thì kéo về võ đường Takenouchi. Phụ thân Kaganosuke là Hitachinosuke vốn đã từng thi đấu với Musashi ở đảo Bishu Biwa, đêm qua nghe nói gặp gỡ cùng con trai dưới rặng tùng đã mừng rỡ ra mặt, sáng nay vội cho dọn dẹp võ đường sạch sẽ rồi cho Kaganosuke đến quán trọ Minoya tìm đón. Chẳng bao lâu sau Kaganosuke dẫn Musashi về đến, hai người thi lễ rồi vui mừng khôn xiết, cùng nhau hàn huyên câu chuyện kể từ lúc chia biệt trên đảo, từ chuyện này sang chuyện khác. Lại kể đến chuyện tu hành võ nghệ, cả hai nói mãi không dứt, như hai người chưa từng được nói gặp nhau. Kaganosuke ngồi nghe, lòng đầy nhiệt tâm. Đến lúc phần chẵn, Musashi nói

- Xin các vị xem vài đòn của phái song kiếm.

Nói rồi hai tay sử hai thanh mộc kiếm thi triển các chiêu thức của phái song kiếm, biến ảo khôn lường, đường kiếm đạt đến chỗ cực ý vi diệu, rớt ráo. Cha con Takenouchi mừng rỡ, tiếp đãi nồng hậu rồi mời Musashi ở lại võ đường một thời gian. Cũng từ đó chúa Mori Dainaiki cả sợ mà không dám chém người về đêm nữa.

(*) Trong phần này diễn giả Ito Mutsushio kể lại Musashi đến võ đường Takenouchi và được tiếp đãi nồng hậu, gặp hai cha con Hitachinosuke Hisamori và Kaganosuke Hisayoshi là khai tổ của phái nhu thuật Takenouchi. Nhưng theo sử liệu thì có đôi chỗ khác biệt. Tên đầy đủ của phái nhu thuật này là Hinoshita Toride Kaizan Takenouchi Ryu, một trong những phái võ cổ ở Nhật Bản (Koryu, Kobudo - Cổ Lưu, Cổ Võ Đạo) thành lập năm 1532 hay năm Tenbun thứ nhất vào tháng sáu Âm Lịch bởi khai tổ Takenouchi Chūnagon Daijō Nakatsukasadayū Hisamori, thành chủ Ichinose ở vùng Sakushu Tsuyama (gần tỉnh Okayama ngày nay). Phái Takenouchi nổi tiếng về nhu thuật nhưng thực ra đây là một phái võ tổng hợp bao gồm nhiều môn khác nhau như yoroi kumiuchi (thuật đánh vật có mặc giáp), bojutsu (Thuật đánh gậy), kenjutsu (kiếm thuật), Iaijutsu (thuật rút kiếm thần tốc), naginatajutsu (thuật đánh đao dài), hojojutsu (Thuật bắt trói bằng dây thừng), Tessen jutsu (thuật đánh quạt sắt), sakkatsuhō (thuật điểm huyết, giải mê, cấp cứu, hồi sinh),..... Nhu thuật của phái Takenouchi này đã ảnh hưởng rất mạnh đến sự ra đời của nhiều phái nhu thuật khác trên toàn Nhật Bản. Ngày nay phái này vẫn còn được lưu truyền bởi thành viên của dòng họ Takenouchi và nhiều nhóm khác bên trong và ngoài Nhật Bản.

Theo như Takenouchi Keisho Kogo Den, tài liệu ghi chép sự thành lập và phát triển của phái thì khai tổ là Takenouchi Chūnagon Daijō Nakatsukasadayū Hisamori khi ông rút vào vùng núi gần đền Sannomiya luyện tập võ nghệ trong sáu ngày sáu đêm với thanh mộc kiếm dài hai thước bốn thốn (chừng 72 cm). Đến đêm thứ sáu thì Hisamori kiệt sức và lăn ra ngủ gổ đầu trên thanh mộc kiếm. Trong giấc mơ Hisamori gặp một nhà sư tu hành trong núi (Yamabuki) râu tóc bạc phơ và Hisamori nghĩ rằng đó là hiện thân của thần Atago. Hisamori tấn công nhà sư nhưng lại bị chế ngự. Nhà sư mới nói " Khi người gặp địch thủ thì trong khoảnh khắc đó sinh tử được quyết định. Đây chính là binh pháp (Heiho, Hyoho) ". Nói rồi nhà sư bẻ gãy thanh mộc kiếm của Hisamori làm đôi và bảo rằng vũ khí dài không có lợi trong cận chiến. Nhà sư bảo Hisamori đeo hai nửa thanh mộc kiếm đã gãy đôi vào thắt lưng và gọi đó là kogusoku và dạy Hisamori thuật đánh vật khi cận chiến. Những kỹ thuật này về sau được gọi là "Koshi no Mawari". Sư còn dạy Hisamori cách bắt trói đối phương bằng dây leo trên cây rồi sau đó biến mất vào sương khói.

Con trai thứ của Hisamori là Hitachinosuke Hisakatsu trở thành chưởng môn phái Takenouchi sau khi phụ thân mất vào năm 64 tuổi. Rồi Hitachinosuke và con trai Kaganosuke Hisayoshi đem nhu thuật vào chung với những môn võ thuật khác thành một hệ thống võ đạo tổng hợp.

Phái Takenouchi nổi tiếng với những kỹ thuật nhu thuật như tehodoki (thuật khống chế và bẻ tay đối phương), ukemi (thuật té ngã), nagewaza (thuật vật, ném đối phương), kansetsuwaza (thuật bẻ loại khớp xương), atemi (thuật đánh vào yếu huyết), shimewaza (thuật xiết ngạt), newaza (thuật đè, kẹp đối phương trên đất) và Kappo (thuật hồi sinh, cứu tỉnh). Chính Hisakatsu và Hisayoshi là hai người đã phát triển các kỹ thuật tay không của nhu thuật lên đến đỉnh cao.

Phái Takenouchi tuy nổi tiếng với nhu thuật nhưng lại xuất phát từ thuật đánh đoàn kiếm Kogusoku và còn truyền dạy nhiều môn võ nghệ khác như kiếm, gậy, dây, quạt sắt, jitte, shuriken (phi tiêu), kusarigama (món binh khí mà Arima Kihei sử dụng khi đấu với Musashi trong những phần trước) và cả những vật dụng bình thường trong cuộc sống như dù, nắp nồi.... Trong số đó thuật đánh gậy bojutsu giữ một vai trò quan trọng. Bojutsu phái Takeuchi sử dụng gậy bo dài sáu thước hay shinbo ngắn hơn một ít.

Cũng như các phái võ thuật cổ khác, tuyệt học và cực ý của môn phái chỉ được lưu truyền trong dòng họ và được các thành viên trong tộc giữ gìn cẩn thận quan nhiều thế kỷ. Dưới đây là hệ phả của phái Takenouchi.

1. Takenouchi Nakatsudaiyū Hisamori.
2. Takenouchi Hitachinosuke Hisakatsu.
3. Takenouchi Kaganosuke Hisayoshi.
4. Takenouchi Tōichirō Hisatsugu.
5. Takenouchi Tōichirō Hisamasa, người mở võ đường Hirakane ở Edo.
6. Takenouchi Tōichirō Hisazane.
7. Takenouchi Tōichirō Hisataka.
8. Takenouchi Tōichirō Hisataka.

Đến đây phái Takenouchi chia làm hai nhánh là Soke (Tông gia) và Sodenken (Tông truyền gia)

Dòng Soke:

9. Ikeuchi Kamonta
10. Takenouchi Tōichirō Hisao.
11. Takenouchi Tōichirō Hisanori.
12. Takenouchi Tōichirō Hisatsugu.
13. Takenouchi Tōichirō Hisanori.
14. Takenouchi Tōichirō Hisamune. Chưởng môn phái Takenouchi hiện tại.

Dòng Sodenke

9. Takenouchi Tōjūrō Hisatane.
10. Takenouchi Tōjūrō Hisamori.
11. Takenouchi Tōjūrō Hisamitsu.
12. Takenouchi Tōjūrō Hisahiro.
13. Takenouchi Tōjūrō Hisatake

Ngoài hai dòng này, phái Takenouchi còn xuất hiện một nhánh thứ ba là Bitchū Den Takeuchi do Takeuchi Seidaiyū Masatsugu phát triển khi ông chuyển đến Okayama, thủ phủ của Bitchu, nay là phía Tây tỉnh Okayama. Tuy viết cùng chữ như phái này gọi tên mình là Takeuchi chứ không phải là Takenouchi. Kỹ thuật của phái Bitchu về tinh túy cũng như phái chính nhưng có phát triển thêm nhiều kỹ thuật mới.

Dòng Bitchu

4. Takeuchi Seidaiyū Masatsugu.
5. Yamamoto Kazuemon Hisayoshi.
6. Shimizu Kichiuemon Kiyonobu.
- ...
14. Takeuchi Tsunaichi Masatori.
15. Nakayama Kazuo Torimasa.
16. Ono Yotaro Masahito

Phần thứ ba mươi hai

Hôn ước phu phụ.

(Nguyên văn: **Fufu no yakusoku- Musashi no isshi**)

Lại nói về Musashi lưu lại nhà Takenouchi một thời gian rồi mới lễ tạ từ biệt cha con Hisamori rời khỏi thành Tsuyama, hỏi thăm đường đến đền thờ Hachiman tìm gặp cha con Shiratori. Nghe tin Musashi đến, Shiratori hoan hỉ ra đón, sau khi thi lễ buổi sơ kiến mới nói

- Lần trước vì sơ ý mà trúng gian kế của Shirakura Dengoemon, may nhờ lệnh ái Oguruma mới bảo toàn tính mệnh. Ôn cứu mạng của lệnh ái đối với tiểu sinh quyết chẳng bao giờ dám quên.

Rồi lễ phép thuật lại chuyện xưa. Shiratori nghe xong bảo

- Vốn chẳng phải chuyện gì to tát, xin ngài đừng để bụng. Ngài đến chơi thật quý hóa quá. Vậy xin cứ thư thả nơi đây một vài hôm.

Rồi tiếp đãi tử tế. Lạ lùng là Musashi không hề thấy bóng dáng Oguruma, người cứu mạng mình đâu. Nhưng vì mới đến nên không thể hỏi thăm ngay được nên đêm đó trong lòng áy náy bất an. Sáng hôm sau vẫn không thấy Oguruma đâu.

- Thưa tiên sinh, dám hỏi vì sao không thấy lệnh ái đâu. Chẳng hay là có chuyện gì ?

- Vâng, tiên sinh đã hỏi thăm. Vốn định nói cho ngài hay từ đầu nhưng vì buổi sơ kiến không tiện, Oguruma hiện đang lâm bệnh...

- Hả, lâm bệnh.... Vậy chẳng hay là bệnh trạng ra sao....

- Chuyện này.....

Shiratori Hyogo tỏ vẻ phân vân, dường như có điều gì khó nói. Suy nghĩ một hồi lâu mới nói

- Thực ra là, thưa tiên sinh Miyamoto, Oguruma ngày đêm tưởng nhớ về ngài nên đâm bệnh tương tư, gần đây lại tuyệt thực...

- Ahahaaha. Ngài lại nói đùa rồi. Ngài dạy thế cốt làm an lòng tiểu sinh có phải không.

Musashi nghe nói bật cười, trái lại Hyogo lại tỏ vẻ rất nghiêm túc.

- Không, đây quyết chẳng phải chuyện đùa. Trước khi tiên sinh đến võ đường Shirakura thì Oguruma đã được diện kiến tại quán trà dưới thành, đến khi ngài trúng gian kế của bọn Dengoemon và một mình đánh phá bọn chúng thì Oguruma cảm tâm, mong muốn trở thành thê tử của một anh hùng dũng sĩ như vậy...

- Thật không dám.

- Vì chuyện này mà Oguruma không quên được tiên sinh. Đến khi ngài gặp khổ nạn đã muốn theo ngài về đây để chữa trị thương tích nhưng dù sao đi nữa thì cũng là người giết chết dưỡng phụ nên không thể được, đành lòng chia tay. Oguruma giờ đây nó không còn thiết sống, lúc nào cũng khóc lóc khổ não mong được làm thê tử Miyamoto. Thưa tiên sinh, kẻ làm cha mẹ thì phải chiều theo con cái, đó là lẽ thường trong trời đất. Vẫn biết là quấy nhiễu ngài nhưng dám hỏi, ngài có thể lấy Oguruma làm thê tử không ?

Quả là câu chuyện bất ngờ. Trông dáng vẻ Shiratori chẳng có gì là đùa cợt cả. Musashi suy nghĩ hồi lâu mới nói

- Thưa tiên sinh, đa tạ hảo ý của ngài. Nhưng cái nghĩa này tiểu sinh xin từ chối.

- Hà, ngài không lấy Oguruma làm thê tử được sao ?

- Thưa tiên sinh, tiểu sinh vốn mang thân là kẻ tu hành võ nghệ lang bạt kỳ hồ, nay đây mai đó nên không thể dẫn theo thê tử.

- À quả nhiên là như vậy. Nhưng sau khi trở về không được sao ? Sau khi ngài đạt thành tựu thì sẽ quay lại Kumamoto đúng không, lúc đó chỉ cần ngài lưu lại đây, như vậy thì sao. Tuy chỉ là con gái một viên tư tế chẳng xứng với ngài nhưng xin ngài niệm tình mà nhận Oguruma cho. Chỉ cần một lời hứa của ngài....

Musashi nghĩ bụng Oguruma vốn có ơn nghĩa cứu mạng, lại ngày đêm thương nhớ mình nên cũng lấy làm vui, nhưng bản thân lại mang đại chí đại nguyện phải báo thù cho phụ thân. Địch thủ là Sasaki Ganryu dù gì cũng là danh nhân một phái kiếm, khi tìm được hãn không biết có hoàn thành tâm nguyện được không. Vạn nhất lại bị Ganryu giết chết thì làm liên lụy đến người thân. Và lại thân mang thê tử thì tâm sẽ chùn, tinh thần không còn cương mãnh nên chẳng thể nào hoàn thành lời hứa với vong phụ. Nghĩ vậy nên mới nói

- Thưa tiên sinh, lời nói của ngài quả thật hợp tình hợp lý nhưng Musashi này không phải hạng người có thể mang thê tử. Xin ngài hiểu cho.

- Vậy là ngài không đoái hoài gì đến Oguruma.

- Musashi quyết chẳng dám có ý đó.

- Thế thì dập đầu cầu xin một lời hứa của ngài. Chỉ cần một lời thôi, chỉ cần biết rằng sẽ trở thành thê tử của ngài thì Oguruma sẽ vui mừng mà khỏi bệnh.

Musashi bị dồn vào thế khó xử, Shiratori nói ép mãi nên cũng khó thoái thác nên mới ước hẹn rồi lưu lại nhà Shiratori một thời gian.

Oguruma nghe tin Musashi đồng ý nhận mình làm thê tử thì vui mừng khôn xiết, bao nhiêu khổ não bệnh khí tan biến hết, ngài đêm hầu hạ bên cạnh Musashi. Musashi vốn chẳng phải người gỗ đá nên giao hẹn hôn ước, cùng Oguruma kết giao tình phu phụ. Nhưng vốn mang thân đi báo thù thì cho dù có thê tử đẹp cũng không thể lưu chân lâu dài được nên ủy thác Oguruma cho Shiratori rồi lên đường rời khỏi Tsuyama. Lúc này Oguruma đã biết hỷ sự và sau khi Musashi đi khỏi độ một tháng thì đến ngày khai hoa, sanh hạ một quý tử và đặt tên là Miyamoto Hachigoro. Thiên hạ thường nói danh nhân không có hai đời nhưng nhân vật Hachigoro này không phải như vậy. Hachigoro thừa hưởng dòng máu từ cha nên sau này cũng trở thành một thiên tài kiếm thuật. Vào những năm Kan Ei, khi Tướng Quân Tokugawa đời thứ ba là Iemitsu tổ chức cuộc ngự tiền thí võ, tập trung anh hùng hào kiệt khắp các nơi lại thì người ra ứng thí không phải là Musashi Masana mà là Hachigoro này. Nhưng đây là chuyện sau này, xin để dịp khác.

Musashi rời khỏi Tsuyama lần theo con đường Kaido được xây dựng trong thời Edo, hướng phía Đông thì đến Edo lúc bấy giờ là một chốn phồn hoa đô hội mới thành lập, nơi đóng của phủ Tướng Quân Tokugawa. Đến Edo tìm hết mọi ngõ ngách nhưng chẳng thấy tăm hơi Ganryu đâu cả nên mới rời Edo, theo con đường Tokaido về hướng Tây. Một thuyết khác nói rằng Musashi đi đi lại lại giữa Edo và Kyushu đến mười mấy lần và giao chiến với các tay kiếm cự phách hơn sáu mươi lần bất bại trong khoảng thời gian này. Như vậy thì cũng dễ hiểu rằng võ nghệ của Musashi đã thăng tiến đến mức nào khi lang bạt qua nhiều vùng này.

Phần thứ ba mươi ba

Thối trị sài lang.

(Nguyên văn: **Hakone sanchu Okami taiji**)

Lại nói về Musashi sau khi rời Edo đi khắp nơi trong nước Nhật, đến nơi nào có võ đường thì xin tí thí và cũng không quên truy tìm tung tích Ganryu . Đi mãi đi mãi đến con đường Tokaido, rồi một chiều nọ băng qua vùng núi Hakone vốn nổi tiếng là hiểm trở khó đi. Kẻ bình thường thì đến chiều là nghỉ chân bên sườn núi nhưng Musashi tính hào đảm, bất chấp lời can ngăn của kẻ qua lại mà vẫn tiến sâu vào trong núi. Đến ngày nay thì vùng núi Hakone vẫn còn nổi tiếng hiểm trở, hương hồ là vào những năm Tensho đó, đi đường nào cũng là nan đạo cả. Trong núi đường như chẳng có đường mà phải dẫm lên gốc cây, bám vào vách đá mà đi. Khi vừa đến nơi gọi là thung lũng Địa Ngục thì đúng lúc vắng Dương lặn về Tây, trước mặt chẳng còn thấy gì nữa mà đường đi mỗi lúc mỗi hiểm trở. Đến như Musashi cũng cảm thấy bối rối, tự hỏi không biết mình đã lạc đường từ chỗ nào nên định thăm dừng chân nghỉ ngơi ít lâu rồi quan sát bốn phương.

A, nhìn phía trước độ sáu mét bỗng thấy một người đàn ông nằm ngủ ngay chính giữa đường đi. Trời tối trông không rõ lắm nhưng người này ra dáng là một Kumosuke, kẻ lang thang không nhà cửa chuyên sống bằng nghề khuân vác, kiêng kiệu.

- Haha, ở đây lại có người nằm ngủ thế kia thì hẳn là phía trước có đường đi. Thôi cứ thử đi xem sao.

Nghĩ rồi cất bước đi, vừa đến chỗ gã Kumosuke gối đầu nằm thì, gã đàn ông tưởng chừng như đang ngủ kia đột nhiên giơ tay nắm lấy chân Musashi. Nhưng vốn lúc nào cũng phòng bị nên Musashi nhẹ nhàng búng mình giật lui.

- Người định làm gì ?

- Làm cái gì là cái quái gì ? Chỗ này người ta đang ngủ mà người lạng lẽ bước qua đầu thế kia, là Samurai thì phải biết lễ nghĩa chứ, đồ điên.

Dường như hẳn đang nổi đóa.

- A là ta sai. Thấy người đang ngủ nên không tiện đánh thức. Xin hiểu cho.

- Không hiểu quái gì cả. Hãy chuẩn bị đi !

Vừa nói vừa xắn tới, hét to một tiếng và ngay lập tức, thân thể Musashi như bị nhấc bổng lên rồi bị ném văng ra xa. Trong nháy mắt Musashi lộn nhào đáp xuống nhẹ nhàng.

- Đây là để tạ lỗi à?

- Ahahahaha, cũng khá đấy. Bị ta ném thì những kẻ tầm thường sẽ văng xuống vực hay đập đầu vào đá mà bất tỉnh. Thế mà người vẫn tránh được lại thủ thế thế kia, hẳn là không phải hạng tầm thường. Cảm phục, cảm phục ! Võ nghệ người khá thế kia, ta bỏ qua cho đấy.

Musashi cả kinh, gã Kumosuke này lại nói là cảm phục võ nghệ nên bỏ qua cho. Hóa ra chẳng phải là một kẻ si mê võ thuật đến phát rồ sao. Mà đôi co với người rồ làm gì, nghĩ thế nên dụi nét mặt

- Xem ra người cũng là kẻ chuộng võ nghệ.

- Chuộng võ nghệ làm quái gì, nhưng nếu gặp năm sáu võ sĩ xông đến ta cũng chẳng thua.

Musashi nghe nói lại càng kinh ngạc hơn.

- Quả là không bình thường.... Nếu như người có trình độ đó sao không trở thành Samurai ?

- Ta thích làm một thằng Kumosuke hơn, tự do tự tại. Mà này, người đi đâu ?
 - Ta định đêm nay băng qua con núi này nhưng xem chừng đã lạc đường.
 - Ờ, đường núi này ngay cả ban ngày còn khó đi, huống chi là giờ này. Nếu như người nghỉ bên sườn núi có phải tốt hơn không.
 - À quả là vậy. Hình như người ngụ trung núi này ?
 - Ờ, ta có căn nhà nhỏ gần đây. Ta đợi ở đây xem có ai cần khuôn vác đồ đạc, hành lý hay dẫn đường gì không, đôi khi còn vác người thay kiệu nữa.
 - Thế thì chắc là thông thạo vùng này. Cho ta hỏi xem đi hướng nào thì dễ hơn ?
 - Vô ích thôi. Đường nào cũng nguy hiểm cả. Lại còn không biết bao nhiêu vực thẳm nữa.
 - Thế thì gay thật.
 - Hay là thế này, đến nhà ta ngủ qua đêm nay đi.
 - Đa tạ hảo ý, nhưng ta không dám làm phiền.
 - Phiền quái gì. Nếu ngủ chung trong nhà ta thì hơi chật, để ta làm cho căn nhà khác.
 - Haha, làm nhanh như vậy sao ?
 - À, mà thôi. Đi theo ta nhanh lên.
- Nói rồi cất bước đi thoan thoắt, Musashi theo sau.
- Đây là nhà ta.

Musashi nghe nói nhìn vào thì thấy một rừng đại thụ xum xuê, giữa những cành cây lại có một cành cây to lớn bắt ngang, bên trên là một căn lều tạm bợ đan từ cành cây với lá rừng có hai tầng.

- Thấy sao, ta thường ngủ ở đây. Để ta làm cho nhà người một căn.

A quả nhiên là vậy, thảo nào lại nhanh đến thế. Gã Kumosuke mang một cành cây lớn tựa lưng chững vào căn nhà gác sang mấy chạc cây khác. Rồi hẳn thoăn thoắt bẻ cành xung quanh lợp thành mái chòi.

- Xong rồi đấy, lên ngủ đi.
- A quả nhiên, đa tạ.
- Nhưng mà phải nằm yên nhé. Ngủ xấu tính xấu nết là coi chừng rơi xuống dưới.
- À nguy hiểm thật... Vùng này có ác thú gì không ?
- Có chứ sao không. Chó sói đến mấy chục con. Đang ngủ là chúng kéo đến, hú tru tru. Thịnh thoảng bọn vợnh khỉ lại đến làm phiền.
- Gay nhỉ.
- Mà sợ quái gì chứ... Thôi, làm một chén.

Nói rồi gã Kumosuke với tay lôi bình rượu treo lủng lẳng trên cành xuống, rót một thứ nước đục ra cái chén mẻ.

- Thôi, ta không uống được...
- Tiếc quá, chẳng có độc đâu mà lo.... Thôi uống một mình vậy.

Rồi gã độc ẩm một mình, trong khi đó Musashi quang sát cảnh tượng này mà lấy làm lạ.

- Thôi ngủ đi, ta cũng ngủ đây.

Nói rồi thoắt cái búng người lên "căn nhà nhỏ" của gã rồi chẳng mấy chốc đã cất tiếng ngáy như sấm.

Musashi cũng leo lên căn nhà mới dựng, nằm trần trọc mãi không sao ngủ được. Đầu óc đang suy nghĩ lung tung bỗng nghe có tiếng hú vang vọng từ xa. Định bụng hỏi thăm có phải là chó sói tru trăng hay không, rồi dần dần tiếng hú tiếng hú lại gần. Cho dù là danh nhân kiếm thuật đi nữa thì lần đầu gặp trường hợp này cũng chẳng lấy làm dễ chịu gì.

Musashi bật dậy thì thấy bên dưới là năm sáu đầu sói, hai mắt sáng như điện, vừa tru tréo vừa nhe nanh, trèo lên cây như muốn chồm tới chỗ căn nhà. Lạ lùng là bọn chúng không hề đến chỗ gã kia mà chỉ tập trung chỗ mình, chực xông vào. Musashi bật dậy, nhanh như chớp ánh thép lóe lên, một đầu sói ngay trước mặt rơi lả lốc xuống dưới. Thấy một con bị chém, thể lũ sói như hăng hơn, chúng trừng mắt, gầm gừ, tru tréo đến là dễ sợ. Musashi nhay bật khỏi cành cây, vừa đáp xuống đất là chém liền hai đầu sói nữa. Rồi không biết tự bao giờ đã có hai, ba chục con tụ tập sẵn, nhen nanh tru tréo lao về trước. Musashi trông thấy cũng hãi, vội rút đoản đao vào thế thủ thập tự. Tuy nhiên lũ súc sinh vốn chẳng biết gì nên cứ thế mà xông vào, Musashi thét to rồi chém tiền hậu tả hữu, lũ sói tru tréo. Tiếng ồn làm Kumosuke tỉnh giấc.

- A, lũ súc sinh. Này, người chém sói đấy à. Chúng nó chẳng biết sợ đâu. Cứ để chúng tru tréo, mình lờ đi thì nó cũng bỏ đi thôi. Nếu giết thì nó chỉ có đến đông hơn thôi. A, đông đủ rồi, để ta giúp một tay.

Nói rồi nhảy vọt khỏi căn nhà.

- Lũ súc sinh, chúng bây dám quấy phá khách quý của ta. Xem đây !

Nói rồi cứ tay không mà xông vào giữa bầy sói. Trong chớp mắt một con đã bị đôi tay lực lưỡng kẹp chặt cổ rồi đập đầu vào đá. Lại một con khác bị ném xuống vực. Lũ sói trông thấy lộ vẻ sợ hãi, dường như muốn nói

- Không xong, lại là thằng cha Kumosuke đó. Địch không lại đâu chúng bay, thôi rút quân.

Rồi bọn sói bỏ chạy tán loạn.

- Ahahahahahaha, chạy cả rồi. Người không sao chứ?

Musashi chùi máu, tra kiếm vào vỏ rồi đến bên Kumosuke cúi đầu thi lễ

- Xin đa tạ tráng sĩ đã ra tay cứu giúp. Lúc trước đã thấy qua tuyệt học, vừa rồi lại chứng kiến võ nghệ siêu quần của tráng sĩ. Đây quyết chẳng phải là một Kumosuke tầm thường mà hẳn là một vị võ gia phương nào. Vậy kính xin tráng sĩ cho hay cao danh, hà cứ gì phải ẩn mình trong vỏ bọc Kumosuke. Tiểu sinh là gia thần chúa Kato Kazue Kiyomasa, thành chủ Kumamoto xứ Higo, tên là Miyamoto Musashi Masana...

Kumosuke nghe nói giật mình, nhìn kỹ mặt Musashi rồi nói

- Hóa ra đây là tiên sinh Miyamoto sao. Thật kỳ lạ, không ngờ lại được diện kiến chốn này. Cũng không dám giấu, tiểu sinh là gia thần nhà Kishu, tên gọi Sekiguchi Yataro.

- Ồ, là tiên sinh Sekiguchi sao. Ngưỡng mộ cao danh đã lâu nay mới được diện kiến. Lúc này đã thất lễ với tiên sinh, xin bỏ qua cho.

- Không không, đây mới chính là kẻ thất lễ. Ăn nói cứ như hạng điền phu dã nhân, xin tiên sinh đừng để bụng.

- Mà tại sao tiên sinh lại cải trang thành như vậy, hẳn là có nguyên do?

- À cũng không phải nguyên do gì. Như vậy khi thấy có bọn võ sĩ qua lại thì bày trò khiêu khích. Chẳng qua chỉ là một cách rèn luyện mà thôi.

Nhân vật Yataro này về sau chính là Sekiguchi Hachiro Zaemon Ujimune, gia thần của nhà Kishu và giữ chức Nhu Thuật Chỉ Nam, dạy nhu thuật cho nhà chúa. Yataro bỏ nhà ra đi, trở thành Kumosuke quả nhiên là có nguyên căn sâu xa. Con trai Yataro sau này cũng đặt tên là Sekiguchi Yataro rất nổi tiếng trong thời Kan Ei cùng với Shibukawa

Hangoro.

Hai người Miyamoto, Sekiguchi không hẹn mà gặp, không định mà hội nên lấy làm vui mừng, đêm đó cùng nhau trò chuyện đến sáng.

- Thì ra là tiên sinh đi lang bạt thiên hạ cũng chỉ vì muốn tìm tông tích của kẻ thù sát phụ, Sasaki Ganryu. Nhưng hẳn cũng chẳng phải là kẻ tầm thường, gần đây nghe nói đã hội đặc kiếm chiêu Tsubame Gaeshi. Đây là bí kiếm ra đòn cực nhanh vô cùng lợi hại, khó mà tránh được nó. Để phá giải được chiêu này chỉ còn cách học thuật Tengusho Tobikiri, mà hiện nay chỉ có một người duy nhất đạt được cực ý của nó mà thôi. Đó là tiên sinh Tsukahara Bokuden đã về ẩn cư trong núi Nori Kuragatake xứ Shinshu. Hay là ngài thử đến chỗ tiên sinh Bokuden học thuật Tengusho Tobikiri xem sao.

Musashi nghe nói rất đổi vui mừng

- Thế thì tiểu sinh xin phép đến chỗ tiên sinh Bokuden ngay.

Rồi lễ tạ cáo biệt Sekiguchi Yataro, rời núi Hakone nhằm hướng biển giới giữa Hida và Shinano mà đến vùng núi Norigatake học hỏi cao nhân. Vị cao nhân này họ Tsukahara tên Takamoto, nhập đạo lấy hiệu là Bokuden. Khi Musashi đến học hỏi thuật Tengusho Tobikiri thì xảy ra trận đấu nổi tiếng bên nồi lửa.

(*)Năm sinh và năm mất của bậc cao nhân này không ai biết rõ nhưng theo một thuyết thì Bokuden sinh năm thứ nhất niên hiệu Entoku (1489) và mất năm Genki thứ hai (1571).

Bokuden là con trai một viên tư tế của đền thờ Kashima ở Kashima xứ Hitachi được đặt tên là Shin Emon, Tosanokami hay Tosa Nyudo. Sau được nhận làm con nuôi nhà Tsukahara nên lấy họ Tsukahara và tên là Takamoto.

Bokuden theo học kiếm thuật của phái Kashima (còn gọi là Kashima Chuko) với cha ruột và được dưỡng phụ truyền dạy kiếm pháp của phái Tenshin Shoden Katori Shintoryu, sau lại được Matsumoto Bizen Nokami truyền thụ cho kiếm pháp "Hito no Tachi" mà tinh túy là chiến thắng đối thủ chỉ với một chiêu kiếm. Cũng có thuyết nói Bokuden tự hội đắc "Hito no Tachi" mà không học ai. Sau này Bokuden đi lang thang khắp nước Nhật, tu hành võ nghệ, rèn luyện kiếm pháp và có đến học kiếm chỗ Kiếm Thánh Kami Izumi Isenokami Nobutsuna và có quan hệ mật thiết với các danh tướng đương thời như Takeda Shingen, Kitabatake Tomonori. Bản thân Bokuden cũng được người đời xưng tụng là Kiếm Thánh với 39 lần đối đầu mà không hề thua trận nào, trong đó có 19 lần quyết đấu bằng kiếm thật. Bokuden được sinh ra ở vùng Kashima được coi là đất của võ nghệ lúc đương thời, và đây cũng là nơi thờ phụng thần võ Takemikazuchi nên kiếm sĩ các vùng khác thường kéo về đây. Bokuden là người thuộc dòng quý tộc nên trên đường đi có nhiều người theo hầu và kéo theo rất nhiều môn đệ. Phần lớn môn đệ của ông sau đều là những người thành danh hay là khai tổ của nhiều môn phái khác như Morooka Tsunenari. Sau này Bokuden lập ra phái kiếm Kashima Shintoryu và có một thời gian ông gọi tên môn phái của mình là Mute Katsu Ryu, nghĩa là môn phái dùng tay không vẫn chiến thắng.

Trong dân gian vẫn còn lưu truyền một giai thoại như thế này. Một hôm trên hồ Biwa, có kiếm sĩ giang hồ nói chuyện với Bokuden và khi được hỏi về môn phái thì Bokuden bảo : Mute Katsu Ryu. Người kia bật cười và thách thức Bokuden đánh bại

được hẳn mà chỉ dùng tay không. Bokuden chấp nhận rồi nói vì chung quanh có nhiều người tập trung nên không tiện nên chuyển địa điểm quyết đấu ra giữa hồ. Người kia đồng ý và khi vừa mới đặt chân lên thuyền thì Bokuden cắt dây, đẩy ra giữa dòng mặc cho gã võ sĩ giang hồ la hét ý ới. Bokuden cười rồi nói : đây chính là phái kiếm không dùng kiếm mà vẫn thắng!

Trong phần này diễn giả Ito cho Musashi gặp Sekiguchi Yataro và nhân vật này chính là Hachizaemon Ujimune. Nhưng sự thực có khác so với diễn thuyết. Sekiguchi là một trong những phái nhu thuật cổ nhất Nhật Bản và đã đặt nền móng cho sự phát triển của nhu thuật ở đất nước này. Sekiguchi không chỉ nổi tiếng với nhu thuật mà còn thành danh với thuật rút kiếm cực nhanh, Iai jutsu.

Khai tổ của phái này là Sekiguchi Yorokuemon Ujimune hay còn gọi là Sekiguchi Jushin. Jushin thuộc tộc Imagawa và di ông ta được gã cho Tướng Quân Tokugawa Ieyasu. Vì vậy mà họ Sekiguchi có quan hệ mật thiết với nhà Tokugawa và sau này trở thành Nhu Thuật Chỉ Nam cho Tokugawa Yorinobu vùng Kishu. Khi Oda Nobunaga diệt họ Imagawa thì Jushin lang bạt kỳ hồ tu hành võ nghệ, phát triển nên phái nhu thuật Sekiguchi cùng với con trai là Hachiro Zaemon Ujinari.

Có một giai thoại như thế này về Sekiguchi Jushin: một hôm khi đang đi qua chiếc cầu trong sân của chúa Kishu, Jushin bị chúa dồn về một bên cầu với ý định thử tài nghệ Jushin. Đến khi gần ngã xuống nước thì Jushin trượt qua phía bên kia cầu và chộp lấy chúa Kishu đang luống cuống mất thăng bằng và sắp ngã, nói: Ngài hãy cẩn thận hơn. Chúa Kishu cố tình chọc ghẹo Jushin hóa ra mình lại bị trêu nên thẹn lắm. Sau đó một thời gian thì một gia thần khác của chúa chế cười Jushin vì đã kéo chúa lại. Nếu chúa là kẻ địch thì sẽ có đủ thời gian giết chết Jushin. Nhưng Jushin đáp rằng mình cũng có ý nghĩ tương tự, nên dù là phạm thượng nhưng khi nắm chúa lại, mình đã thủ sẵn một lưỡi dao nhỏ trong tay áo, nếu chúa là địch thủ thì sẽ đâm liền.

Phái Sekiguchi không chỉ phổ biến ở vùng Kishu mà còn lan rộng ra khắp Nhật Bản và có nhiều ảnh hưởng lớn đến sự ra đời của nhiều môn phái khác. Tướng Quân Tokugawa qua nhiều đời cũng rất chuộng phái Sekiguchi này.

Phần thứ ba mươi tư

Tuổi trẻ anh hùng.

(Nguyên văn : **Fumoto no chaya, Shonen no ude no sae**)

Phàm là con người thì nếu không khổ luyện thì chẳng bao giờ có thành công. Trong võ nghệ cũng vậy, trong thương mại cũng thế, đến ngay cả những chuyện nhỏ nhặt như quét nhà rửa bát, nếu không đổ công dốc sức sớm luyện tối rang thì sẽ chẳng thể nào đạt đến cái cực ý rất ráo của chuyện mình làm. Miyamoto Musashi trong vùng núi Hakone nghe theo lời khuyên của Sekiguchi Yataro nên quyết tâm cầu đạo, tìm đến tiên sinh Tsukahara Bokuden để học thuật Tengusho Tobikiri. Đối thủ lần này là Sasaki Kentosai Ganryu chẳng phải là kẻ tầm thường, giờ đây lại hội đặc kiếm pháp chén én Tsubame Gaeshi nên mọi sự dường như khó khăn hơn. Kiếm sĩ Ganryu này như có nói trong phần trước, y vốn là môn đệ của Tsukahara Bokuden tên là Rokkaku Kaizo nhưng vì tính khí ngạo mạn nên đã bị sư phụ đuổi khỏi môn phái, cắt đứt mọi liên hệ. Lúc còn học với Bokuden thì y đã hội đặc chiêu chém én Tsubame Gaeshi và sau này lập ra phái Sangokuichi Muteki.

Vào mùa hạ én thường bao vào nhà, Ganryu vác mộc kiếm chém nhưng én là loài bay lượn khôn lường, trên bầu trời không có loài chim nào có thể bì với nó về tốc độ, vì thế mà hẳn đánh trật, con én bay mất. Một hôm trong khi luyện tập thì một con én bay vào. Ganryu sửa lại mộc kiếm, chỉnh lại tư thế, khi con én vừa chao mình

trở ra thì rút một cái, hấn chém rụng cánh én. Chỉ cần chém rụng một con là hẳn quan sát và biết được ngay lối hô hấp của loài én. Và từ đó không một con én nào bay vào mà thoát được chiêu Tsubame Gaeshi này. Trong lúc giao đấu, Ganryu vờ ngã ra đất, đối phương không biết đó là mẹo mà sẵn tới chém xuống, lập tức Ganryu tung mình chém ngang cực nhanh. Đây chính là chiêu Tsubame Gaeshi. Tuyệt chiêu này lợi hại đến nỗi khi giao đấu với sư phụ Bokuden, cứ trong ba phát thì đánh trúng một phát. Vì vậy để phá thể chém én, hạ Ganryu thì chỉ còn cách cầu học thuật Tengushi Tobikiri mà thôi.

Một lòng quyết tâm, Musashi rời núi Hikone nhằm hướng núi Kuragatake nằm giữa hai vùng Hida và Shinano mà tiến.

Chẳng mấy chốc đã đến quán trà bên sườn núi, lúc này cũng đã thắm mệt nên vào quán xin trọ một phòng bên trong. Vừa chợp mắt chẳng bao lâu bỗng nghe lao xao bên ngoài có tiếng nói chuyện

- Các vị thấy sao, chúng ta có được sư phụ như vậy thật là may mắn.

- Ủ đúng, mà sư phụ cũng thật là xui xẻo. Nếu may mắn một tí, đến Edo thì chắc chắn cái chức Kiếm Thuật Chỉ Nam kia sẽ thuộc về người. Tội nghiệp thật.

- Ủ đúng, sư phụ là kiếm sĩ đệ nhất Nhật Bản.

- Số một Nhật Bản.

Musashi nghe thấy trong bụng lấy làm lạ, không biết có phải mấy người kia đang nói về tiên sinh Tsukahara Bokuden hay không. Vừa lúc ấy thì một thiếu niên tuổi chừng mười ba, mười bốn bước vào, tay xách bầu rượu.

- Này ông chủ, lão ẩn cư bảo là cho đầy một bình.

- Vâng vâng, phiền cậu quá....

Lão chủ quán rót rượu vào bầu

- Xong rồi, để cậu phải chờ.

- Aa, đa tạ.... Mà này các chú đang nói chuyện gì thế.

- Chúng ta đang bàn luận về các danh nhân võ nghệ.

- He, danh nhân võ nghệ... Chắc là cao thủ kiếm thuật.

- Đúng rồi, chúng ta đang bàn rằng sư phụ bọn ta là số một Nhật Bản.

- Số một Nhật Bản sao. Thế sư phụ các chú là ai?

- Tahara Gentota Minamoto no Masakatsu.

- Chưa bao giờ nghe thấy.

- Mà nói gì ?

- Chưa bao giờ nghe cái tên này.

- Chưa nghe bao giờ sao... này nhóc, mà cũng biết tên các anh hùng hào kiệt hả ?

- Không biết, nhưng lão ẩn cư thường hay nói cho ta nghe. Kiếm khách bậc nhất Nhật Bản chính là Kozumi Isenokami Hidetsuna (Kamiizumi Isenokami Nobutsuna).

- Mà nói như thế thì ai chả biết. Nhưng vị ấy đã sớm quy tiên rồi. Chúng ta đang nói chuyện những người còn sống kia. Đệ nhất Nhật Bản bây giờ là sư phụ của bọn ta, Tahara Gentota Minamoto no Masakatsu.

- Chưa bao giờ nghe thấy. Mà nếu thế thì đệ nhất phải là tiên sinh Yoshioka Tarozaemon Munisai, gia thần chúa Mouri vùng Chugoku.

- À, quả nhiên. Thế thì sư phụ bọn ta là đệ nhị.

- Cái gì mà đệ nhị. Ở phía Tây có kiếm sĩ Kamei Shinjuro được gọi là Kỳ Lân mới chính là đệ nhị Nhật Bản.

- À, thế sư phụ bọn ta là đệ tam.

- Không phải.

- Không phải... Còn có người khác sao ?

- Còn chứ. Đó là Yagyu Hidanokami, con trai ngài Yagyu Tajimanokami. Đây mới là đệ tam.

- Thế thì sư phụ chúng ta đứng hàng thứ tư.

- Làm gì được. Thứ tư chính là tiên sinh Takemitsu Ryufuken.

- Ừm, sư phụ chúng ta thuộc hàng thứ năm.

- Không được đâu các chú ơi. Sư phụ của các chú chắc là phải xếp hạng chót Nhật Bản đấy.

- Mà nói cái gì !?

- Ấy ấy, không được lấy cái bầu ấy, trả đây. Đây hoàn toàn là sự thật mà.

- Câm ngay! Bọn ta nhất quyết không tha. Thằng này dám nỏ mồm như thế ắt là có chút đỉnh võ nghệ, lòi nó về võ đường rồi đấu một trận nào !

- Đấu một trận... các chú có biết kiếm thuật không ?

- Á á, thằng nhép này... Còn dám hỏi bọn ta biết kiếm thuật không. Thực là điên tiết, mà có biết không ?

- Không biết.

- Không biết sao còn dám nói hỡn. Không tha được, nhất định phải đập mày một trận.

- Đập à? Cho dù các chú có cùng xông vào cũng không thua đâu.

- Á lại nỏ mồm. Nói thế hỡn là nó có biết võ nghệ. Bọn ta không nường tay đâu !

- Thế cũng được, nhưng hãy trả bầu rượu lại cho ta, không thì sẽ bị lão ẩn cư mắng chết mất.

- Đấu với bọn tao, nếu mày thắng sẽ trả lại.

- Thế thì được, ta sợ các chú à.

- Thắng nỏ mồm, thôi lòi nó đi mau !

Phần thứ ba mươi lăm

Phá võ đường.

(Nguyên văn : **Kozo no dojo yaburi**)

Lại nói về Musashi ngồi trong quán trà chứng kiến mọi chuyện, trong lòng thấy lo cho thiếu niên bị bọn kia bắt đi. Mà cũng thật là... Nếu như nó có mệnh hệ gì thì cũng tội nghiệp. Thôi thì cứ bí mật đi theo xem sao...

- Đến rồi, vào đây, thẳng nhãi.

- Aiya, nhẹ tay với.

Thiếu niên bước vào võ đường. Musashi nhìn trộm từ cửa sổ thì thấy một người tựa chừng là Tahara Gentota

- Này này, sao tụi bây lại dẫn con nít về hả ?

- Thừa sư phụ, thẳng ranh này thực đáng ghét, nó như thế này, thế này....

- Quả nhiên là thẳng mắt dạy. Hãy đánh một trận cho nó nhớ đời.

- Dạ. Này nhóc, cầm kiếm đi.

Thiếu niên với lấy mộc kiếm

- Được chưa hả chú. Này, Eitt! Hatt! Yatt !

- Này này mà làm gì vậy ?

-Làm gì cũng được miễn là thẳng chú. Eit ! Hat! Yat !

Bộp bộp, chưa được một hiệp thì tên môn nhân đã bị đánh trúng vai.

- Thua rồi.

- Thay đi, thay người đi. Nào người tiếp theo.

- Này thẳng nhóc đừng có ngạo mạn. Ta không lơ đễnh như thẳng Nakamura đâu.

- Nào vào đi. Eit ! Yat ! Hatt !

Bộp bộp, bộp bộp.

- Thua rồi.

- Thay người đi.

- Đừng có hỡn, lần này đến lượt ta.

Mấy lượt thay người, bảy tám môn đệ của Tahara đều bị đánh bại hết. Tahara trông thấy nổi giận đùng đùng

- Lần này là ta.

- A ông là sư phụ à, càng tốt. Vào đi.

Yatt ! Eitt ! Hatt !

- Lại thua rồi.

- Ahahahahaha. Ta thẳng rồi nhé các chú. Nào hãy trả bầu rượu lại đây. Thôi xin bái biệt.

Nói rồi thiếu niên xách bầu rượu phóng ra cửa. Cả bọn trông theo ngỡ ngàng.

Phần thứ ba mươi sáu

Trận đấu bên bếp lửa.

(Nguyên văn: **Norikuragtake nabebuta jiai**)

Musashi quan sát trận đấu từ đầu chí cuối, lấy làm ngạc nhiên lắm. Nghĩ thầm thiếu niên này ắt không phải là kẻ hầu hạ bên cạnh một người tầm thường. Biết đâu đó lại là người hầu của tiên sinh Tsukahara Bokuden mà mình đang tìm đến cầu

đạo. Nghĩ rồi nhanh chân đuổi theo thiếu niên vào trong núi. Thiếu niên vốn quen đường thuộc lối nên bước đi thoăn thoắt như bay. Được một lát thì thấy tuyết rơi là tả nên vội lấy áo rơm đan đã chuẩn bị sẵn mặc vào. Lúc này thì hoàn toàn mất dấu vết của thiếu niên. Khi leo lên đến núi Norikuragatake thì thấy bốn bề hoàn toàn là một màu trắng xóa, dấu chân in trong tuyết cũng mất hút. Musashi đang bần thần không biết phải đi theo hướng nào thì bỗng đâu trong cơn gió tuyết đưa lại có âm sắc tiếng tiêu.

- Không ngờ trong vùng núi sâu thế này lại có người thổi tiêu.

Nghĩ rồi lần theo tiếng tiêu mà đi, được một lát thì thấy một căn nhà lợp tranh, trụ trúc, bên trong dường như có người đang thổi tiêu. Musashi đến gần lắng nghe, độ nhiên tiếng tiêu im bặt rồi cánh cửa đẩy ra. Musashi nhìn xem thì thấy một lão nhân hình dong quắc thước, đầu tóc bạc phơ, râu dài đến ngực, trán rộng như Đông Hải, nhãn quan sáng rực như bắn từng tia điện vào người ta.

- Trong âm sắc tiếng tiêu nghe có sát khí, tất có vị võ gia phương nào ghé thăm. Nay mở cửa ra thì quả nhiên không sao. Trong cơn mưa tuyết nạn nghĩa này xin tráng sĩ chớ ngại mà hãy tạm lưu lại nơi này đêm nay. Xin mời tráng sĩ.

- Đa tạ hảo ý của tiên sinh. Xin thất lễ.

Vừa vào đến hiên thì đã nhìn thấy thiếu niên lúc nãy.

- Ồ, mời chú vào. Lão ẩn cư bảo là có khách đến nên mới ra đón đây. Nào xin mời vào.

Lát sau đem nước ấm đến, Musashi rửa chân rồi theo thiếu niên vào phòng trong. Giữa gian phòng là một bếp lửa lớn, lão nhân lúc nãy đang ngồi chính tọa, nói

- Trong cơn mưa tuyết thế này chẳng hay tráng sĩ định đi đâu. Mà thôi hãy cứ tạm lưu lại nơi này một đêm. Nếp nhà thanh đạm e không xứng nhưng xin cứ thông thả.

- Xin đa tạ hảo ý của tiên sinh muôn lần. Được như thế này thì không gì bằng.

- Mọi chuyện để ngày may hãy nói. À, cháo chín rồi, mời tráng sĩ dùng.

- Đa tạ tiên sinh.

Cháo nóng mang ra, Musashi vui vẻ dùng.

- Bây giờ đã đến giờ ngủ.... Này tiểu đồng.

- Dạ...

- Mau dẫn khách đến phòng nghỉ.

- Dạ.... Nào mời chú đi lối này.

Thiếu niên dẫn Musashi đến một căn phòng, bên trong đã chuẩn bị sẵn nệm ngủ và mọi thứ. Vừa mới ngồi xuống thì thiếu niên hỏi.

- Này, này chú ơi.

- Có chuyện gì ?

- Chú là kiếm khách phái nào ?

- Ta à, ta theo phái song kiếm.

- Song kiếm... À đúng rồi, lão ẩn cư có nhắc đến kiếm sĩ Miyamoto Musashi xứ Higo cũng sử dụng song kiếm. Mà một kiếm còn sử chưa thông thì làm sao thạo song kiếm được nhỉ, lạ thật. À, mà bây giờ chú cũng chưa ngủ được phải không, hay là ta làm một ván đi. Bên ngoài có tuyết nên cũng sáng sủa lắm.

- Thế à, thế thì đấu một ván vậy.

Bên ngoài sân chỗ có mái che tuyết không tới được nhưng nó hắt ra một thứ ánh sáng cũng dễ chịu lắm.

- Nào chú, đi thôi.

- Ừ thì.

Musashi cầm lấy hai thanh mộc kiếm vào thế thủ.

- Ồ, thế thủ lại quá. Hay đấy, nào !

Thiếu niên xông vào, Musashi đang đứng ngang hai chân bỗng rút chân trái về rồi tả kiếm hữu kiếm hợp thành khóa chữ thập âm dương kẹp chặt mộc kiếm của thiếu niên vào giữa.

- A lạ quá chú ơi. Cứ như cái kẹp chìa ba vậy.

Thiếu niên toan nhấc kiếm lên thì khóa chữ thập cũng theo đó mà di chuyển, muốn phá mà chẳng sao phá nổi. Được một lát thì dường như đuổi sức, mặt thiếu niên biến sắc. Đột nhiên thấy cánh cửa trong nhà hé ra.

- A không xong rồi chú ơi. Lão ẩn cư nhìn thấy rồi. Thế nào cũng bị mắng cho xem, thôi để mai vậy.

- Ừ thì dừng.

Rồi đêm đó trận đấu phải dừng lại. Sáng hôm sau khi Musashi vừa tắm gội xong thì lão chủ nhân đến chào hỏi.

- Tráng sĩ dậy sớm thế. Chắc là hôm qua đi đường còn mệt, xin cứ tự nhiên mà thông thả. Bây giờ cháo hầy còn chưa chín.

- Đa tạ tiên sinh.

- Xin thất lễ, dám hỏi tráng sĩ là người đang lang thang tu hành võ nghệ ?

- Vâng, tiểu sinh là kẻ tu hành võ nghệ.

- Thế tráng sĩ thuộc môn phái nào.

- Phái song kiếm Shinmen...

- Ồ, thế tráng sĩ người vùng nào....

- Là Kumamoto thuộc Higo. Tiểu sinh tên gọi Miyamoto Musashi.

- Ồ ồ, hóa ra lại là Miyamoto xứ Higo. Lâu nay vẫn được nghe cao danh tráng sĩ công phu được lối đánh song kiếm, thật không ngờ lại được diện kiến nơi này. Thật quý hóa quá.

- Xin tiên sinh bỏ qua cho nếu như có nhầm lẫn. Dám hỏi tiên sinh có phải là Tsukahara Bokuden...

- Ahahahaha tráng sĩ có nhãn quang thật tinh tường. Ta chính là Bokuden.

- Ồ, tiểu sinh cũng vì muốn diện kiến tiên sinh nên mới lang bạt đó đây. Thật ra cũng là muốn cầu học thuật Tengusho Tobikiri nơi tiên sinh. Xin được tiên sinh chỉ giáo.

- Không biết ý tráng sĩ muốn học thuật này để làm gì...

- Thực ra là phụ thân của tiểu sinh là Yoshioka Munisai đã bị Sasaki Kentosai Ganryu ám sát bằng thủ đoạn không quang minh chính đại.

- Hà... hóa ra là vậy. Ganryu quả là kẻ đáng ghét. Hẳn vốn là môn đệ của Bokuden này tên gọi Rokkaku Kaizo nhưng tính tình ngạo mạn nên đã phá môn. Được rồi, ta sẽ truyền lại cho tráng sĩ. Mà học thuật này chắc là tráng sĩ muốn phá thế chém én Tsubame Gaeshi của nó ?

- Vâng, đúng như tiên sinh dạy.

- Được rồi. Nhưng xin thất lễ, Bokuden muốn được xem võ nghệ của tráng sĩ.

- Vâng, xin theo lời chỉ dạy.

Rồi Musashi xắn tay áo, mượn hai thanh mộc kiếm.

- Tráng sĩ đừng ngại, hễ thấy chỗ nào sơ hở thì cứ đánh vào.

Đang kia Bokuden nửa ngồi nửa quỳ trên chân phải, đôi mắt khép lại, tay vẫn còn cầm thanh đĩa bếp bằng tre còn đặt một nửa trong lò lửa.

- Nào, xin mời.

Quả là một trận đấu kỳ lạ. Musashi vào thế thủ nhìn Bokuden ở tư thế kỳ lạ kia, mắt nhắm nghiền mà vẫn không có một chút sơ hở nào. Quả đúng là danh nhân thiên hạ. Phía trên bếp lò là một móc sắt được lồng vào trong ống tre, đầu móc treo một nồi cháo. Lúc này cháo đã chín nên trong nồi sục sùi, nắp nồi như muốn bật ra. Musashi đứng quan sát, dù thế nào đi nữa thì cái móc sắt treo từ trần nhà xuống kia cũng là vật cản, thật nan giải.

- Eitt !! Yatt !!

Thét rồi hữu kiếm dương cao như sấp bổ xuống, tả kiếm đâm thẳng, lùi lùi tiến tới. A chắc là chẳng phải không tấn công được từ vị trí này. Vừa nghĩ rồi một kiếm bổ xuống, tức khắc Bokuden nhẹ nhàng lách mình sang phải tránh được. Chính giữa là cái móc sắt thông từ trần nhà xuống cản đường nên không thể ra đòn tiếp được. Lần này Musashi chém tả kiếm xuống, lại lần nữa Bokuden thoát sang bên tả tránh được. Đánh từ đằng nào đi nữa thì cái móc giữa gian nhà vẫn là vật cản trở.

Musashi trong lòng kinh ngạc nhưng thét to một tiếng rồi nhảy qua bếp lửa, hữu kiếm toan chém xuống thì lão nhân lại lách được mà không có chút sơ hở, toan giơ tả kiếm chém xuống, chưa kịp làm gì thì bực, Bokuden vừa mới chạm vào là nắp nồi bắn ra đập vào mặt Musashi.

- Aaaa !!

Cháo vừa chín tới nên hai má bị nắp nồi áp vào, bỏng rát.

- Tiểu sinh thật sự kinh hoàng.

- A quả nhiên danh bất hư truyền, kiếm chiêu đi nhanh lắm. Được rồi, hãy lưu lại bên Bokuden ít lâu.

Trận đấu này được người đời gọi là trận đấu bên bếp lửa ở núi Norikuragatake và vẫn còn được lưu truyền đến ngày nay.

Rồi Musashi lưu lại bên Bokuden học thuật Tengusho Tobikiri. Thấm thoát ba năm trôi qua và cũng đã hội đặc được Tengusho Tobikiri nên lễ tạ Bokuden rồi xuống núi lần theo dấu vết của Ganryu. Có một thuyết nói rằng thiếu niên hầu hạ bên cạnh Bokuden là Shimamura Tomojiro vốn là con trai của Shimamura Kojisai, một người thân thích của Bokuden ở làng Ishikawa xứ Musashino, Tomojiro được Bokuden ủy thác nên Musashi nhận làm dưỡng tử, truyền dạy cho kiếm đạo. Nhân vật Tomojiro này sau này trở thành Miyamoto Hachigoro Masaharu, trong khi đó vẫn còn một người con ruột với Oguruma. Nếu xét từ điểm này thì có lẽ Musashi nhận Tomojiro làm dưỡng tử và truyền dạy kiếm đạo, cho kế thừa dòng Miyamoto là thực. Còn người con với Oguruma thì cho kế thừa dòng Yoshioka.

(*) Trong phần này diễn giả Ito kể rằng Tsukahara Bokuden vẫn ngồi một chỗ mà dùng nắp nồi cháo đang chín để đánh bại Musashi. Theo sử liệu ghi lại thì Musashi sinh ra sau khi Bokuden mất nên đoạn này chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Bokuden vốn được ưa thích trong các câu chuyện truyền miệng và thường được kính trọng như một vị tiền bối trong làng kiếm. (*)

Phần thứ ba mươi bảy

Cựu thù.

(Nguyên văn : **Musashi wo nerau Arima Kihei**)

Lại nói về Musashi cáo biệt Tsukahara Bokuden xuống núi Norikuragatake rồi lần theo con đường Tokaido đến Osaka. Vừa hay chúa Kato Kiyomasa cũng đến Osaka diện kiến Thái Cáp Hideyoshi nên thần chủ lâu ngày gặp nhau rất đổi vui mừng nên lưu lại đây ít lâu. Rồi chúa Kiyomasa bắm lên Hideyoshi, Thái Cáp nói

- Nghe nói Musashi là danh nhân sử song kiếm, ta cũng muốn gặp.

Rồi chúa Kiyomasa dẫn Musashi vào thành Osaka yết kiến Thái Cáp Điện Hạ. Lúc bấy giờ có Watanabe Kuranosuke là bậc anh hùng hào kiệt bên cạnh Thái Cáp ngờ ý muốn tỉ thí với Musashi. Watanabe là bậc anh hùng dũng sĩ vào sinh ra tử nơi chiến trường, võ công không phải hạng tầm thường nhưng nếu lấy kiếm đạo, kiếm thuật mà xét thì không thể nào bằng được Musashi. Chỉ vừa mới đấu được hai, ba hiệp mà Watanabe đã bị đánh thối lui. Các bậc anh kiệt khác thấy vậy cũng không thể làm ngơ. Tất cả lần lượt ra tỉ thí nhưng chẳng ai đương đầu nổi. Thái Cáp ngài ngự thưởng mỹ tài năng của Musashi thì rất đổi vui mừng mà hỏi han nhiều điều. Lúc bấy giờ Musashi mới kể lại đầu đuôi câu chuyện Ganryu , Hideyoshi nghe xong rồi phán.

- Ganryu thật là kẻ bi ổi. Nhưng khanh không cần phải lang bạt tìm kiếm hãn. Việc này hãy để ta xử trí.

Rồi Thái Cáp cho người vẽ lại hình dung tướng mạo Ganryu, tuổi tác rồi truyền đi khắp các nước chư hầu trong toàn Nhật Bản. Kẻ nào dám bao che chứa chấp Ganryu bị phát giác thì bị bắt tội mổ bụng, cả họ tộc đều bị đoạt quan tước, chức vụ. Kẻ nào vô tình không biết mà chứa chấp Ganryu thì sẽ bị tịch thu phân nửa lãnh địa. Vì thế mà khắp các vùng chư hầu đều xôn xao lo sợ. Vì đây là mệnh lệnh của Thái Cáp nên chẳng ai dám trái lời. Lúc bấy giờ Thiên Hoàng ở Tokyo chỉ giữ vị trí tượng trưng còn thực quyền đều nằm trong tay Thái Cáp cả. Cái lệ nước Nhật từ ngàn xưa đến giờ vẫn thế. Giới quý tộc Hoàng Cung luôn bị giới võ gia lấn áp. Nhưng lệnh nghiêm đã ban ra mà mãi vẫn không tìm ra tung tích Ganryu đâu cả. Tuy Ganryu là võ sĩ, nhưng hễ bị bắt được là phải chịu trói dẫn về Osaka hoặc là Kumamoto. Danh dự người võ sĩ không cho phép hãn phải chịu mỗi nhục như thế, nên lúc này đã đổi tên thành Hozan và ẩn dấu tung tích. Vì thế mà lệnh tuy nghiêm nhưng vẫn không bắt được hãn.

Rồi đến lúc chúa Kato phải theo Thái Cáp Hideyoshi xuất binh sang Triều Tiên. Theo phép thì Musashi cũng phải đi theo nhưng vì có đại vọng báo thù nên thần chủ hai người đành chia tay, đưa tiễn đến bờ biển Senshu ở Sakai. Khi Musashi quay về đến khu rừng Koma ga Bayashi thì sau lưng có người cất tiếng gọi lại.

- Xin dừng bước.

- Có chuyện gì ?

- Nếu không phải xin ngài lượng thứ mà bỏ qua chẳng. Dám hỏi ngài có phải là tiên sinh Miyamoto xứ Higo không ?

- Vâng, ta đúng là Miyamoto Musashi xứ Higo. Vậy các hạ là...

- Tiểu sinh là kẻ mở võ đường ở phố Nago dưới thành Osaka này, danh xưng là Arima Kihei. Thật ra tiểu sinh vốn ngưỡng mộ cao danh đã lâu. Hôm nay mong muốn được tỉ võ cùng tiên sinh nên mạo muội chờ ở đây đã lâu. Xin tiên sinh chiếu cố cho.

- Ồ, trước nay Musashi chưa từng ti võ chốn đường phố thế này. Thế thì chiều theo ý các hạ vậy.

- Đa tạ tiên sinh đã hiểu cho.

Nói rồi hai người lui về sửa soạn. Musashi lấy ra hai thanh mộc kiếm trong túi vái đeo trên lưng. Arima Kihei cũng vào thế thủ rồi lầm lũi tiến lên. Musashi vào thế Hoạt Đột, tả kiếm đâm thẳng, hữu kiếm giương cao như muốn bổ xuống.

- Eitt !!

- Yatt !!

Cả hai cùng thét lớn rồi lao vào. Đột nhiên không hiểu Arima Kihei nghĩ gì kêu lên

- Tiểu sinh xin thua !

- Sao? Vẫn chưa đấu tại sao lại xin thua ...

- Tiểu sinh thất lễ...Tiếng đồn quả không sai, ngài đúng là bậc danh nhân thiên hạ, tiểu sinh không thể bì kịp. Vì vậy tí thí chỉ là chuyện vô ích. Dám xin ngài có thể nhận tiểu sinh vào hàng môn đệ mà truyền dạy võ nghệ được không ?

- À ta cũng không nghĩ đến, vả lại là kẻ nay đây mai đó không có mục đích.

- Xin ngài chớ bận tâm về chuyện đó. Tiểu sinh vốn có mở võ đường dưới phố Nago, xin ngài lưu lại vùng này ít lâu mà truyền thụ cho.

- Thế thì theo ý các hạ vậy.

Phố Nago ở Osaka còn có tên tục là Nagamachi (phố dài) vì đường xá chật hẹp. Vào cái thời tôi (diễn giả Ito) đến Osaka thì đường xá hãy còn dơ dáy và chật hẹp. Nhưng những năm gần đây thì người ta đã cho sửa sang lại và đã có xe điện chạy từ cầu Nippon Bashi đến chùa Thiên Vương. Rồi Musashi theo lời thỉnh cầu của Arima đến phố Nago, lưu lại võ đường ít lâu, ngày ngày truyền thụ kiếm thuật cho bọn môn nhân và cũng không quên dò la tin tức Ganryu ở các vùng lân cận.

Hết hôm qua lại đến hôm nay, ngày mai lại trôi qua, thấm thoát đã hơn mười tháng.

- Nay Arima, ta vốn không thể lưu lại đây lâu. Ta chuẩn bị rời khỏi Osaka đây.

- Thừa tiên sinh, nếu ngài rời khỏi đây thì xem như chí nguyện của học trò phải bỏ dở nửa chừng. Xin ngài hãy nán lại ít lâu nữa.

- Ta cũng hiểu điều này, nhưng vốn có đại nguyện phải hoàn thành nên không thể lưu lại lâu ở bất cứ đâu.

- Phàm đã sinh ra làm người thì ai cũng có chí nguyện của riêng mình. Học trò cũng có chí nguyện. Nay chúng ta đã có giao ước là sư, đệ. Vậy tiên sinh có thể nói cho học trò nghe chí nguyện của ngài được không ?

- Ừm, ta còn có mối thù phải trả.

- Không rõ là vị nào...

- Là mối thù của phụ thân.

- Haahaa, lúc học trò đến Kumamoto thì vẫn hay tin phụ thân ngài Buzaemon vẫn mạnh khỏe tráng kiện kia mà...

- À đó là dưỡng phụ.

- À dưỡng phụ... Chẳng hay thực phụ là...

- Là Yoshioka Munisai, gia thần của chúa Mouri.

- Hà...! Thế ngài là....

- Con thứ Munisai, thời trẻ gọi là Shichi Nosuke, sau đổi thành Heima và bây giờ là Musashi.

Arima Kihei nghe rồi kinh ngạc, đăm đăm nhìn mặt Musashi một lúc lâu

- Thật là thất sách !

- Sao lại thất sách ?

- Ngài là thứ nam của tiên sinh Yoshioka.... Thật là đáng tiếc, đáng tiếc rằng đã kết giao sư đồ với ngài.

- Này này Kihei, sao lại nói điều khó hiểu thế. Tại sao lại tiếc khi ta là thứ nam của Yoshioka ?

- Thực ra tôi vốn là kẻ định hại ngài báo thù cho cha....

- Cái gì. Tại sao lại nói điều lạ lùng thế ? Ta không hề nhớ là đã gây thù oán với người bao giờ.

- Có thể ngài nghĩ thế. Nhưng tôi không nghĩ thế. Phụ thân tôi là hào sĩ làng Sagawa ở Tosa, tên là Arima Kiheiji Nobukata.

- Hà....

- Phụ thân tôi đến Tokyo mở võ đường lập nghiệp nhưng lại bị đuổi khỏi kinh đô nên mới lang thang các vùng. Đến Hiroshima đã chết thảm dưới tay ngài. Vì vậy mà tôi quyết chí luyện tập để báo thù cho cha, tìm minh sư mà cầu học võ nghệ. Nghe nói ở Kumamoto có tiên sinh Miyamoto Musashi là bậc anh tài phái song kiếm Shinmen nên mới đến tìm học. Nào ngờ ngài lại là kẻ thù sát phụ. Thôi, nếu ngài là thứ nam của Yoshioka thì xem như giữa chúng ta không còn điều gì. Ngài hãy xem như chưa từng giao ước sư đồ với tôi.

Arima nói xong hai hàng lệ ứa ra.

- Thế thì ta hiểu rồi. Nhưng phụ thân người cầm đầu nhóm mười lăm tên áo tím, đi đến đâu cũng làm những chuyện ác nghịch vô đạo. Hôm đó nhằm trúng lúc phụ thân ta lâm bệnh mà đến võ đường làm càn. Ta vì cứu nguy cho mọi người mà ra ta chứ quyết không phải sát hại vì hận thù gì. Nhưng nghĩa vụ một người con như người thì phải báo thù. Đó là chuyện đương nhiên. Thật đáng tiếc. Thôi thì cứ làm như vậy, ta vốn công phu được thể khóa thập tự và trong thiên hạ chỉ có hai người phá được nó.

- Vâng...

- Một người là khai tổ phái Nhất Dao, Ito Yagoro Tomokage, nhập đạo lấy hiệu là Ittosai. Người kia là cao đồ của tiên sinh Kozumi Isenokami, Tsukahara Kotaro Katsuyoshi lấy hiệu là Bokuden. Thiên hạ không có hơn hai người có thể phá được thể thủ của ta. Nếu người chăm chỉ tu hành mà phá được thì xem như đã trả được mối hận cho cha. Cho đến lúc đó thì ta không còn gặp người nữa, hãy tinh tấn mà rèn luyện.

Nói rồi Miyamoto Musashi rời khỏi võ đường đi tìm tung tích Ganryu.

Phần thứ ba mươi tám

Tinh tấn dũng mãnh.

(Nguyên văn : **Juji yaburi no shugyo**)

Rồi Arima Kihei đóng cửa võ đường, rời Osaka trở về làng Sagawa xứ Tosa rồi lên tận vùng núi Sagawa quyết chí khổ luyện để phá thể chữ thập của Musashi. Ngày ngày đều mang mộc kiếm vào núi, nhắm vào chạc cây mà chém, bụp bụp, bụp bụp. Có lúc say máu lại hét lớn " Chết này Miyamoto !" rồi chém liên tục vào cây. Dân làng thấy thế ai cũng hãi hùng.

- A bắt đầu rồi kìa. Tiên sinh Arima ngày xưa cũng vì theo đường võ nghệ mà tẩu hỏa nhập ma, trở thành điên dại. Ông trẻ ngày nay lại si cuồng kiếm thuật rồi kìa. Quả nhiên là họ đó có dòng máu điên, ghê thật. Ông trẻ điên thật rồi...

Người ta vẫn còn kính trọng dòng dõi Samurai của hãn, nhưng họ thấy hai cha con đều điên điên khùng khùng nên thương hại, có kẻ chê cười. Mặc cho thiên hạ nói gì thì hãn cũng bỏ ngoài tai. Ngày ngày hãn đều mang mộc kiếm vào núi mà chém chạc cây. Một bữa khi đang luyện tập bỗng có tiếng cười sau lưng.

- Ahahahahahaha, đúng là vô ích thôi.

Arima Kihei quay lại thì thấy một lão nhân tuổi chừng sáu mươi, râu dài đến ngực, đầu đội nón lá, tay chống gậy trúc, lưng đeo cây đàn tỳ bà. Lão nhân nhìn hãn mà bật cười.

- Thưa lão nhân.

- Gì....

- Người vừa nói vô ích có phải là ngài đó chẳng ?

- Ừm, đúng là ta.

- Sao ngài lại bảo là vô ích ?

- Người chém chạc cây, chẳng phải là xem đó là thể chữ thập của Miyamoto sao. Người muốn phá thể thủ của hãn phải không ?

- Vâng, đúng như lời ngài nói...

- Thế thì ta bảo là vô ích.

- Tại sao lại vô ích ?

- Chạc cây kia có cấu tạo không giống với thể chữ thập của Miyamoto. Người muốn phá thể kiếm Âm Dương tạo thành kia thì phải làm thế này. Nếu người cứ chém vào chạc cây mãi thì cho dù nó có toác ra cũng không phá nổi thể kiếm của hãn.

- Vâng...

- Muốn phá thì phải có diệu thuật. Mà thôi, chỉ nói thôi thì người khó hiểu. Để ta làm cho xem.

Nói rồi lão nhân gỡ lấy một sợi dây trong cây đàn tỳ bà, vắt qua cành cây.

- Nếu chém từ trên này xuống khiến chạc cây đứt đôi mà không làm ảnh hưởng đến sợi dây thì mới phá được thể chữ thập. Hiểu chưa, hãy làm thử cho ta xem.

- Vâng.

Arima cầm mộc kiếm, hét lớn rồi chém xuống nhánh cây có sợi dây đàn vắt qua.

- Không được. Sợi dây đứt rồi mà chạc cây có đứt đâu. Nói thì dễ, để ta làm cho người xem. Quan sát kỹ nhé.

Nói rồi lại lấy một sợi dây đàn khác vắt qua chạc cây. Lão nhân giơ cao gậy trúc, hét một tiếng rồi bỏ xuống. Lại thay, chạc cây bị chém đứt đôi mà dây đàn vẫn không hề hấn gì. Arima trông thấy cả kinh, bắt giắc chấp tay kính cẩn.

- Tiểu sinh xin kính phục.

- Đã hiểu chưa ?

- Vâng, tiểu sinh đã được mục kích diệu thuật. Xin tiên sinh bỏ qua nếu không phải. Có phải tiên sinh là Ito Yagoro Tomokage không ?

- Ahahahahahaha. Người tinh mắt quá. Ta đúng là Ito Ittosai.

- Tiểu sinh vốn là người dưới núi này, tên là Arima Kihei Nobuyoshi.

- À thì ra là thằng tiểu ngốc.

- Vâng....

- Thằng tiểu ngốc.

- Tiểu ngốc ...

- Cha người là thằng đại ngốc. Nó không biết trời cao đất dày mà lại đến làm rận chốn vương tướng. Chính vì ngạo ngược mà bị đui khỏi kinh thành. Cũng vì thế mà trả giá dưới tay Miyamoto Musashi. Đó là thằng đại ngốc. Còn người là thằng tiểu ngốc.

- Tiểu sinh xin nghe lời dạy bảo.

- Nhưng người có quyết tâm tu hành phá thế chữ thập. Ta cảm phục, cảm phục. Từ nay hãy chăm chỉ luyện tập, chớ có trễ nãi.

- Đệ tử xin nghe theo lời dạy bảo. Mong tiên sinh thu nhận cho...

- Khởi căn. Ta vốn không có đệ tử. Người cứ làm như ta vừa chỉ lúc nãy, đến khi nào chém đứt chạc cây mà dây đàn không đứt thì tự khắc sẽ hiểu được diệu thuật. Được chưa ?

- Dạ.

- Thôi bây giờ ta còn phải chu du các vùng. Cho đến khi ta trở lại thì chắc người đã thành công. Chớ có trễ nãi.

- Xin đa tạ ơn chỉ giáo của tiên sinh.

Rồi Ito Yagoro Tomokage thảng nhiên bỏ đi. Từ đó Arima Kihei càng quyết chí luyện tập, không quản ngày đêm, không màn trời tuyết cuối năm, không sợ ngày nắng tháng sáu, ngày ngày người ta đều nghe tiếng chém cây từ trong núi vọng ra. Hẳn chém mãi mà dây đàn cứ đứt, chạc cây vẫn cứ trơ trơ ra đó. Thậm chí gần chín năm trôi qua.

Một ngày nọ, hẳn lại cầm mộc kiếm, hét to rồi chém vào chạc cây như bao lần. Ồ, chạc cây đứt ra...

- Ồ!!! Đứt rồi !

Hẳn điên cuồng la hét trong vô thức. Hẳn thay sợi dây khác lên nhành cây khác. Rồi chạc cây đứt lìa mà sợi dây vẫn không trầy xước gì.

- Trời đất ! Có như vậy thôi mà sao mãi đến giờ mới làm được thế này !

Hẳn vui mừng như nói một mình, bất giác sau lưng lại vang lên tiếng cười.

- Ahahahahahaha, làm tốt lắm.

- Ồ tiên sinh, ngài đến đây tự bao giờ ?

- Người khá lắm. Ta cứ nghĩ sớm muộn gì người cũng bỏ cuộc xuống núi thôi. Nào ngờ vẫn chăm chỉ luyện tập mà thành tựu. Tố chất nhà người khá lắm. Nay công phu đã thành, hãy mau mau xuống núi. Ta nghĩ rằng khi xuống núi mà không biết Miyamoto ở đâu thì cũng phiền cho người nên đã dò la tung tích hộ người rồi.

- Thật không còn từ ngữ nào có thể diễn tả hết công lao của tiên sinh. Nhưng chẳng hay ngài đến đây tự bao giờ ?

- Ta hà, ta đến đây xem người luyện tập từ ba năm trước.

Kể ra người xưa cũng thật là dài hơi. Một kẻ bỏ ra chín năm trời để luyện một chiêu kiếm đã là ghê gớm lắm. Vậy mà cũng còn có người ngày ngày đến đây xem luyện tập trong ba năm. Chắc là lúa gạo thời kỳ đó cũng rẻ lắm thì phải.

- Miyamoto hiện giờ đang ở trong lãnh địa Buzen Kokura của chúa Yamaguchi Wakasa Nokami chờ ngày tỉ võ với Ganryu báo thù cho cha. Người hãy mau mau đến Kokura gặp hẳn đi.

Rồi Arima Kihei cứ thế mà chẳng chuẩn bị gì, lập tức cáo từ Ito Ittosai rồi nhanh chóng tìm đường đến Buzen Kokura.

(*) Trong phần này có sự xuất hiện của nhân vật Ito Ittosai. Đây là khai tổ của phái kiếm Nhất Dao (Itto ryu) và có nhiều ảnh hưởng đến kiếm đạo hiện đại. Cuộc đời Ito Ittosai còn nhiều điều bí ẩn nhưng tựu trung người ta cho rằng thời trẻ ông đã học qua nhiều môn phái khác nhau, trong đó có phái kiếm Chujo của Kanemaki Jisai rồi sau trở nên độc lập. Lúc đó Ittosai là sư huynh của Sasaki Kojiro hiệu là Ganryu. Đó chính là nhân vật Sasaki Kentosai Ganryu trong phần diễn thuyết này. Ittosai chỉ có duy nhất hai người đệ tử là Zenki và Tenzen. Sau đó Ittosai cho cả hai tỉ thí, kẻ thắng cuộc được truyền yếu quyết kiếm phái của phái Nhất Dao. Đó chính là Tenzen, hiệu của Ono Tadaaki, khai tổ của phái Nhất Dao nhánh Ono (Onoha Itto ryu) và có nhiều ảnh hưởng trực tiếp đến kiếm đạo ngày nay. Xung quanh cuộc đời của Ittosai có nhiều chuyện dường như đã trở thành giai thoại. Một đêm trong lúc ngủ với người thiếp thì bất ngờ bị địch thủ tấn công. Người thiếp đã thông đồng với địch thủ và giấu mất kiếm của Ito. Nhưng Ittosai đã dùng thuật đoạt kiếm đối phương mà hạ hẳn. Chiêu thức này đến nay vẫn còn được lưu truyền trong kiếm đạo hiện đại. (*)

Phần thứ ba mươi chín

Ganryu bị bắt.

(Nguyên văn : **Ganryu torawaru**)

Lại nói về Miyamoto Musashi một hôm nghe tin có nhân vật Sasaki Kandayu mở võ đường ở Buzen Kokura, trong bụng mừng thầm chắc đây là Ganryu không sai nên mới tìm đến vùng Kokura này. Sau khi điều tra thì quả nhiên Sasaki Kandayu chính là địch thủ Ganryu mà mình tìm kiếm bấy lâu. Rồi Musashi mới tìm đến dinh thất của Ando Shume, quan trọng thần của chúa Yamaguchi Wakasa Nokami, thành chủ xứ Kokura.

- Tại hạ là gia thần của chúa Kato Kazuenokami Kiyomasa xứ Higo, tên là Miyamoto Musashi. Nay có chuyện muốn nhờ vả ngài Ando nên lặn lội đến đây, mong các hạ cho tiếp kiến.

- Vâng, xin ngài cứ đợi trong giây lát.

Người võ sĩ gác cổng chạy vào bẩm báo rồi trở ra hướng dẫn Musashi vào phòng trong diện kiến Ando.

- Chẳng hay tráng sĩ tìm đến có việc gì ?

Musashi nhìn xem thấy đây là một nhân vật uy phong đường bệ, tuổi chừng năm hai, năm ba.

- Tiểu sinh là Miyamoto Musashi, gia thần chúa Kato Kazuenokami Kiyomasa thành chủ Kumamoto xứ Higo, xin được bái kiến ngài. Thực ra hôm nay tìm đến là có một chuyện muốn nhờ vả ngài. Số là dưới thành có kẻ tên là Sasaki Kandayu mở võ đường. Tên thực của hắn là Sasaki Kentosai Ganryu, một kẻ bỉ ổi đã dùng ám khí nhằm vào phụ thân tiểu sinh. Vì vậy tiểu sinh đến đây xin phép ngài được tỉ thí với hắn. Cái nghĩa này xin ngài hiểu cho.

Ando Shume nghe xong đầu đuôi câu chuyện không khỏi bàng hoàng. Vốn Thái Cáp đã ban lệnh, kẻ nào biết mà vẫn bao che Ganryu thì phải tội mổ bụng, họ tộc bị tước quan chức. Kẻ vô tình mà chứa chấp thì bị tịch thu phân nửa lãnh địa. Vậy mà ông ta lại không hề hay biết chuyện Ganryu mở võ đường dưới thành. Chuyện này không khéo lại trở thành đại họa cho nhà Yamaguchi mà bản thân cũng không tránh khỏi liên lụy. Nghĩ một hồi lâu Ando mới nói

- Từ lâu ta cũng để mắt đến kẻ này, vừa hay tiên sinh Miyamoto lại đến đây thì thật là còn gì bằng. Vậy xin ngài hãy thư thả lưu lại đây ít lâu đợi ta còn cho bắt hắn.

Ando lựa lời nói khéo rồi tức tốc bẩm chuyện này lên chúa Yamaguchi. Chúa nghe xong cũng hoảng hồn cho triệu Musashi vào diện kiến và khẩn khoản giữ lại thành Kokura một thời gian. Thế rồi Ando Shume triệu tập các trọng thần lại bàn bạc về việc này. Vì đây là lệnh của Thái Cáp nên không thể không bắt Ganryu và cho tỉ thí với Musashi. Nhưng hắn vốn là kẻ quý quyết, chỉ cần khinh động là hắn lại trốn mất. Bàn bạc hồi lâu rồi cả bọn đưa ra kết quả, thảo một phong thư gửi đến võ đường Ganryu dưới thành. Ganryu lúc này đã đổi tên thành Sasaki Kandayu, nhận được thư mở ra xem thì thấy đại ý viết rằng trong thành lâu nay nghe đồn về tài võ nghệ của mình nên muốn trọng dụng. Chẳng may trọng thần Ando Shume lâm bệnh nên không thể thân chinh nghênh đón nên phải triệu hắn vào thành.

Đọc xong Ganryu không may may nghi ngờ, hắn không hề biết rằng chuyện ác của mình đã lộ và bị lừa vào bẫy. Ganryu vốn tính ngạo mạn bất tôn, nghĩ bụng phen này cả thiên hạ đều biết tài năng của mình và đây là dịp tốt để tiến vào đường sĩ quan. Nghĩ rồi vui mừng vào thành Kokura. Xem ra đây cũng là định mệnh vậy.

Hắn vừa đến dinh thất của Ando liền được đưa vào trong. Nhưng lạ một điều là chẳng thấy thiết đãi trà nước gì, chung quanh dinh là bọn võ sĩ trẻ bao vây nghiêm ngặt, dường như chúng chỉ chức xông vào kẻ nào muốn bỏ chạy. Nhưng Ganryu chẳng hề nghĩ đến điều đó, hắn chỉ thấy khinh bạc. Sao lại mời người ta đến mà chẳng thiết đãi trà nước gì, thật là người ngạo mạn vô lễ nên trong bụng sinh bất bình. Một lát rồi hắn thấy Ando Shume đẩy cửa bước vào.

- Dưới thành có Sasaki Kandayu mở võ đường có phải là người đó không ?

Lời nói mang ý xốc xược, Ganryu bực lắm nhưng cũng cố nhịn.

- Thưa vâng, mở đây chính là Sasaki Kandayu. Từ nay xin ngài nhớ kỹ cho.

- Ừm, ta chính là trọng thần Ando Shume. Người cũng hãy nhớ kỹ đi.

- Vâng.

- Ta nghe tin đồn nhà ngươi tài nghệ phi phàm.

- Không dám.

- Vì vậy nên chúa muốn cất nhắc ngươi. Hãy biết ơn điều này.

- Xin đa tạ.

- Vì vậy hãy khai báo đầy đủ tên họ. Người quê quán ở đâu ?

- Là người xứ Oumi.

- Ừm. Hôm nay người là Sasaki Kandyu. Nhưng tên thật là Sasaki Kentosai Ganryu đúng không ?

Bị nói trúng tim đen, mặt Ganryu thoáng chút biến sắc. Nhưng vốn là gian vật đại đảm bất địch nên đã bình tĩnh ngay.

- Đúng như ngài nói. Tên thật là Sasaki Kentosai Ganryu.

- Thế thì lúc trước người tên là Rokkaku Kaizo, môn đệ phá môn của Tsukahara Bokuden.

Ganryu nghe nói lại càng hoảng hồn. Không ngờ là tên tuổi hãn, lại cả chuyện phá môn trước kia bại lộ hết.

- Vâng, đúng như ngài nói.

- Rồi người phục vụ chúa Kinoshita Wakasa Nokami thành Himeji xứ Banshu, một hôm tỉ võ với Yoshioka Tarozaemon ở đảo Kame Shima, người thua trận rồi sinh lòng thù hận, xin chúa Kinoshita ba năm tu hành võ nghệ nhưng thực chất là lên đến thành Hagi xứ Choshu ám sát Munisai đúng không ? Người có nhớ chuyện này không ? Hãy thành thật khai ra không được giấu.

Lời lẽ đanh thép khiến Ganryu trong lòng càng thêm bấn loạn.

- Đúng như lời ngài nói. Quả không sai là mỗ đây đánh bại Yoshioka Munisai với tinh thần Võ Sĩ Đạo.

- Ừm. Nay Ganryu, con thứ của Munisai là Heima, bây giờ là Miyamoto Musashi Masana, gia thần chúa Kato Kazuenokami Kiyomasa xứ Higo đã tìm đến đây xin tỉ thí với nhà người. Thái Cáp Điện Hạ vốn cũng đã ban lệnh nên không thể không theo. Người thấy ra sao?

Ganryu càng lúc càng ngạc nhiên. Ban đầu hãn thấy lạ, nhưng lại không ngờ rằng Musashi đã đến đây bắm với chúa Yamaguchi. Với võ nghệ của mình, hãn có thể chém chết một hai trăm người ở đây để trốn thoát. Nhưng chuyện đã đến nước này, chắc là Ando đã chuẩn bị chu đáo cả rồi nên chẳng còn cách nào khác là chấp nhận trận đấu với Musashi. Mà biết đâu được, khi tỉ thí hãn lại dùng bí thuật Tsubame Gaeshi chém chết Musashi thì sao. Thật chẳng có gì phải sợ cả. Trong bụng mười phân chắc chắn, Ganryu mới nói.

- Xin làm theo lời ngài dạy.

- Ừm, người cũng đúng là kẻ đứng đầu một môn phái. Khí khái khá lắm.

Kẻ được khen chẳng hề lấy làm vui chút nào.

- Nay Ganryu, ta vốn kính trọng phong thái, danh dự người Samurai. Nhưng Thái Cáp đã có lệnh nên người hãy chịu khó ở tạm trong ngục ít lâu.

- Ngài nói thế nhưng mỗ đây quyết không phải hạng người hèn kém. Cho dù có chết khô chết gầy thì cũng là kiếm khách của thiên hạ, Sasaki Ganryu. Một khi đã chấp nhận tỉ thí rồi thì quyết không thềm trốn chạy.

- Ừm, ta vốn không nghĩ người sẽ bỏ trốn. Nhưng vạn nhất có điều chi thì mạng Ando Shume này cũng không thể đền nổi. Vậy người hãy chịu khó ít lâu. Nay tả hữu đâu, dẫn hãn đi !

Rồi bọn võ sĩ ủa vào bao vây lấy Ganryu. Thật là thất sách. Ganryu cự tuyệt không để cho trói nhưng rồi cũng bị đẩy vào ngục.

Rồi Ando Shume bắm báo lên chúa Yamaguchi Wakasa Nokami, chúa lập tức truyền gọi Musashi báo tin. Ai nấy cũng đều vui mừng. Thế rồi ngày quyết đấu được ấn định.

Đó là ngày mừng hai tháng ba năm Bunroku thứ tư. Địa điểm quyết đấu là đảo Nadajima thuộc lãnh địa xứ Buzen Kokura.

Như thế là an tâm không còn gì phải lo sợ nữa. Musashi trong khi đợi ngày quyết đấu đến thì dạy võ nghệ cho bọn môn nhân của chúa Yamaguchi. Rồi một hôm có môn đệ vào bẩm báo rằng có Arima Kihei Nobuyoshi từ Tosa đến tìm.

- Thưa tiên sinh !

- Chuyện gì.

- Vừa rồi có người xưng là Arima Kihei Nobuyoshi muốn gặp tiên sinh.

- A thế sao... Đến rồi sao. Hãy dẫn người ta ra vườn. Đây các vị, người này vốn là môn đệ của ta tên là Arima Kihei Nobuyoshi, trước đây vì muốn phá công phu thập tự của ta mà đã tu hành khổ luyện nhiều năm. Nay đến đây thì xem như là công phu đã thành. Vì vậy mọi người hãy chuẩn bị , xem trận đấu này đừng còn học hỏi về sau.

- Đa tạ tiên sinh. Chúng đệ tử đều muốn xem công phu của ngài.

Hằng ngày Musashi đều cầm mộc kiếm chỉ dạy cho bọn môn nhân, nhưng chúng chưa hề thấy sư phụ mình đấu với võ sĩ nào khác. Thành ra hôm nay được dịp chứng kiến cảnh Musashi sẽ trở thực tài nên cả bọn đều vui mừng, cả người trong thành cũng huyên náo, lũ lượt kéo đến xem tỉ võ.

Rồi Arima Kihei theo hướng dẫn vào vườn trong. Musashi trông thấy hãn đầu tóc rối bời như tổ quạ, chứng tỏ là hãn chưa bao giờ động đến lược. Y phục nhàu nát như đồng giẻ rách vì hãn mặc trong suốt chín năm, mà cũng chẳng ai rõ là nó màu gì nữa. Nhưng bù lại gân thịt cuộn cứng, ánh mắt như phóng thần quang xé toạt màn đêm. Toàn bộ cử động, động tác của thân thể hãn chỉ cần nhìn qua là biết hãn đã tu hành khổ luyện như thế nào.

Arima đến trước Musashi mà chấp tay

- Thưa ân sư, ngài vẫn được kiện khang như xưa thì còn gì bằng.

- Ừm, Arima, người cũng vô sự thì còn gì bằng. Hãn là người đã thành tựu công phu phá thế thập tự rồi.

- Không dám. Học trò đã tối rèn sớm luyện như lời ân sư. Vì vậy xin ngài nhận cho.

- Ừm, thì chiều theo ý người vậy. Nhưng này Kihei, cho dù có phá được thế chữ thập thì kiếm của người cũng không thể chạm vào ta được đâu.

Arima nghe nói bỗng tiu ngủyu. Hãn đã khổ luyện trong chín năm, vậy mà cho dù có phá được thế chữ thập thì kiếm cũng chẳng chạm vào người được. Quả thật là.

Arima cầm mộc kiếm vào thế thủ trung đoạn. Musashi sử tả kiếm, hữu kiếm vào thế Thủy, một trong năm thế quan trọng của phái song kiếm Shinmen.

- Yatt !!

Arima tiến tới đánh vào, Musashi vừa lùi chân trái là hai thanh mộc kiếm âm dương hợp thành thế khóa kẹp chặt kiếm của Kihei vào giữa.

Nhưng kết quả tu hành thật đáng sợ. Miyamoto vừa dùng thế thập tự kẹp mộc kiếm của Kihei thì dường như một cơn tê rần chạy khắp cánh tay. Quả nhiên đến Musashi cũng đánh rơi hai thanh mộc kiếm xuống đất. Không một chút sơ hở, Kihei giơ cao kiếm toan lao vào đánh đòn tiếp thì bỗng bặc, Musashi lui về sau thét lớn " Eitt !! " rồi Kihei thấy mình bị hất văng xuống đất, bất tỉnh lập tức.

Bọn môn nhân trông thấy cả sợ.

- Tiên sinh, lúc ngài đánh rơi mộc kiếm thì chúng tôi nhìn ra. Nhưng khi người kia vừa lao vào thì lại bị ném văng ra, quả thật chúng tôi chẳng nhìn thấy gì hơn. Dám hỏi tiên sinh đã dùng diệu thuật gì ?

- Ừm, đó hả. Đó là ta dùng khí để đánh khí của đối phương. Dùng khí đánh khí, đây là thuật Hiệp Khí đánh xa.

- Aaa, đây là thuật Hiệp Khí sao. Quả thực là lợi hại, lợi hại. Tiên sinh có thể truyền dạy cho chúng tôi được không?

- Không cần phải học đâu. Rồi khi ra chiến trường cũng có lúc các người tự ngộ ra. Tuyệt học này vốn xuất phát từ thuật đánh vật hình thành nơi chiến địa và vốn là khởi thủy cơ bản của võ thuật Nhật Bản. Môn công phu này cốt không dùng sức, mà chỉ lợi dụng sức của địch để đánh địch và bắt sống kẻ thù mà không gây thương tích cho nó.

- À quả là một công phu dày âm đức. Thế gã Arima kia có phải cứ để hấn như vậy không ?

- Ừm, hấn sẽ tỉnh lại ngay thôi, cứ để như vậy.

Khi Arima tỉnh dậy thì thấy Musashi đã trở lại chỗ ngồi, đang nói chuyện với bọn môn đệ.

- Này Kihei, người đã tỉnh rồi ư.

- Học trò vô cùng khiếp sợ. Học trò chỉ biết rằng mình đánh rơi hai thanh mộc kiếm, vừa toan lao vào lần nữa thì sau đó ra sao chẳng nhớ gì nữa. Vừa tỉnh lại thì thấy tiên sinh đã ngồi đây rồi. Chẳng hai ngài đã làm như thế nào.

- Đó là ta dùng thuật Hiệp Khí, lấy khí của ta mà chế ngự khí của nhà người.

- Thực là lợi hại.

- Nhưng người đã phá được thế chữ thập thì cũng xem như là đã đánh bại Miyamoto này. Từ nay mọi thù oán đã chấm dứt, hãy nối lại tình sư đệ như xưa rồi ta sẽ truyền thụ thêm cho người nên người.

- Đa tạ đại ân đức của ân sư...

Rồi Arima Kihei ở lại bên Musashi, lưu lại thành Kokura xứ Buzen ít lâu.

Phần thứ bốn mươi

Đại vọng thành tựu.

(Nguyên văn : **Adauchi honkai**)

Rồi cái ngày quyết đấu đã đến. Đó là ngày mồng hai tháng ba năm Bunroku. Trận quyết đấu sinh tử trên đảo Nadajima giữa một bên là kiếm hào vô song đất Nhật Bản, khai tổ phái song kiếm Shinmen, Miyamoto Musashi Masana và một bên là kiếm sĩ võ nghệ bạt ngàn, Sasaki Kentosai Ganryu. Nghe tin này thì dân chúng, những kẻ hiếu kỳ ở khắp các nơi trong ngoài thành Kokura đều đổ về đây xem cho bằng được. Không khí trong thành bỗng nhiên sôi động ồn ào hấn lên.

Chúa Yamaguchi cho bố trí người giám sát trận đấu trên đảo. Musashi, Ganryu hai người ngồi hai con thuyền nhỏ rẽ sóng ra đảo Nadajima. Quả nhiên là Ganryu không hề bỏ trốn, dù gì hấn cũng là kẻ đứng đầu một phái kiếm. Nhưng hôm đó thuyền của Ganryu lại đến đảo trước thuyền Musashi. Kẻ báo đi báo thù lại đến sau kẻ mang tội. Cũng là vì người chèo thuyền của Ganryu hãy còn trẻ, ra sức chèo lái thì chẳng mấy chốc đã đến đảo. Khi xuống thuyền Ganryu bảo

- Đa tạ quan bác. Hãy cầm lấy cái này xem như là lễ vật của ta.

Nói rồi lấy trong túi ra một con dao bằng đồng chạm trở tinh mật và món tiền tùy thân năm lượng trao cho ông lái. Người này nhận phẩm vật và năm lượng tiền của Ganryu rồi trở về cố hương Hiroshima, nhờ món tiền này mà sau phát lên thành một ông chài giàu có.

Khi Musashi đến nơi thì đã thấy Ganryu lên đảo rồi. Thật là thất sách. Thuyền vừa đến, người ta thấy Musashi trong tay mang một mái chèo.

- Yatt !!

Thét rồi búng mình từ mạn thuyền lên đảo. Lúc này Ganryu đang ngồi tựa lưng nơi một tảng đá, vừa thấy Musashi nhảy lên liền thét lớn

- Eitt !!

Nhanh như ánh chớp, lưỡi kiếm vút ra chém vào Musashi đang nhảy tới. Pặc, mái chèo trong tay Musashi đứt làm đôi.

- Ganryu, thật là hèn hạ !

- Không phải là hèn hạ. Người vì muốn báo thù mà tỉ thí với ta nên ta chỉ thử xem tài nghệ nhà người đến đâu. Bằng chứng là ta vẫn ngồi trên tảng đá này mà rút gươm chứ chưa hề đứng dậy.

Quả đúng là kẻ quỷ quyệt, vì chém không thành nên mới xuất lời nói điều như thế.

Phía trên kia là quan giám sát trận đấu của chúa Yamaguchi. Chung quanh đảo là thuyền bè của bọn hiếu kỳ vây lấy đông nghịt.

Hai kiếm sĩ lui về chuẩn bị. Lần này là trận đấu sinh tử. Musashi tuốt vỏ hai thanh tả kiếm hữu kiếm vào thế thủ. Phía kia Ganryu sử một thanh trường kiếm dài hai thước tám thốn năm phân do một nhà rèn kiếm danh tiếng là Sakon Shogen Kunitsuna chế tác.

- Eitt !!

Hắn vào thế thủ trung đoạn. Musashi tả kiếm đâm thẳng, hữu kiếm giương cao làm lũi tiến tới. Keng keng, ba kiếm vừa chạm nhau độ hai lần thì Ganryu bỗng ới một tiếng rồi ngã ra đất.

- Eitt!!

Musashi thừa cơ xấn tới, bỗng sức nhớ ra lần trước trong núi Hakeno thì Sekiguchi Yataro đã cảnh báo mình về tuyệt chiêu chém én Tsubame Gaeshi của Ganryu. Vừa bước tới thì vụt, Ganryu bật dậy, một ánh chớp quét ngang vào người Musashi. Dường như bọn giám sát phía trên chẳng nhìn thấy gì cả. Nhanh quá. Cứ tưởng rằng thân thể Musashi đã bị chém đứt lìa, nào ngờ

- Eitt !!

Một tiếng thét vang lên, thân thể Musashi búng lên trên không. Đây chính là thuật Tengusho Tobikiri đã học được từ Tsukahara Bokuden. Ống quần Musashi bị chém đứt khoảng hai thốn. Bình thường, nếu ống quần bị chém thì cũng có nghĩa là cổ chân cũng không còn nhưng vì đang thế nhảy lên, chân co lại nên ống quần bị chém mà chẳng hề gì.

Musashi đáp xuống cát, tả kiếm đâm thẳng, hữu kiếm chực bổ xuống toan xông vào thì bất giác Ganryu quăng kiếm nói lớn

- Thật là lợi hại. Ganryu này xin thua. Ta không thể địch lại. Xin hãy mau chóng chặt đầu cho.

Quan giám sát của chúa Yamaguchi chẳng thể hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chỉ thấy vai phải Ganryu đột nhiên ứa máu. Không rõ đã bị Musashi chém trúng lúc nào mà tả kiếm cũng loang vết máu. Thì ra lúc Ganryu bật dậy chém ngang thì Musashi đã nhảy lên, tay trái cầm thanh kiếm ngắn Hikoshiro Sadamune chém vào vai phải hắn. Không ai kịp nhìn thấy điều gì xảy ra. Vừa lúc tưởng rằng Musashi đã bị Ganryu chém trúng thì đã triển khai tuyệt học Nami Gaeshi như làn sóng rút ra biển rồi dội ngược vào bờ hội đặc từ tiên sinh Takemitsu Ryufuken chém ngược vào Ganryu.

Quả nhiên là ác nhân Ganryu cũng tới lúc ngộ ra rằng đã không còn lối thoát.

- Xin hãy mau chóng mà chém đầu cho.Ganryu khẩn khoản nài nỉ, Musashi cười nói - Nếu suy nghĩ đã thông thì hãy tự mổ bụng như một võ sĩ chân chính. Musashi này sẽ cắt đầu giúp.Ganryu vui mừng, quỳ ra nền cát, rút thanh đoản đao tự mổ bụng mình. Musashi lẩn ra sau lưng giường kiếm chém xuống giúp hắn mau thoát khỏi cảnh đau đớn.Rồi sau này đảo Nadajima được gọi là đảo Ganryu.

Lúc trước khi chết Ganryu có thệ nguyện - Những ai muốn tinh tấn về mặt võ nghệ thì hãy hướng đến ta mà cầu khẩn. Nhất định sẽ trở thành danh nhân thiên hạ.Tính cách Ganryu lúc nào cũng kiêu ngạo, tuy khôn ngoan giao quyết nhưng đích thị là võ nghệ xuất chúng. Vì thế sau này người ta dựng bia đá thờ Ganryu trên đảo, các võ sĩ giang hồ cũng thường đến đây cầu nguyện.Vậy là mối thù của phụ thân, nỗi khổ tâm trong nhiều năm đã được rửa sạch. Rồi Musashi trở về thành Kokura diện kiến chúa Yamaguchi lễ tạ rồi dẫn theo Arima Kihei Nobuyoshi trở về thành Kumamoto xứ Higo.

Mối thù đã được trả, nhưng lúc này thì dòng họ Yoshioka đã tuyệt diệt, trông thấy cảnh đó không thể không chấn hưng. Nhưng bản thân mình đã là dưỡng tử nhà Miyamoto thì không thể quay lại nhà cũ được. Mà kẻ nối dõi họ Yoshioka thì không có ai xứng đáng hơn người đã phá thế thập tự là Arima Kihei. Musashi dạm hỏi thì Arima mừng rỡ đồng ý. Rồi Arima trở thành người họ Yoshioka nối dõi dòng tộc này. Nhân vật Kihei Nobuyoshi này sau bị một ác nhân là Osawa Dangoemon đánh chết. Người báo thù cho Kihei chính là đứa con giữa Musashi và Ogura ở Sakushu Tsuyama và chuyện này trở thành đề tài cho phần Koudan về họ Miyamoto sau này. Nhưng đây là chuyện sau này. Còn phần truyện Koudan về Miyamoto Musashi đến đây là kết thúc.

Hết.